

การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว
ในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนาม จังหวัดนครศรีธรรมราช

Distribution of Economic Benefits from Tourism
in Thongniam Community, Khanom District,
Nakhon Si Thammarat Province

ภคพร คงแก้ว

Pakaporn Kongkeaw

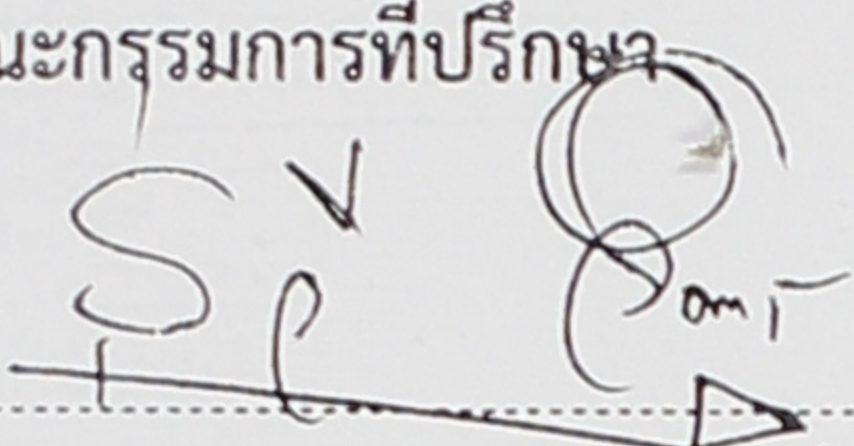
การศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาลัทธิปริญญา
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

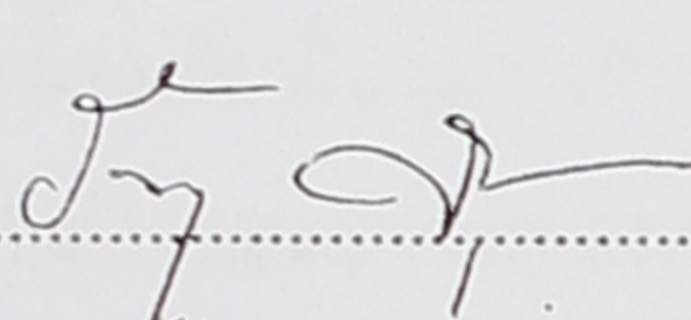
An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the
Requirements for the Degree of Master of Business Administration Program
Walailak University

ชื่อการศึกษาอิสระ การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น
อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

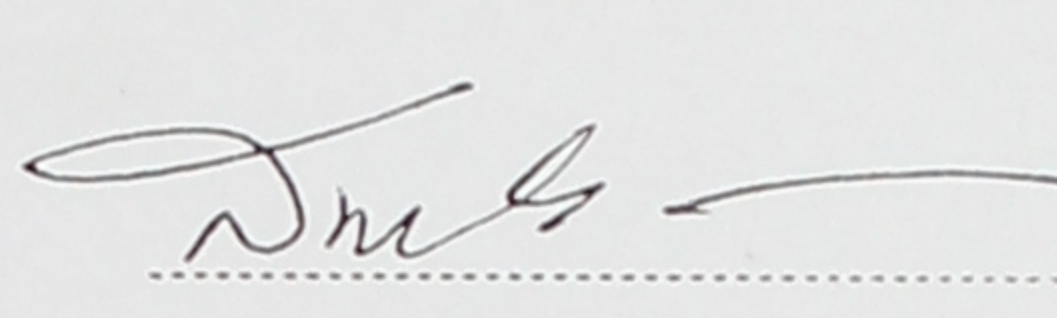
ผู้เขียน ภคพร คงแก้ว
สาขาวิชา บริหารธุรกิจ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

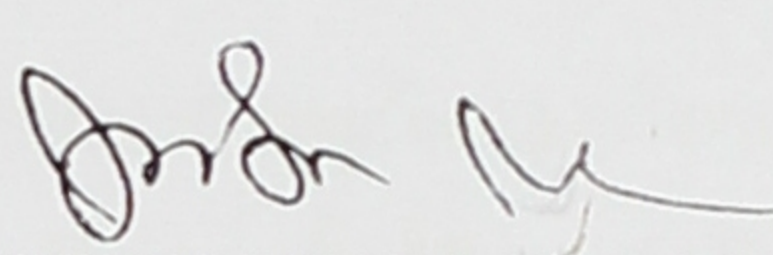

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. รุ่งรวี จิตภักดี)

..... ผู้ช่วยอาจารย์ที่ปรึกษา
(อาจารย์รัชดา สุวรรณเกิด)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทรวรรณ แทนทอง)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. พนิดา แชน่ช้าง)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. สมจินตนา คุ่มกัย)

คณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สำนักวิชาการจัดการ
มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ อนุมัติให้นับการศึกษาอิสระฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์)
ประธานคณะกรรมการบัณฑิตศึกษา
ประจำหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาอิสระฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เนื่องจากได้รับความช่วยเหลือจากหลายๆ ฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบุคคลต่างๆ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณ ดร.รุ่งรวี จิตภักดี อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำอย่างดียิ่ง และให้ความกรุณาเอาใจใส่ ให้ข้อเสนอแนะ รวมทั้งตรวจสอบ แก้ไข ปรับปรุงข้อบกพร่องของการศึกษาอิสระฉบับนี้เสมอมา

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณคณะกรรมการบัณฑิตศึกษาที่ช่วยให้คำแนะนำและชี้แนะข้อบกพร่องต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการศึกษาอิสระฉบับนี้ ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในสำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ที่ให้ความรู้ด้านวิชาการ ตลอดจนเจ้าหน้าที่โครงการทุกคนที่ได้อำนวยความสะดวกในการศึกษาอิสระในครั้งนี้

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำกลุ่มด้านการท่องเที่ยวและชาวบ้านในตำบลทองเนียนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ผู้ศึกษาขอโน้มรำลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนญาติพี่น้อง และเพื่อนๆ ที่ไม่ได้กล่าวนามถึง ที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ เป็นอย่างดี จนกระทั่งการศึกษาอิสระฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ จึงขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

ภคพร คงแก้ว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(1)
Abstract.....	(3)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
สารบัญตาราง.....	(9)
สารบัญภาพ.....	(11)
บทที่ 1 บทนำ (Introduction)	1
ความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
ขอบเขตการศึกษา.....	5
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา.....	6
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม (Literature Review).....	8
ข้อมูลเกี่ยวกับตำบลท้องเนียน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช.....	8
ทฤษฎีการกระจายรายได้.....	15
ทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์การถดถอยพหุ.....	19
ทฤษฎีตัวคูณทวีของการท่องเที่ยว.....	21
ทฤษฎีว่าด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน.....	24
ทฤษฎีการรับรู้	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26
กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	30
สมมติฐานในการศึกษา.....	30

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการวิจัย (Research Methodology).....	31
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	31
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	34
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
สถานที่ในการวิจัย.....	38
ระยะเวลาในการวิจัย.....	38
บทที่ 4 ผลการศึกษาและวิจารณ์ (Results and Discussion).....	39
ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น.....	40
ตอนที่ 2 วิเคราะห์การกระจายรายได้ของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น.....	49
ตอนที่ 3 วิเคราะห์ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับ จากกิจกรรมการท่องเที่ยว.....	52
ตอนที่ 4 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือน ในตำบลท้องถิ่น อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช.....	54
ตอนที่ 5 ทดสอบสมมติฐาน.....	60
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ (Summary, Implication and Recommendation)	64
สรุปผลการศึกษา.....	64
สรุปผลการวิจัย.....	66
อภิปรายผล.....	70
ข้อจำกัด	72
ข้อเสนอแนะ.....	73
บรรณานุกรม	75

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก.....	79
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	80
ภาคผนวก ข การศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study).....	89
ภาคผนวก ค บทสัมภาษณ์.....	92
ภาคผนวก ง ตาราง Schema.....	95
ประวัติผู้เขียน.....	98

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 รายได้จากการท่องเที่ยวของพื้นที่ 8 จังหวัดภาคใต้ตอนล่างโดยเฉลี่ยในปี 2552	2
1.2 การได้รับประโยชน์จากสถานที่ท่องเที่ยว	3
1.3 จำแนกรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีเป็นรายตำบล พ.ศ.2553 ของอำเภอขนอม	3
2.1 หน่วยธุรกิจที่สำคัญในเขตเทศบาล	12
3.1 จำนวนครัวเรือนแยกตามหมู่บ้านในตำบลท้องเนียน	31
3.2 จำนวนตัวอย่างตามสัดส่วนของแต่ละหมู่บ้าน	33
4.1 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามภูมิสำเนาของหัวหน้าครัวเรือน	40
4.2 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน	40
4.3 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือน	41
4.4 ร้อยละ (Percentage) ของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในตำบลท้องเนียนจำแนกตามโครงสร้างอาชีพ	41
4.5 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามหน้าที่ของหัวหน้าครัวเรือนด้านการท่องเที่ยว	45
4.6 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามการเข้าร่วมการอบรม/ประชุมที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่งเสริมทางการท่องเที่ยว	46
4.7 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามการเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว	46
4.8 รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและไม่ได้เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน	47
4.9 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามสัดส่วนรายได้จากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	48
4.10 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามการว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2554	48

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.11 ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของความคิดเห็นเรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	52
4.12 สรุปการศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study)	54
4.13 การสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลและเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลท้องเนียน	56
4.14 แนวทางในการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากร	60
4.15 เมตริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	61
4.16 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรสำหรับการวิเคราะห์ถดถอย (Regression Analysis)	62
4.17 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยแบบขั้นบันได	63
4.18 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม หรือตัวแปรพยากรณ์ (X) ที่มีความสัมพันธ์กับการมีรายได้ทางการท่องเที่ยวเฉลี่ย (Y)	64

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1	แผนที่อาณาเขตตำบลทองเนียน
2.2	การกระจายของแหล่งท่องเที่ยวในตำบลทองเนียน
2.3	แสดงการกระจายรายได้ด้วยวิธีเส้นโค้งลอเรนซ์ (Lorenz curve)
2.4	ตัวคูณทวีของการท่องเที่ยว
2.5	กระบวนการรับรู้
4.1	สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวกับอาชีพอื่นของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน ตำบลทองเนียน อำเภอนอม
4.2	สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเป็นอาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน ตำบลทองเนียน อำเภอนอม
4.3	สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเป็นอาชีพรองของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน ตำบลทองเนียน อำเภอนอม
4.4	กิจกรรมที่มีการว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำด้านการท่องเที่ยว
4.5	การกระจายรายได้ของครัวเรือนในชุมชนทองเนียน อำเภอนอม
4.6	การกระจายรายได้ของครัวเรือนในชุมชนทองเนียน อำเภอนอมที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว
4.7	การกระจายรายได้ของครัวเรือนในชุมชนทองเนียน อำเภอนอมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว

ชื่อการศึกษาอิสระ	การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว ในชุมชนท่องเที่ยวในอำเภอนนทบุรี จังหวัดนครศรีธรรมราช
ผู้เขียน	ภคพร คงแก้ว
สาขาวิชา	บริหารธุรกิจ
ปีการศึกษา	2554

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในชุมชนท่องเที่ยวในอำเภอนนทบุรี จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปทางเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สัดส่วนการประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยว ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังศึกษาถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการมีรายได้ทางการท่องเที่ยว กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ครัวเรือนราษฎรที่อาศัยและประกอบอาชีพในพื้นที่ตำบลท่องเที่ยวในอำเภอนนทบุรี จังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งหมด 342 ครัวเรือน โดยใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนาเพื่ออธิบายถึงสภาพทั่วไปด้านเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน การมีรายได้ สัดส่วนและโอกาสของการมีอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครัวเรือน วิเคราะห์การกระจายรายได้ของครัวเรือนด้วยค่าสัมประสิทธิ์จินี (Gini Coefficient) และวิเคราะห์ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยนำเสนอข้อมูลด้วยการแสดงค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการศึกษาสภาพทั่วไปทางเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนพบว่า หัวหน้าครัวเรือนเป็นคนที่อยู่ในตำบลท่องเที่ยวในจำนวน 241 ครัวเรือน ซึ่งหัวหน้าครัวเรือนส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 177 ครัวเรือน และมีสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 3-4 คน ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างและทำสวน มีครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจำนวน 62 ครัวเรือน โดยมีรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวเฉลี่ย 138,741 บาทต่อครัวเรือน รายได้นอกจากการท่องเที่ยวเฉลี่ย 213,436 บาทต่อครัวเรือน ด้านระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวพบว่า ครัวเรือนมีความพึงพอใจด้านสังคมมากที่สุด จากการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์จินีและปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการมีรายได้ทางการท่องเที่ยว สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้ กรณีรายได้ของครัวเรือนที่เกิดจากกิจกรรมการท่องเที่ยวมีค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ 0.375 และรายได้ครัวเรือนที่ไม่ได้เกิดจากกิจกรรม

การท่องเที่ยว มีค่าสัมประสิทธิ์จีนี้เท่ากับ 0.434 ด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการมีรายได้ทางการท่องเที่ยว ได้แก่ จำนวนการเข้ารับการอบรม จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน และจำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ย

เมื่อพิจารณาผลจากการศึกษาทำให้พบแนวทางในการปรับปรุงแนวทางการมีรายได้จากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ดังนี้ จัดให้มีการฝึกอบรมด้านวิชาชีพ เช่น การทำของที่ระลึกขายให้กับนักท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น และควรส่งเสริมให้ประชาชนมีการศึกษาในระดับสูง เพื่อความยั่งยืนในการพัฒนาประชาชนในพื้นที่ศึกษาต่อไป เป็นต้น

Independent Study Title	Distribution of Economic Benefits from Tourism in Thongniam Community, Khanom District, Nakhon Si Thammarat Province
Author	Pakaporn Kongkeaw
Major Program	Management
Academic	2011

Abstract

This study examines the distribution of economic benefits from tourism in Thongniam Community. The main objective is to analyze economic and social factors of households, proportion of tourism occupation, the household's perception of satisfaction in benefits from tourism, tourism income distribution, and finding factor determining of income distribution of household in Thongniam Community, Khanom district, Nakhon Si Thammarat Province. The informants in this study include 342 households. The data were analyzed by using descriptive analysis, gini coefficient, and stepwise multiple regression analysis.

The main findings revealed that the most householders are local people, and earned elementary education. There are 3-4 members in the households. The most occupation of population in Thongniam Community is labor employee and agriculture. The households that work in tourism businesses are only 62 households. The tourism income average is 138,741 bath per household while non- tourism income average is 213,436 bath per household. The households' perception of satisfaction in benefits from tourism showed that social benefit is the most important in tourism income distribution. The Gini coefficient of tourism income distribution is 0.375 while non-tourism income distribution is 0.434. The important factors that attribute to income distribution included the number of attendance in training, household educational status, and average working days in ecotourism.

The analysis of factor determining of tourism income distribution helps us to find the ways of improvement of income added from tourism. These include the

training courses such as making souvenir course for supporting the local people who earn a living for tourism and supporting the higher education for sustainable in develop the local people.

บทที่ 1

บทนำ (INTRODUCTION)

1.1 ความสำคัญของปัญหา (Significance of the Problem)

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักอย่างหนึ่งของประเทศไทยที่นำรายได้จากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเข้ามาในประเทศไทยมากเป็นลำดับต้นๆ ซึ่งจำนวนของนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวนั้นมีจำนวนที่เพิ่มขึ้นทุกปี นอกจากนี้ยังพบว่ากิจกรรมทางการท่องเที่ยวยังมีบทบาทสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนาทางด้านสังคม ความเป็นอยู่ เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ ทำให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพ และกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนทุกภาคส่วนอย่างกว้างขวาง

จากสถิติรายได้จากการท่องเที่ยวระหว่างปี 2548-2553 พบว่า ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจาก 367,380.36 ล้านบาท ในปี 2548 เป็น 585,961.80 ล้านบาท ในปี 2553 ซึ่งเป็นรายได้จากการท่องเที่ยวที่สูงที่สุดของไทย หรือมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยปีละ 11.90% (กรมการท่องเที่ยว, 2554) โดยรายได้จากการท่องเที่ยวทั่วประเทศ ปี 2552 มีมูลค่า 715,985.18 ล้านบาท เปรียบเทียบกับ GDP ของประเทศไทย ปี 2552 เท่ากับ 9,050,715 ล้านบาท เป็นสัดส่วนร้อยละ 7.91 ของ GDP โดยกรุงเทพมหานครมีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงสุด 331,454.31 ล้านบาท ภาคใต้มีรายได้จากการท่องเที่ยว 182,209.71 ล้านบาท ภาคตะวันออกมีรายได้จากการท่องเที่ยว 72,788.13 ล้านบาท ภาคเหนือมีรายได้จากการท่องเที่ยว 58,837.41 ล้านบาท ภาคตะวันตกมีรายได้จากการท่องเที่ยว 28,297.34 ล้านบาท ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีรายได้จากการท่องเที่ยว 27,213.14 ล้านบาทและภาคกลาง (ไม่รวมกรุงเทพฯ) มีรายได้จากการท่องเที่ยว 15,185.14 ล้านบาท นอกจากนี้ยังพบว่าภาคใต้มีรายได้จากการท่องเที่ยวต่อประชากรสูงสุดเท่ากับ 20,627.04 บาทต่อคน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2553)

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวได้รวบรวมสถิติรายได้จากการท่องเที่ยวของพื้นที่ 8 จังหวัดภาคใต้ตอนล่างโดยเฉลี่ยในปี 2552 เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ตารางที่ 1-1 รายได้จากการท่องเที่ยวของพื้นที่ 8 จังหวัดภาคใต้ตอนล่างโดยเฉลี่ยในปี 2552

จังหวัด	รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)
สงขลา	3,620
นครศรีธรรมราช	1,058
ตรัง	964
สตูล	661
นราธิวาส	256
ยะลา	252
ปัตตานี	66
พัทลุง	114

ที่มา : ผู้จัดการ 360° รายสัปดาห์, 2553

จากตารางจะเห็นได้ว่าในกลุ่มพื้นที่ 8 จังหวัดภาคใต้ตอนล่าง จังหวัดนครศรีธรรมราชมีรายได้จากการท่องเที่ยวมากเป็นลำดับที่ 2

พร้อมกันนี้ จังหวัดนครศรีธรรมราชมีพื้นที่รวม 9,942,502 ตารางกิโลเมตร มีขนาดพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ของภาคใต้ รองจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย และมีความอุดมสมบูรณ์ทั้งทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งภูเขา ชายหาด น้ำตก ป่าดิบชื้น ป่าชายเลน ป่าพรุ แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เชิงวัฒนธรรมและเชิงนิเวศ ถือเป็นจุดแข็งที่เอื้อต่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว รวมถึงโอกาสจากนโยบายรัฐบาลที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศ ในปี พ.ศ.2552 มีจำนวนผู้มาเยือนทั้งชาวไทยและต่างประเทศ จำนวน 1,914,416 คน จำนวนนักท่องเที่ยวดังกล่าวสร้างรายได้ให้เกิดขึ้นในจังหวัดนครศรีธรรมราช 4,719.94 ล้านบาท (กรมการท่องเที่ยว, 2552) และเมื่อพิจารณาการได้รับผลประโยชน์จากสถานที่ท่องเที่ยวจำนวน 5 ลำดับแรก พบว่า อำเภอขนอมมีรายได้จากการท่องเที่ยวมากที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 1-2

ตารางที่ 1-2 การได้รับประโยชน์จากสถานที่ท่องเที่ยว

อำเภอ	หมู่บ้าน ทั้งหมด	ครัวเรือน ทั้งหมด	หมู่บ้านที่มีสถานที่ ท่องเที่ยว (แห่ง)	ครัวเรือนในหมู่บ้าน มีรายได้จากสถานที่ท่องเที่ยว	
				ครัวเรือน	รายได้ (บาท)
ชนอม	40	4,512	16	351	22,979
นบพิตำ	38	6,343	12	109	8,523
พรหมคีรี	34	5,140	8	203	7,388
สิชล	110	15,160	16	433	6,345
ลานสกา	44	8,423	13	389	4,800

ที่มา : สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดนครศรีธรรมราช, 2552

นอกจากมีรายได้จากสถานที่ท่องเที่ยวมากที่สุดในจังหวัดนครศรีธรรมราชแล้ว หมู่บ้านทั้งหมดในอำเภอชนอมยังได้รับการจัดอันดับเป็นหมู่บ้านเร่งรัดพัฒนาอันดับ 3 (ก้าวหน้า) คือ สภาพทั่วไปของหมู่บ้าน สภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ระดับการศึกษา การมีส่วนร่วมและความเข้มแข็งของชุมชน สภาพแรงงาน สุขภาพและอนามัย จัดอยู่ในระดับดีมาก (สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดนครศรีธรรมราช, 2552) และพบว่าตำบลท้องเนียนมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีของอำเภอชนอมสูงที่สุด (อำเภอชนอม, 2553) รายละเอียดดังตารางที่ 1-3

ตารางที่ 1-3 จำแนกรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีเป็นรายตำบล พ.ศ. 2553 ของอำเภอชนอม

ที่	ตำบล	รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี (บาท)
1	ท้องเนียน	61,253.00
2	ควนทอง	58,928.30
3	ชนอม	39,094.40

ที่มา : อำเภอชนอม, 2553

ตำบลทองเนียน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช มีลักษณะภูมิประเทศแบบที่ราบชายฝั่งทะเล ซึ่งทิศเหนือและทิศตะวันออกของตำบลมีอาณาเขตติดกับทะเลอ่าวไทย ด้วยลักษณะของพื้นที่เหมาะที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวประกอบกับนโยบายของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวมไปถึงชมรมด้านการท่องเที่ยวในอำเภอขนอมได้พยายามผลักดันให้พื้นที่ในตำบลทองเนียน อำเภอขนอม พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวและอนุรักษ์ทางทะเล แหล่งอนุรักษ์พันธุ์พืชและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ตามกรอบแนวทางการพัฒนาตามยุทธศาสตร์จังหวัดนครศรีธรรมราช คือ นครแห่งการเรียนรู้ เกษตร ท่องเที่ยว น่ายุ่ ชุมชนเข้มแข็ง ภายใต้แนวปฏิบัติของ “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” (อำเภอขนอม, 2553)

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมต่อคนในท้องถิ่น โดยเฉพาะผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้านการสร้างรายได้ที่เป็นตัวเงิน ดังนั้นถ้าหากจะกล่าวถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ควรพิจารณาต่อไปถึงเรื่องผลของการกระจายรายได้ การมีรายได้และโอกาสของการมีอาชีพที่เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวว่าเป็นอย่างไรรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวนั้นตกอยู่กับใคร คนในท้องถิ่นสามารถมีรายได้ให้กับครัวเรือนมากน้อยเพียงใดและโอกาสของการมีอาชีพที่เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวมีมากขึ้นหรือไม่ จากประเด็นต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาการกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในชุมชนทองเนียน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งการศึกษาครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน รายได้ การกระจายรายได้ โอกาสของการมีอาชีพ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้รวมถึงแนวทางการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลทองเนียน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปปรับแนวทางในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและส่งเสริมอาชีพด้านการท่องเที่ยวของประชากรในตำบล

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา (Objectives of the Study)

1. เพื่อศึกษาสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อันได้แก่ รายได้ การกระจายรายได้ อาชีพที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว และไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวของชุมชนในตำบลทองเนียน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนจากการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลทองเนียน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้เรื่องประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมท่องเที่ยวในตำบลทองเนียน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

4. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

5. เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนา และเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Expected Results)

1. ทราบถึงสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อันได้แก่ รายได้ การกระจายรายได้ อาชีพที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว และไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวของชุมชนในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

2. ทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนจากการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

3. ทราบถึงระดับการรับรู้เรื่องประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมท่องเที่ยวในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

4. ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการพัฒนาเพื่อสร้างการกระจายรายได้และลดความเหลื่อมล้ำของรายได้

5. เสนอแนวทางในการพัฒนา และเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราชและจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1.4 ขอบเขตการศึกษา (Scope of the Study)

การศึกษาเรื่อง การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในชุมชนทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช มีขอบเขตการศึกษา ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม รวมไปถึงปัจจัยที่มีผลต่อการมีรายได้ของครัวเรือนที่เกิดจากการประกอบกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและที่ไม่ได้เกิดจากการท่องเที่ยว รวมไปถึงโอกาสของการมีอาชีพที่เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครั้วเรือนราษฎรที่อาศัยอยู่ในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดพื้นที่ศึกษา คือ ชุมชนในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 8 หมู่บ้าน

ขอบเขตระยะเวลา

พฤศจิกายน 2554 - มีนาคม 2555

1.5 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา (Definition of Terms)

ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ หมายถึง ผลของการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประชากร ในท้องถิ่นทั้งที่อยู่ในรูปตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน ในที่นี้หมายความถึง รายได้ การมีรายได้ และโอกาสของการมีอาชีพทางด้านการท่องเที่ยว

โอกาสของการมีอาชีพด้านการท่องเที่ยว หมายถึง การมีช่องทางในการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยว เช่น ที่พัก ร้านอาหารหรือภัตตาคาร ขายของที่ระลึก ธุรกิจขนส่งนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ เป็นต้น มากกว่าบุคคลอื่นในพื้นที่เดียวกัน

รายได้จากการท่องเที่ยว หมายถึง รายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในธุรกิจ ดังนี้ ธุรกิจที่พัก ธุรกิจร้านอาหารและภัตตาคาร ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจบันเทิงและสันทนาการ ธุรกิจขายของที่ระลึกและร้านขายของรวมทั้งรายได้จากการเกษตรที่ได้ขายผลผลิตให้แก่ที่พัก ร้านอาหารและภัตตาคารที่อยู่ในตำบลทองเนียน

รายได้นอกจากการท่องเที่ยว หมายถึง รายได้อื่นๆ ของครั้วเรือนที่ไม่ได้เกิดจากนักท่องเที่ยว ได้แก่ รายได้ที่เกิดจากการประกอบธุรกิจที่ไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น การรับจ้างทั่วไป รายได้จากการรับราชการ เป็นต้น และการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวแต่ได้ขายผลผลิตให้แก่คนในท้องถิ่น ซึ่งในกรณีนี้มักพบในธุรกิจดังนี้ ร้านอาหารและภัตตาคาร ธุรกิจการขนส่งร้านขายของทั่วไปและการขายผลผลิตทางการเกษตรของเกษตรกร

สมาชิกของครั้วเรือน หมายถึง บุคคลที่มีส่วนร่วมในการจัดหาและใช้สิ่งอุปโภคบริโภคที่จำเป็นแก่การดำรงชีวิตร่วมกัน สมาชิกในครั้วเรือนอาจมีเพียงคนเดียว หรือมีตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดย

หากสมาชิกของครัวเรือนคนใดคนหนึ่งจากบ้านไป แต่กลับมาภายในสามเดือนให้นับบุคคลนั้นเป็นสมาชิกของครัวเรือนด้วย

หัวหน้าครัวเรือน หมายถึง ผู้ซึ่งเป็นหลักสำคัญในเชิงเศรษฐกิจของครัวเรือนมากที่สุดและเป็นที่ยอมรับนับถือของสมาชิกอื่นในครัวเรือน โดยยกย่องให้เป็นหัวหน้า อาจจะเป็นผู้รับผิดชอบทางการเงินและสวัสดิการของครัวเรือนหรือไม่ก็ตาม ถ้าหากมีบุคคลดังกล่าวมากกว่า 1 คนให้ถือเอาผู้ที่มีอายุมากที่สุดเป็นหัวหน้าครัวเรือน

ประชากรในท้องถิ่น หมายถึง ครัวเรือนราษฎรที่ประกอบอาชีพและอาศัยหรือมีภูมิลำเนาอยู่ในตำบลท้องถิ่น อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

อาชีพหลัก หมายถึง อาชีพที่ทำเป็นประจำทุกปี ไม่มีปีไหนที่จะไม่ทำ

อาชีพเสริม หมายถึง อาชีพที่ไม่ได้ทำเป็นประจำ ไม่ได้ถือเป็นงานหลัก เป็นอาชีพที่ทำเพื่อหารายได้เสริม ซึ่งจะสร้างรายได้มากกว่าหรือน้อยกว่าอาชีพหลักก็ได้

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม (LITERATURE REVIEW)

การศึกษาเรื่อง การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้เฉลี่ยทางการท่องเที่ยวของครัวเรือน ระดับการรับรู้เรื่องประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยว รวมไปถึงแนวทางในการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งผู้ศึกษาได้ทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 ทฤษฎีการกระจายรายได้

2.2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์การถดถอยพหุ

2.2.3 ทฤษฎีตัวคูณทวีของการท่องเที่ยว (Tourism Multiplier)

2.2.4 ทฤษฎีว่าด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน

2.2.5 ทฤษฎีการรับรู้

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4 กรอบแนวคิดในการศึกษา

2.5 สมมติฐานในการศึกษา

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ข้อมูลเกี่ยวกับตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช มีรายละเอียดที่สำคัญดังนี้ (เทศบาลตำบลท้องถิ่น, 2554)

2.1.1 ข้อมูลทั่วไป

ตำบลทองเนียนเป็นตำบลหนึ่งในสามตำบลของอำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นตำบลเหนือสุดของอำเภอและจังหวัด มี 8 หมู่บ้าน ประกอบด้วย 15 ชุมชน คือ ชุมชนบ้านท่าม่วง ชุมชนอ่าวหม่อมวัง ชุมชนราษฎร์พัฒนา ชุมชนอิสลามิ ชุมชนบางแพง ชุมชนปากน้ำ ชุมชนชนอมธานี ชุมชนหน้าแพ ชุมชนแขวงเกา ชุมชนบ่อโก-ท่า ชุมชนทองโหนด ชุมชนดอนพลอง ชุมชนท่าจันทร์ ชุมชนแหลมประทับและชุมชนเตล็ด มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 2,378 ครัวเรือน ประชากรในตำบลทองเนียนมีจำนวนทั้งหมด 5,096 คน เป็นผู้ชาย 2,477 คน เป็นผู้หญิง 2,619 คน

2.1.2 ตั้งของตำบลทองเนียน

ตำบลทองเนียนมีลักษณะภูมิประเทศ เป็นที่ราบลุ่มชายฝั่งทะเล ป่าชายเลน และมีภูเขาเกือบตลอดแนวชายฝั่งทะเล ห่างจากที่ว่าการอำเภอชนอมประมาณ 6 กิโลเมตร ห่างจากตัวจังหวัดนครศรีธรรมราช ประมาณ 104 กิโลเมตรและห่างจากกรุงเทพมหานคร ประมาณ 720 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 26,930 ไร่ หรือประมาณ 43 ตารางกิโลเมตร

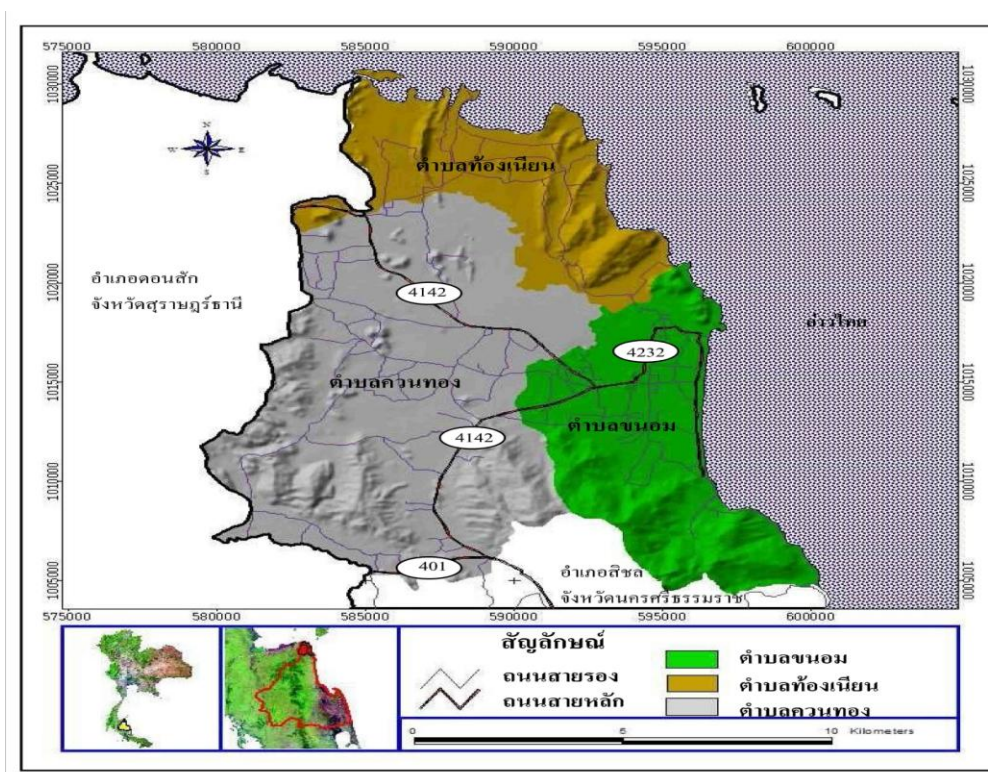
2.1.3 อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ จดอ่าวไทย

ทิศใต้ จดเทศบาลตำบลชนอม อบต.ชนอม และ อบต.ควนทอง จ.นครศรีธรรมราช

ทิศตะวันออก จดอ่าวไทย

ทิศตะวันตก อบต.ควนทอง จ.นครศรีธรรมราช และ อบต.ดอนสัก จ.สุราษฎร์ธานี

ภาพที่ 2.1 แผนที่อาณาเขตตำบลทองเียน

ที่มา : อรอนงค์ เนียบแหลม, 2551

2.1.4 ลักษณะภูมิประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศของตำบล ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม ที่ราบชายฝั่งและป่าเลน จำแนกดังนี้ ที่ราบลุ่ม อยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ 2, 3, 4, 5 และ 6 ตำบลทองเียน แต่เดิมราษฎรใช้ประโยชน์ในที่ดินเพื่ออาชีพทำนาข้าว โดยมีระบบชลประทาน (คูส่งน้ำ) ชลประทานคลองท่าจันทร์ตัดผ่าน ต่อมาได้รับผลกระทบจากโครงการเขาค้อเทิร์นชิบอร์ตามนโยบายของรัฐบาล ที่ดินได้รับการเปลี่ยนมือเพื่อแก่งกำไร กลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า บางส่วนแปรสภาพใช้ประโยชน์ทำนาทุ่งแบบพัฒนา ปัจจุบันหยุดประกอบการไปมากแล้ว ที่ราบชายฝั่งทะเลอยู่ในพื้นที่หมู่ที่ 2, 3, 5, 6 และ 8 ตำบลทองเียน แต่เดิมราษฎรใช้ประโยชน์ในที่ดินเพื่อประกอบอาชีพทำสวนมะพร้าวและประมงชายฝั่ง มีชายหาดที่สวยงาม เช่น หาดแขวงเกา อ่าวทองชิง ในหมู่ที่ 2 อ่าวดินสอ ในหมู่ที่ 3 อ่าวทองเียน (สนามกอล์ฟทะเล) ในหมู่ที่ 5 อ่าวเตล็ด หมู่ที่ 6 และหาดปากน้ำ(ที่ตั้งบริษัทผลิตไฟฟ้าขนอม) หมู่ที่ 8 พื้นที่ดังกล่าวกำลังพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและสถานที่พักผ่อนหย่อนใจโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราช จะดำเนินการก่อสร้างท่าเทียบเรือมารินา (เรือยอร์ช) บริเวณอ่าวเตล็ดใหญ่ หมู่ที่ 6 ตำบลทองเียน ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2547 เป็นต้นไป

2.1.5 การประกอบอาชีพของประชากรในตำบล

อาชีพหลัก ทำสวน ประมง นาเกลือ ค้าขาย

อาชีพเสริม แปรรูปผลิตภัณฑ์ทางทะเล รับจ้าง

2.1.6 ลักษณะภูมิอากาศ

เป็นแบบมรสุม มี 2 ฤดู คือ ฤดูร้อน ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ – มิถุนายน ฤดูฝนระหว่างเดือนกรกฎาคม - มกราคม อุณหภูมิเฉลี่ย 27.8 องศาเซลเซียส น้ำฝน ประมาณ 1,900 มม./ปี

2.1.7 ข้อมูลทางด้านสังคม

ด้านการศึกษา

1) การศึกษาขั้นปฐมวัย จำนวน 3 แห่ง

- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านท่าม่วง สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 1 ตำบลทองเนียน
- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านแขวงเภา สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 2 ตำบลทองเนียน
- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านท่าจันทร์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 4 ตำบลทองเนียน

2) การศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 5 โรงเรียน

- โรงเรียนบ้านท่าม่วง (ขยายโอกาส) สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 1 ตำบลทองเนียน
- โรงเรียนบ้านแขวงเภา สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 2 ตำบลทองเนียน
- โรงเรียนวัดศรีวง สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 3 ตำบลทองเนียน
- โรงเรียนบ้านท่าจันทร์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 4 ตำบลทองเนียน
- โรงเรียนบ้านน้ำโน สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 6 ตำบลทองเนียน

3) การศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 1 โรงเรียน

- โรงเรียนทองเนียนคณาภิบาล สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 4 ตำบลทองเนียน

4) การศึกษาระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 แห่ง

- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 4 ตำบลทองเนียน

สถาบันและองค์กรทางศาสนา

1) วัด / สำนักสงฆ์ จำนวน 3 แห่ง

- สำนักสงฆ์เขาชัยสน สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 1 ตำบลทองเนียน
- วัดจันทร์ธาตุทาราม สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 4 ตำบลทองเนียน
- วัดบุปผาเตล็ด สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 6 ตำบลทองเนียน

2) มัสยิด / สุเหร่า จำนวน 1 แห่ง

- มัสยิดดารุซซาวาดะฮ์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน

ด้านสาธารณสุข

1) สถานีนอนามัยประจำตำบล จำนวน 1 แห่ง

- สถานีนอนามัยบ้านท่าจันทร์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 4 ตำบลท้องเนียน

2) สถานพยาบาลเอกชน จำนวน 4 แห่ง

- บางแพงการพยาบาลและการผดุงครรภ์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน
- ขวัญเรือนการผดุงครรภ์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
- ภัทรพยาบาลและการผดุงครรภ์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
- หน้าที่แพคลินิคและการผดุงครรภ์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน

ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1) สถานีตำรวจ จำนวน 1 แห่ง

- งานตำรวจน้ำขนอม สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน

2) ที่พักสายตรวจตำรวจ จำนวน 2 แห่ง

- ที่พักตำรวจชุมชนบ้านบางแพง สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
- ที่พักสายตรวจบ้านท่าจันทร์ สถานที่ตั้ง หมู่ที่ 4 ตำบลท้องเนียน

ตารางที่ 2.1 หน่วยธุรกิจที่สำคัญในเขตเทศบาล

ประเภทหน่วยธุรกิจ	ชื่อหน่วยธุรกิจ	สถานที่ตั้ง
1) โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 7 แห่ง	- โรงแยกก๊าซธรรมชาติขนอม ของ บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน)	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
	- โรงงานผลิตกระแสไฟฟ้า ของบริษัท ผลิตไฟฟ้าขนอม จำกัด	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
	- โรงงานผลิตปลาป่น ของห้างหุ้นส่วน จำกัด วัฒนาปลาป่น	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
	- โรงงานผลิตปลาป่น ของบริษัทโรงงาน ปลาป่นขนอม	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
	- โรงงานผลิตน้ำแข็ง ของแพปลามิตร ขนอม	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
	- โรงงานผลิตน้ำแข็งของแพปลาเพชร	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน

ตารางที่ 2.1 (ต่อ) หน่วยธุรกิจที่สำคัญในเขตเทศบาล

ประเภทหน่วยธุรกิจ	ชื่อหน่วยธุรกิจ	สถานที่ตั้ง
	นางพญา - โรงงานผลิตน้ำแข็งของ ของห้าง หุ้นส่วนจำกัด อีสระเอมอร์	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
2) กิจการแพปลา จำนวน 9 แห่ง	- แพปลา ว.สภาพร - แพปลากระแสนธุ์ - แพปลาอิสระวัฒนา - แพปลากิจเจริญ - แพปลาเพชรนางพญา 1 - แพปลาเพชรนางพญา 2 - แพปลาเพชรนางพญา 3 - แพปลาชนอมวัฒนา - แพปลามิตรชนอม - แพปลานำสุราษฎร์ - แพปลายิ่งเจริญ - แพปลาสินสิริชัย - แพปลาสินไทย	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน
3) ปิมน้ำมัน จำนวน 2 แห่ง	- ปิมน้ำมันธัญญารัตน์ - หจก.ออร์กัสออยล์	หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
4) อุ้ต้อเรือ / คานเรือ จำนวน 3 แห่ง	- อุ้เรือสฤติชัย - อุ้เรือโกทอง - อุ้เรือพรรณราย	หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
5) ร้านค้าสะดวกซื้อ จำนวน 6 แห่ง	- ชันนีแฟร์ - บางแพงมินิมาร์ท - แฟมิลี่ - ออราซูเปอร์มาเก็ต - ชนอมมาร์ท ปากน้ำ - กิตติมาภัณฑ์	หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน

ตารางที่ 2.1 (ต่อ) หน่วยธุรกิจที่สำคัญในเขตเทศบาล

ประเภทหน่วยธุรกิจ	ชื่อหน่วยธุรกิจ	สถานที่ตั้ง
6) หอพัก / อพาร์ทเมนต์ จำนวน 8 แห่ง	- หอพักหญิงวาสนา - หอพักหญิงจามรี - หอพักวัชชัย - หอพักภริกา - หอพักหญิงนิตยพรรณ - หอพักมณี - สโมสรชัยอพาร์ทเมนต์ - สโมสรแมนชั่น	หมู่ที่ 4 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 4 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 4 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 4 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 7 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 7 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
7) อุทยานธรรมชาติ ย้อม จำนวน 3 แห่ง	- โรงแปรรูปสัตว์น้ำของแพสินไทย - โรงอิฐไร้วาสี - โรงแปรรูปสัตว์น้ำของแพยิงเจริญ	หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 7 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 8 ตำบลท้องเนียน
8) บ้านพัก / บังกะโล จำนวน 3 แห่ง	- อนาวีลาตังเกรีส์อร์ท - แวงเการีสอร์ท	หมู่ที่ 1 ตำบลท้องเนียน หมู่ที่ 2 ตำบลท้องเนียน

2.1.8 ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่

1. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองขนอม ครอบคลุมพื้นที่ 3 ตำบล (ตำบลท้องเนียน ตำบลขนอมและตำบลควนทอง) ในส่วนตำบลท้องเนียนอยู่ในพื้นที่หมู่ที่ 1, 4 และ 7 ตามแนวคลองขนอม ยังมีสภาพสมบูรณ์ มีสัตว์ป่าธรรมชาติอาศัยอยู่มากมาย เหมาะในการใช้พื้นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อยู่ระหว่างการสำรวจเพื่อประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติหาดขนอม-หมู่เกาะทะเลใต้ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนเขาแหลมทาบ อยู่ในพื้นที่หมู่ที่ 5 เคยถูกบุกรุกทำลายเพื่อทำนา กุ้ง ในปัจจุบันได้รับการฟื้นฟูดูแลรักษาอย่างดี กลับมามีสภาพที่สมบูรณ์ รอการประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติหาดขนอม- หมู่เกาะทะเลใต้

3. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาออก เขาท้องโหนดและเขาไชยสน เป็นป่าดงดิบที่ยังสมบูรณ์อยู่ รอการประกาศเป็นเขตอุทยานฯ

4. ชายหาด ประกอบด้วย หาดปากน้ำ หาดแขวงเภา อ่าวท้องซิง อ่าวท้องโหนด อ่าวดินสอ อ่าวท้องเนียน อ่าวหลักซอและอ่าวเตล็ด เป็นพื้นที่สำคัญทางระบบนิเวศ เป็นแหล่งประกอบอาชีพ

การกระจายรายได้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) การกระจายรายได้สัมบูรณ์ (absolute distribution) หมายถึง การคำนวณหา ระดับรายได้ที่เพียงพอที่จะซื้อหาอาหารเพื่อดำรงชีพขั้นต่ำเรียกว่า ระดับความยากจน หรือเส้นความยากจน (poverty line) และหาจำนวนประชากรที่มีระดับรายได้ต่ำกว่าและสูงกว่าเส้นความยากจน ถ้าสัดส่วนของประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจนลดลงเมื่อระดับรายได้เฉลี่ยของประชากรสูงขึ้น กล่าวได้ว่า การกระจายรายได้สัมบูรณ์ของประเทศดีขึ้น

2) การกระจายรายได้สัมพัทธ์ (relative distribution) หมายถึงความแตกต่างของ ระดับรายได้ที่ประชากรแต่ละคน หรือแต่ละครัวเรือนในสังคมได้รับ ถ้าระดับรายได้ดังกล่าวมีความแตกต่างกันมาก แสดงว่า มีความไม่เท่าเทียมกันของรายได้มาก ถ้าทุกคนหรือทุกครัวเรือนมีระดับรายได้เท่ากัน แสดงว่า มีความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ แต่ถ้าในสังคมมีผู้มีรายได้เพียงคนเดียว หรือครอบครัวเดียว ในขณะที่คนอื่น ๆ หรือครอบครัวอื่นไม่มีรายได้เลย แสดงว่า มีความไม่เท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์

นักเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่ เรียก การกระจายรายได้สัมบูรณ์ (absolute distribution) ว่าระดับความยากจน และเรียกการกระจายรายได้สัมพัทธ์ว่า (relative distribution) ความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้หรือ ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ การกระจายรายได้สัมพัทธ์สามารถแยกพิจารณาเป็น 2 แบบ ดังนี้คือ (ไข่มุข บุญส่ง, 2550)

1. การกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต (functional distribution of income) เป็นการแบ่งรายได้ตามเจ้าของปัจจัยการผลิต คือ ส่วนที่เป็นเจ้าของที่ดิน เจ้าของทุนและเจ้าของแรงงาน แต่ในปัจจุบันความหมายของปัจจัยทุนกว้างและมีความซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้นในการแบ่งรายได้ตามหน้าที่การผลิต จึงมีการปรับให้สอดคล้องกับความเป็นจริงในปัจจุบันมากขึ้นโดยแบ่งเป็นรายได้ที่เกิดจากค่าจ้างและเงินเดือน ทรัพย์สินและการจัดการการค้า เงินโอน เป็นต้น และเนื่องจากมีข้อสมมติว่า ปัจจัยการผลิตทั้งหมดไม่แตกต่างกัน ดังนั้นในเวลาต่อมา นักเศรษฐศาสตร์จึงให้ความสำคัญกับการกระจายรายได้ตามขนาด มากกว่าการกระจายรายได้ตามหน้าที่การผลิต

2. การกระจายรายได้ตามขนาด (size distribution of income) หรือการกระจายรายได้ส่วนบุคคล (personal distribution of income) หมายถึงการกระจายรายได้ของประชากรผู้มีรายได้ในกลุ่มรายได้ต่าง ๆ เรียงตามขนาดรายได้การกระจายรายได้ตามขนาดสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรก อธิบายว่าการกระจายรายได้เป็นกระบวนการที่เกิดจากความไม่แน่นอน (stochastic process) และประเภทที่สอง อธิบายถึงการกระจายรายได้ในความหมายของปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากร เช่น ความแตกต่างระหว่างเพศ อายุอาชีพ การศึกษา ภูมิภาค และ การกระจายความมั่งคั่ง เป็นต้น

การวัดการกระจายรายได้

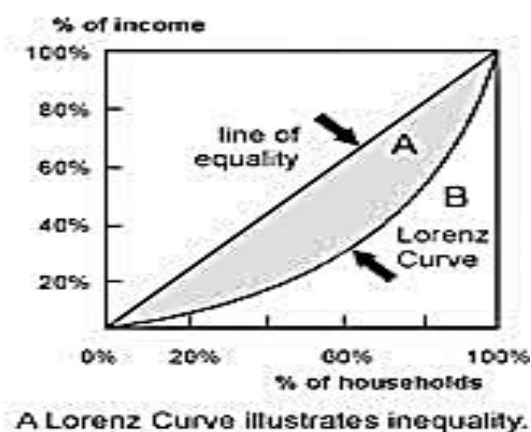
วีณา เทพช่วยสุข (2539, 25-29) แยกการวัดการกระจายรายได้ ดังนี้

1) การวัดตามขนาดของรายได้

วิธีการจัดการทำได้โดยการจัดระดับรายได้เป็นชั้นจากน้อยไปมาก แล้วดูว่าแต่ละชั้นรายได้มีครัวเรือนอยู่เท่าไรและครัวเรือนกลุ่มนี้มีรายได้คิดเป็นร้อยละเท่าไรของรายได้ทั้งหมด วิธีนี้เป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากเพราะแสดงให้เห็นขนาดความเหลื่อมล้ำของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากรได้ชัดเจน

2) การวัดโดยใช้เส้นลอเรนซ์ (Lorenz curve)

การวัดการกระจายรายได้ ซึ่งทำโดยการจัดระดับชั้นรายได้เป็นชั้นๆ เพื่อพิจารณาว่ามีจำนวนครัวเรือนในชั้นรายได้ต่างๆ มากน้อยแตกต่างกันเพียงใด แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปเขียนแผนภาพ เรียกว่า “เส้นโค้งลอเรนซ์”

ภาพที่ 2.3 แสดงการกระจายรายได้ด้วยวิธีเส้นโค้งลอเรนซ์ (Lorenz curve)

ที่มา : Wilson (2002)

เมื่อพิจารณาจากภาพจะเห็นได้ว่ามีเส้นตรงเส้นหนึ่งลากเชื่อมระหว่างจุดที่มี ร้อยละความถี่สะสมของจำนวนครัวเรือนและของรายได้เป็นศูนย์ (จุดกำเนิด) กับจุดที่มีร้อยละความถี่สะสมของจำนวนครัวเรือนและรายได้เป็นร้อย มีลักษณะเป็นเส้นตรง 45 องศา เส้นตรงดังกล่าวเรียกว่า “เส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์ (Egalitarian line)” ดังนั้น หากเส้นโค้งลอเรนซ์ห่างออกจากเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์มากเท่าใด ความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้จะมีมากขึ้นเท่านั้น

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถทำการวัดค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค(Gini Coefficient) เพื่อใช้เป็นดัชนีวัดการกระจายรายได้ โดยกำหนดพื้นที่ระหว่างเส้นความเท่าเทียมกัน สมบูรณ์และเส้นโค้งลอเรนซ์เป็น A และพื้นที่ใต้เส้นโค้งลอเรนซ์เป็น B ดังนั้น ค่าสัมประสิทธิ์จีนิเท่ากับ $A/(A+B)$ หากเส้นโค้งลอเรนซ์ห่างจากเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ่มาก (A มีค่ามาก) ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์จีนิมีค่ามากเช่นกัน นั่นคือ การกระจายรายได้มีความไม่เท่าเทียมกันมากนั่นเอง ในทางกลับกัน หากเส้นโค้งลอเรนซ์ห่างจากเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์น้อย (A มีค่าน้อย) ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์จีนิมีค่าน้อย แสดงว่าการกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันสูง

ค่าสัมประสิทธิ์จีนิสามารถหาได้โดยตรงจากสมการ ดังนี้ Fei and Kuo (อ้างใน เดชรัตน์ สุขกำเนิด, 2534)

$$G_y = (2/n)U_y - (n+1)/n$$

กำหนดให้

$$U_y = 1(y_1) + 2(y_2) + \dots + n(y_n)$$

$$y = (y_1, y_2, \dots, y_n)$$

$$= (Y_1 / S_y, Y_2 / S_y, \dots, Y_n / S_y)$$

โดยที่

$$G_y = \text{ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ}$$

$$U_y = \text{ค่าถ่วงน้ำหนักเฉลี่ยของลำดับสัดส่วนรายได้ครัวเรือน}$$

$$y_n = \text{สัดส่วนรายได้ของแต่ละครัวเรือนต่อรายได้ของครัวเรือนทั้งหมด}$$

$$Y_n = \text{รายได้ของแต่ละครัวเรือน}$$

$$S_y = \text{รายได้ของครัวเรือนทั้งหมด}$$

$$n = \text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมด}$$

$$\text{และ } Y_1 \leq Y_2 \leq \dots \leq Y_n$$

ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์จีนิจะมีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 หากค่าเท่ากับ 0 แสดงว่า มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม หากค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่า การกระจายรายได้ไม่เป็นธรรมอย่างมาก (รัชนิ ชัยยาภรณ์, 2544 : 20-24)

จากแนวทางในการศึกษาความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากงานวิจัยของนักวิชาการชาวไทย อาทิ นฤมล นพรัตน์ (2530) จิระ บุรีคำ (2545) ไข่มุข บุญส่ง (2550) รวมถึงหน่วยงานของรัฐ อาทิ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2543) หรือสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ของไทยส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาการกระจายรายได้ของบุคคลหรือครัวเรือน และจากการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เท่าเทียมกันของธนาคารโลก พ.ศ. 2547 ได้ศึกษาเปรียบเทียบความไม่เท่าเทียม

กันในแต่ละประเทศพบว่า กลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีค่าสัมประสิทธิ์จีนีอยู่ระหว่าง 0.30-0.40 หมายความว่ามีความไม่เท่าเทียมกันต่ำ ส่วนในประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย ค่าสัมประสิทธิ์จีนีจะมีค่าประมาณ 0.50 หรือ 0.60 ขึ้นไป หมายความว่ามีความไม่เท่าเทียมกันสูง (ไข่มุข บุญส่ง, 2550)

ดังนั้นจากการทบทวนวรรณกรรมต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยขอสรุปแนวคิดเพื่อใช้อภิปรายผลในงานวิจัยนี้ว่า ถ้าหากค่าสัมประสิทธิ์จีนีมีค่าต่ำกว่า 0.40 หมายความว่า มีการกระจายรายได้ไม่เท่าเทียมกันต่ำ หากค่าสัมประสิทธิ์จีนีมีค่าอยู่ระหว่าง 0.41-0.50 หมายความว่า มีการกระจายรายได้ไม่เท่าเทียมกันปานกลาง และหากค่าสัมประสิทธิ์จีนีมีค่ามากกว่า 0.50 หมายความว่า มีการกระจายรายได้ไม่เท่าเทียมกันสูง

2.2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์การถดถอยพหุ

ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ (2548, 1-27) กล่าวว่าในการวิเคราะห์การถดถอยอย่างง่ายจะเป็นการวิเคราะห์กับตัวแปรตามหรือตัวแปรเกณฑ์ (Y) โดยมีตัวแปรอิสระหรือตัวแปรทำนาย (X) เพียงตัวเดียว อย่างไรก็ตาม ในบางปรากฏการณ์ที่ต้องอธิบายหรือทำนายทางสังคมศาสตร์ หากใช้ตัวแปรอิสระเพียงตัวเดียวจะมีข้อจำกัดในการอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ซึ่งโดยมากจะมีความซับซ้อน การใช้ตัวแปรทำนายเพียงตัวเดียวจะไม่มีประสิทธิภาพพอที่จะอธิบายตัวแปรเกณฑ์ได้ ในกรณีที่พยายามอธิบายสัดส่วนความแปรปรวนของตัวแปรเกณฑ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องมีตัวแปรทำนายมากกว่า 1 ตัว ซึ่งจะนำไปสู่การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเมื่อมีตัวแปรทำนายตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไปใช้ในการทำนายตัวแปรเกณฑ์ ซึ่งโดยปกติตัวแปรทำนายหรือตัวแปรอิสระจะใช้สัญลักษณ์ X และตัวแปรเกณฑ์หรือตัวแปรตามจะใช้สัญลักษณ์ Y

วัตถุประสงค์ทั่วไปของการวิเคราะห์การถดถอยพหุ คือ ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหรือตัวแปรทำนายหลายตัวกับตัวแปรตามหรือตัวแปรเกณฑ์ 1 ตัว

การทดสอบสมมติฐานในการวิเคราะห์การถดถอยพหุ สามารถตอบคำถามที่สำคัญ 3 ข้อ คือ

- (1) ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีส่วนสำคัญในการทำนาย Y ได้อย่างมีนัยสำคัญ
- (2) การเพิ่มตัวแปรอิสระที่สนใจเข้าไปในตัวแบบอีก 1 ตัว มีส่วนสำคัญในการทำนาย Y ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ
- (3) การเพิ่มตัวแปรอิสระที่สนใจเข้าไปในตัวแบบอีก 1 ชุด มีส่วนสำคัญในการทำนาย Y ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

สมประสงค์ เสนารัตน์ (2553, 6-7) กล่าวถึงวิธีการคัดเลือกตัวแปรพยากรณ์เข้าสู่สมการถดถอยว่ามีอยู่หลายวิธีด้วยกัน เช่น

1. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter Regression)
2. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกรอก (Remove Regression)
3. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเดินหน้า (Forward Regression)
4. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบถอยหลัง (Backward Regression)
5. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นบันได (Stepwise Regression)

วิธีที่มักจะนำมาใช้กัน คือ วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter Regression) และวิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นบันได (Stepwise Regression) โดยที่ทั้งสองวิธีตอบสนองความต้องการของผู้ใช้แตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์ คือ วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบปกติ ผู้ใช้สามารถเลือกตัวแปรทำนายเข้าสู่สมการได้เอง ส่วนการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นบันได (Stepwise Regression) นำเสนอสมการตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดเพื่อนำไปใช้ในการทำนาย

ขั้นตอนการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นบันได (Stepwise Regression Model) มีดังนี้

1. ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น
2. คำนวณค่า r_{xy} ของตัวแปรพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์
3. คัดเลือกตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับตัวแปรเกณฑ์เข้าสมการ และ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R)
4. ทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ว่าตัวแปรพยากรณ์ที่เข้าในสมการยังคงอยู่ในสมการต่อไปได้หรือไม่ด้วยสถิติ F
5. หาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ (b) หรือ β หรือทั้งสองอย่าง เพื่อนำมาใช้ในการเขียนสมการพยากรณ์ และเปรียบเทียบว่าตัวแปรพยากรณ์ตัวใดพยากรณ์ตัวแปรเกณฑ์ได้ดีกว่า
6. ทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์การถดถอย เพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรพยากรณ์สามารถพยากรณ์ตัวแปรเกณฑ์ได้หรือไม่ ด้วยสถิติ t
7. คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของตัวแปรพยากรณ์ที่เข้าสมการ (SE_b) และ คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ (SE_{est})
8. คัดเลือกตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์สูงกับตัวแปรเกณฑ์รองลงมาเข้าสมการและทำการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลง (R^2 change) ด้วยสถิติ F ถ้า R^2 change ไม่มีนัยสำคัญก็แสดงว่าตัวแปรพยากรณ์ไม่สามารถอยู่ในสมการพยากรณ์ได้ แต่ถ้ามีนัยสำคัญก็ดำเนินการตามข้อ 4, 5, 6 และ 7 และดำเนินการต่อไปจนกว่าจะไม่มีตัวแปรพยากรณ์ใดเข้าในสมการ

จากการทบทวนทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณข้างต้น ผู้ศึกษาตัดสินใจใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นบันได (Stepwise Regression) มาใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มี

ความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้เฉลี่ยจากการท่องเที่ยวของครัวเรือนในชุมชนท่องเที่ยว อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

2.2.3 ทฤษฎีตัวคูณทวีของการท่องเที่ยว (Tourism Multiplier)

พริยะ ผลพิรุฬห์ (2550) กล่าวว่า การประเมินว่าผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่นั้นจะมีมูลค่าเท่าไรและเม็ดเงินที่พื้นที่นั้นได้รับจากการท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบในลักษณะใดต่อประชาชนในสังคมนั้น ตัวแปรสำคัญที่สามารถตอบโจทย์นี้ได้ก็คือ ภาครัฐจะต้องคำนวณหาตัวคูณทวีของการท่องเที่ยว (Tourism Multiplier) และนำตัวคูณทวินั้นมาหาผลกระทบทางเศรษฐกิจที่แท้จริง ในจุดเริ่มต้นภาครัฐจะต้องเริ่มจากการออกแบบสอบถามและเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

- 1) นักท่องเที่ยวแต่ละคนต้องจ่ายเงินเท่าไรในพื้นที่นั้นต่อคน
- 2) รายได้ทางตรง (Direct Revenue) ของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายของชำร่วย การขนส่งเดินทาง เท่ากับเท่าไร
- 3) รายได้ทางตรงที่ธุรกิจได้รับจากการท่องเที่ยวนั้นได้เปลี่ยนเป็นกำไรของธุรกิจและรายได้ของคนในพื้นที่นั้นอย่างไร
- 4) การท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในพื้นที่นั้นได้สร้างงาน (Job Creation) ให้กับคนในพื้นที่ที่งานและมีงานอะไรบ้าง

หลังจากได้คำตอบข้างต้นแล้ว ผู้วางนโยบายทางด้านการท่องเที่ยวสามารถนำมาคำนวณหาผลกระทบทางเศรษฐกิจ หรือประโยชน์ในรูปของตัวเงิน ที่ในแต่ละชุมชนจะได้รับจากการท่องเที่ยวได้

ตัวอย่างเช่น สมมติเกาะแห่งหนึ่งเป็นเกาะท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยววันละ 100 คน โดยจากการสำรวจพบว่า นักท่องเที่ยวแต่ละคนต้องใช้จ่ายคนละประมาณ 500 บาท กำหนดให้เกาะแห่งนี้เปิดให้ท่องเที่ยวเพียงแค่ 200 วันต่อปี ดังนั้นเราสามารถคำนวณหาเม็ดเงินที่เกาะแห่งนี้จะได้รับจากการท่องเที่ยวเท่ากับ $100 \times 500 \times 200 = 10$ ล้านบาทต่อปี จากการประมาณการยังพบว่าประมาณร้อยละ 30 ของรายได้ทั้งหมดของเกาะจะไหลออก (Leak-Out) ไปนอกเกาะ เช่นการที่เกาะต้องสั่งซื้ออาหาร หรือวัตถุดิบต่างๆ และสาธารณูปโภคต่างๆ (เช่น น้ำ ไฟฟ้า) จากภายนอกเกาะ ดังนั้นเม็ดเงินที่ได้จากการท่องเที่ยว ส่วนหนึ่งจะต้องไหลออกนอกเกาะ ซึ่งเม็ดเงินจำนวนนี้จะไม่นับว่าเป็นรายได้จากการท่องเที่ยว ในขณะที่รายได้ทางตรง (Direct Revenue) ที่เกาะจะได้รับจะมีค่าเท่ากับ 0.7×10 ล้านบาท = 7 ล้านบาท ซึ่งทำให้เกิดการจ้างงานใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 20 งาน

นอกจากนี้ รายได้จากการท่องเที่ยวที่เกาะได้รับจำนวน 7 ล้านบาทนั้นจำต้องมาคำนวณหาผลกระทบทางอ้อม (Indirect Effect) ซึ่งจะตกอยู่ในรูปของรายได้ที่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว

(เช่น โรงแรม ร้านอาหาร หรือร้านค้าต่างๆ) นั้น กำหนดให้รายได้ดังกล่าวมีมูลค่าเท่ากับ 400,000 บาท แต่ทว่าในการที่จะผลิตสินค้าและบริหารของการท่องเที่ยวได้นั้น ภาคธุรกิจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในรูปของการซื้อปัจจัยการผลิต (เช่น การสั่งซื้อวัตถุดิบ ค่าจ้างงานแรงงาน) ซึ่งเป็นรายได้ของปัจจัยการผลิตที่แรงงานหรือเจ้าของปัจจัยการผลิตที่ขายสินค้าให้แก่ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้รับ เราเรียกผลกระทบในด้านนี้ว่า “ผลกระทบที่ถูกทำให้เกิดขึ้น” (Induced Effect) ในกรณีนี้ กำหนดให้รายได้ที่ครัวเรือนได้รับจากการทำงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีค่าเท่ากับ 200,000 บาท ดังนั้น จากข้อมูลดังกล่าวสามารถคำนวณหาตัวคูณทวีของการท่องเที่ยว (Tourism Multiplier) ได้ตามสูตรดังต่อไปนี้

$$\begin{aligned}\text{ตัวคูณทวีของการท่องเที่ยว} &= (\text{Direct Revenue} + \text{Indirect Revenue} + \text{Induced} \\ &\quad \text{Effect}) / \text{Direct Revenue} \\ &= (700,000 + 400,000 + 200,000) / 700,000 = 1.86\end{aligned}$$

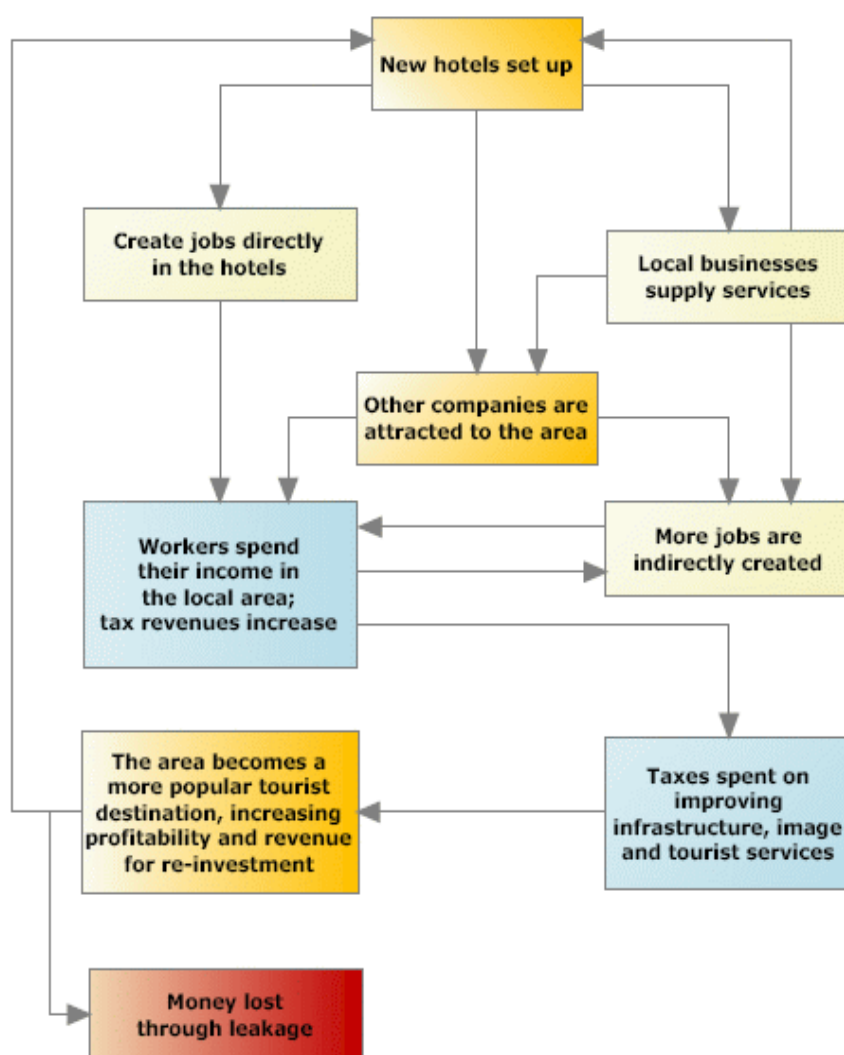
จากตัวคูณทวีที่ได้สามารถอธิบายได้ว่า “รายได้ 1 บาทที่เกาะได้รับจากนักท่องเที่ยวนั้นจะสร้างรายได้ให้กับเกาะเป็นจำนวนเท่ากับ 1.86 บาท ดังนั้นผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในเกาะนี้จะมีค่าเท่ากับ

$$\begin{aligned}\text{ผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว} &= \text{จำนวนนักท่องเที่ยวต่อปี} \times \text{ค่าใช้จ่ายต่อหัว} \times \\ &\quad \text{ตัวคูณทวี} \\ &= 10 \text{ ล้านบาท} \times 1.86 = 18.6 \text{ ล้านบาท}\end{aligned}$$

ดังนั้นถ้าตัวคูณทวีของการท่องเที่ยวมีค่าที่สูง ประกอบกับการที่ภาคธุรกิจท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เน้นแรงงานเข้มข้น (Labor-Intensive) ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ชุมชนนั้นจะได้รับจากการท่องเที่ยวนั้นไม่เฉพาะเพียงแต่จะมีค่าที่สูงแต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นภาคการผลิตที่สร้างงานและสร้างรายได้แก่แรงงานในภาคการผลิตนั้นด้วยเช่นกัน (โดยเฉพาะแรงงานไร้ทักษะที่มีฐานะยากจน) อย่างไรก็ตาม การคำนวณหาผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวข้างต้นเป็นเพียงแค่พยายามหาผลประโยชน์ทางการเงินเท่านั้น (Monetary Benefit) แต่ภาครัฐควรจะเริ่มให้ความสนใจแก่ผลประโยชน์อื่นที่ไม่ได้อยู่ในรูปของตัวเงิน (Non-Monetary Benefit) ด้วยไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวในเชิงเชิงนิเวศ (Eco-Tourism) หรือการท่องเที่ยวในเชิงเกษตรที่เน้นการรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ซึ่งการที่ภาครัฐคำนึงถึงทั้งผลประโยชน์ที่อยู่ในรูปแบบของตัวเงินและ

ผลประโยชน์ที่ไม่ได้อยู่ในรูปของตัวเงินนั้นจะทำให้ภาครัฐดำเนินนโยบายสำหรับการท่องเที่ยวในประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้มุ่งเน้นที่จะศึกษาตัวคุณทวีของการท่องเที่ยวในส่วนของรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวแต่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาตัวคุณทวีของการท่องเที่ยวในมุมที่ว่า การท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในพื้นที่นั้นได้สร้างงาน (Job Creation) ให้กับคนในพื้นที่ที่ทำงานและมีงานอะไรบ้าง

ภาพที่ 2.4 ตัวคุณทวีของการท่องเที่ยว

ที่มา : Barcelona Field Studies Centre (2011)

2.2.4 ทฤษฎีว่าด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน

เศรษฐกิจชุมชนเป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐกิจของชาติ ดังนั้น เพื่อให้เศรษฐกิจของชาติมีความเจริญรุ่งเรือง จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาเศรษฐกิจในระดับล่างคือเศรษฐกิจในชุมชนชนบทด้วย เศรษฐกิจชุมชนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ทั้งด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม บริการ ทั้งในด้านการผลิต การบริโภค และการกระจายผลผลิต โดยให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจของชุมชน คือการมีส่วนร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจ และร่วมรับประโยชน์ บนรากฐานของความสามารถที่มีอยู่ จากการใช้ทุนของชุมชนที่มีอยู่หรือสามารถจัดหาได้ตามศักยภาพ (เศรษฐกิจชุมชน, 2548)

อย่างไรก็ตามหากจะมองถึงเศรษฐกิจชุมชนก็สามารถมองได้จากเศรษฐกิจของครัวเรือนทั้งหลายที่อยู่ในแต่ละชุมชน หากเศรษฐกิจของครัวเรือนโดยส่วนรวมดีขึ้นก็สามารถกล่าวได้ว่าเศรษฐกิจของชุมชนนั้นๆดีขึ้นด้วย ในทางตรงกันข้ามหากเศรษฐกิจของครัวเรือนโดยส่วนรวมแย่ลงก็สามารถกล่าวได้ว่าเศรษฐกิจของชุมชนนั้นๆแย่ลงตามไปด้วย ดังนั้นหากเศรษฐกิจของแต่ละชุมชนได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึงก็จะส่งผลให้การพัฒนาเศรษฐกิจในภาพรวมของทั้งประเทศได้รับการพัฒนาตามไปด้วย ซึ่งจะส่งผลดีต่อการกระจายรายได้ที่เป็นธรรมมากขึ้นในสังคม แต่ถ้าหากการพัฒนาเศรษฐกิจกระจุกตัวอยู่แต่เฉพาะในชุมชนเมือง หรือชุมชนขนาดใหญ่เท่านั้น ในขณะที่ชุมชนในชนบทขาดการเอาใจใส่ เหลือจากภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปัญหาต่างๆในชุมชนย่อมเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการอพยพของแรงงานจากชนบทเข้าสู่เมือง ปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรม ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองหลวง ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด และปัญหาอื่นๆอีกมากมาย (ธเนศ ศรีวิชัยลาพันธ์, 2554)

ส่วนการพัฒนาท้องถิ่นหรือการพัฒนาชนบท เป็นการพัฒนาแบบผสมผสานเป็นการพัฒนาที่มีวัตถุประสงค์หลายอย่างพร้อมกัน เป็นการหาวิถีวิธีปรับปรุงสภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมของประชาชนในชนบทหรือท้องถิ่นให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รวมถึงกระจายการพัฒนาไปสู่กลุ่มคนที่ยากจนที่สุดซึ่งอยู่ในชนบท อาจจะเป็นการเร่งเพิ่มความสามารถในการผลิต เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต เพิ่มการจ้างงาน โดยมีเป้าหมายคือการลดความยากจน ลดช่องว่างของรายได้ตลอดจนปรับปรุงคุณภาพชีวิตและมาตรฐานการครองชีพ ป้องกันการเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและปัญหามลพิษ ส่งเสริมให้มีการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ให้คนชนบทได้รับโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผนและตัดสินใจ เน้นการพัฒนาที่ยั่งยืนและให้คนส่วนใหญ่สามารถพึ่งพาตัวเองได้ โดยท้องถิ่นเป็นผู้จัดการทรัพยากรของตัวเองตลอดจนรักษาไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเท่าที่จะทำได้ เช่น จะต้องมีการกระจายอำนาจการบริหารจัดการของรัฐไปสู่ท้องถิ่น (ชัยวุฒิ ชัยพันธุ์, 2544) เพื่อให้ประเทศเติบโตไปพร้อมกับการกระจายความเจริญที่เป็นธรรม

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 8 (2540-2544) เป็นช่วงเปลี่ยนผ่านสำคัญที่สุดช่วงหนึ่งของประเทศไทยที่ต้องเร่งรัดการปฏิรูประบบเศรษฐกิจและสังคม มุ่งฟื้นฟูเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากภาวะวิกฤต พร้อมทั้งวางรากฐานการพัฒนาระบบเศรษฐกิจภายในประเทศให้มีความเข้มแข็ง มีเสถียรภาพ และมีภูมิคุ้มกันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงจากภายนอกและสามารถพึ่งตนเองได้มากขึ้นระบบเศรษฐกิจชุมชน เน้นการพัฒนาคน เน้นการพึ่งตนเอง อยู่อย่างพอเพียง เน้นการสร้างเครือข่ายองค์กรชุมชนให้เป็นการพัฒนาจากล่างสู่บน เป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืน ต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นระบบเศรษฐกิจชุมชนที่ดี (ธเนศ ศรีวิชัยลาพันธ์, 2554)

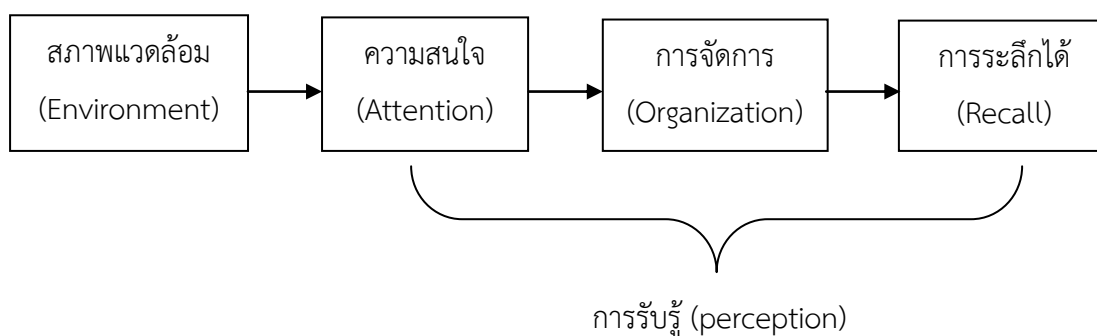
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 เป็นแผนที่ได้อัญเชิญแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุล การพัฒนาที่มีคุณภาพ และการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมุ่งปรับโครงสร้างการพัฒนาชนบทและเมืองให้เข้าสู่สมดุลและยั่งยืน เป็นการพัฒนาที่ประสานเชื่อมโยงชนบทและเมืองอย่างเกื้อกูลกันและกัน นำไปสู่เป้าหมายระยะยาวในการกระจายโอกาสการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นให้เท่าเทียมกันตามศักยภาพในทุกพื้นที่ โดยที่ยึดคนในพื้นที่เป็นศูนย์กลางของการพัฒนาภายใต้กระบวนการมีส่วนร่วม ที่อาศัยความเข้มแข็งของชุมชนทั้งในชนบทและเมืองเป็นพื้นฐาน ให้คนส่วนใหญ่ของประเทศมีพลังเพิ่มขีดความสามารถด้วยตนเอง และพึ่งตนเองได้ รวมทั้งใช้ทุนทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติร่วมกันอย่างรอบคอบระมัดระวังและมีประสิทธิภาพ สร้างเศรษฐกิจพออยู่พอกินเป็นภูมิคุ้มกันเบื้องต้น ขณะเดียวกันต้องมีการเชื่อมโยงเศรษฐกิจชนบทและเมืองที่ผสมผสานเทคโนโลยีสมัยใหม่ร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสม เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นโดยลำดับ (ธเนศ ศรีวิชัยลาพันธ์, 2554)

เศรษฐกิจชุมชน จึงหมายถึง การดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่างๆ ทั้งด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม บริการ ทั้งในด้านการผลิต การบริโภคและการกระจายผลผลิต โดยให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจของชุมชนนั้น คือ ให้มีส่วนร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผลประโยชน์ บนรากฐานความสามารถที่มีอยู่จากการใช้ทุนของชุมชน ลักษณะสำคัญของเศรษฐกิจชุมชน คือ ครอบครัวยุคใหม่เป็นหน่วยการผลิต แรงงานของสมาชิกในครอบครัวยุคใหม่เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ซึ่งศาสตราจารย์ประเวศ วะสี ศาสตราจารย์เสน่ห์ จามริก และเอ็นจีโอทั้งหลายที่มีแนวคิดแบบเศรษฐกิจชุมชน (กรมการปกครอง, 2540ก, 25) เห็นว่า เศรษฐกิจชุมชนมีลักษณะสำคัญคือ ครอบครัวยุคใหม่เป็นหน่วยการผลิต แรงงานของสมาชิกของครอบครัวยุคใหม่เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด หลักการอีกข้อหนึ่งของเศรษฐกิจชุมชน คือ เศรษฐกิจเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจฝังตัวอยู่ในสังคมและวัฒนธรรม ผู้ที่เชื่อในเศรษฐกิจชุมชนเชื่อว่าครอบครัวและชุมชน มีพลังและสามารถรักษาระบบของตัวเองไว้ได้ เพิ่มผลิตภาพการผลิตได้และพัฒนาได้

2.2.5 ทฤษฎีการรับรู้

Robbins (2003, 124) กล่าวว่า การรับรู้ (perceptions) หมายถึง กระบวนการที่ปัจเจกบุคคลจัดระบบหรือตีความสิ่งที่ประสาทสัมผัสได้ เพื่อให้ความหมายกับสภาพแวดล้อมของสิ่งนั้น ๆ ส่วน Wagner and Hollenbeck (2005, 72) กล่าวว่า การรับรู้ คือ กระบวนการที่ปัจเจกบุคคลเลือก (select) จัดการ (organize) เก็บ (store) และรับ (retrieve) ข้อมูล

ขั้นตอนแรกของการรับรู้คือ ความสนใจเอาใจใส่ (attention) เป็นขั้นตอนที่ข้อมูลทั้งหมดถูกรอง ดังนั้น จะมีบางส่วนผ่านเข้ามาในระบบ ขั้นตอนนี้จึงเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก เพราะเนื่องจากข้อมูลใดที่ไม่ได้ผ่านการกรอง ก็จะได้ถูกนำเข้ามาสู่การตัดสินใจ แม้ว่าข้อมูลที่ได้ผ่านการกรองในขั้นตอนแรกแล้ว แต่ข้อมูลที่เข้ามายังมีจำนวนมาก ดังนั้น ขั้นตอนของการจัดการ (organization) จะทำหน้าที่จัดการกับข้อมูลจำนวนมากและสลับซับซ้อนให้มีความง่ายขึ้น ภายหลังที่ข้อมูลต่าง ๆ ถูกจัดการให้ง่ายขึ้นข้อมูลดังกล่าวก็就会被จัดเก็บ (store) และดึงข้อมูลออกมาใช้ ซึ่งในบางครั้งข้อมูลบางส่วนอาจมีการสูญหายไปบ้างในกระบวนการจัดเก็บและการดึงข้อมูล

ภาพที่ 2.5 กระบวนการรับรู้

ที่มา : J.A.Wagner and J.R.Hollenbeck (2005)

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิมลพรรณ ลาภยงยศ (2541) ศึกษาเรื่อง การกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น กรณีศึกษาเกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระจายรายได้ของประชาชนในเกาะช้าง วิธีการศึกษาใช้สัมประสิทธิ์ของจันโอธิบายการกระจายรายได้ และใช้สมการถดถอยแบบโลจิสติกอธิบายปัจจัยที่กำหนดการกระจายรายได้ โดยเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง 118 ครั้วเรือน จากการศึกษาพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพการทำสวนและการทำประมง ส่วนครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ที่ตำบลเกาะช้าง โดยประกอบอาชีพ

ขนส่ง ร้านขายของ ธุรกิจที่พัก ร้านขายอาหารและบริการบันเทิง ตามลำดับ การวัดการกระจายรายได้โดยสัมประสิทธิ์จีนิพบว่า รายได้โดยรวมและรายได้จากการท่องเที่ยวมีการกระจายตัวแบบไม่เป็นธรรม คือ กระจุกตัวในหมู่บ้านบางแห่งโดยเฉพาะกรณีรายได้จากการท่องเที่ยวจะกระจุกตัวอยู่ในหมู่บ้านที่อยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยว ผลการวิเคราะห์โดยอาศัยสมการถดถอยแบบโลจิสติก พบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวมี 3 ตัวแปร คือ ตัวแปรจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ตัวแปรหุ่นแสดงว่าหัวหน้าครัวเรือนทำหน้าที่เป็นเจ้าของกิจการในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและตัวแปรหุ่นที่แสดงว่ามีสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพธุรกิจขนส่ง และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระจายรายได้ นอกจากการท่องเที่ยวมี 4 ตัวแปร คือ เพศของหัวหน้าครัวเรือน ตัวแปรหุ่นแสดงการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือนระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรหุ่นแสดงการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือนระดับอุดมศึกษา และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน

อินทนน เบญจกุล (2541) ศึกษาเรื่อง การกระจายรายได้ของครัวเรือนเขตชนบทในจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากผลการพัฒนาชนบทตามโครงการของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดนครราชสีมา เปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์จีนิในปี พ.ศ. 2524 2535 และ 2537 ว่ามีความสอดคล้องกันเพียงใด ผลการศึกษาพบว่า ผลของการพัฒนาชนบทตามโครงการของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จังหวัดนครราชสีมา ทำให้รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนสูงขึ้น มีคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ดีขึ้นจากการปลูกพืชผักและเลี้ยงสัตว์ แต่ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 เขตพื้นที่ ได้แก่ เขตเทศบาล เขตสุขาภิบาล และเขตชนบท พบว่า ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในเขตเทศบาลและเขตสุขาภิบาล มีแนวโน้มลดลง ในขณะที่เขตชนบท พบว่า ความเหลื่อมล้ำทางด้านการกระจายรายได้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในช่วงระยะเวลาที่ศึกษาในปี พ.ศ. 2524 2535 และ 2537

ศรินธร เอียบศิริเมธี (2545) ศึกษาเรื่อง การกระจายรายได้ของครัวเรือนในระดับจังหวัดของประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2539 และ ปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นช่วงก่อนและหลังวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากการสำรวจภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนของสำนักงานสถิติแห่งชาติ และใช้ค่าสัมประสิทธิ์จีนิวัดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ ผลการศึกษาพบว่า การกระจายรายได้ในภาพรวมของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อยในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ หมายความว่า ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจนั้นลดลง เมื่อพิจารณาการกระจายรายได้โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์จีนิเป็นรายภาค พบว่า ภาคใต้เป็นภาคที่มีการกระจายรายได้ที่ทั่วถึงทั้งก่อนและหลังวิกฤตทางเศรษฐกิจ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นภาคที่มีพัฒนาการในการกระจายรายได้ที่ดีขึ้น

ปรทตต์ ศรีหาทน (2546) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่กำหนดความแตกต่างกันของรายได้และค่าใช้จ่ายของครัวเรือนไทย พ.ศ. 2543 โดยกำหนดปัจจัยหลัก 3 ประการในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ ได้แก่ ขนาดของครัวเรือน อาชีพ และภูมิภาค ใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา ร่วมกับวิเคราะห์การกระจายรายได้ด้วยค่าสัมประสิทธิ์จีไน โดยใช้ข้อมูลจากรายงานการสำรวจภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ผลการศึกษาพบว่า ในภาคกลางขนาดของครัวเรือนมีผลต่อระดับค่าใช้จ่ายมาก ส่วนภาคอื่นๆ ของประเทศไทยขนาดของครัวเรือนมีผลต่อขนาดของรายได้และค่าใช้จ่ายของครัวเรือนน้อย ด้านอาชีพของครัวเรือนพบว่าภาคกลาง ภาคเหนือ และภาคใต้ มีค่าความสัมพันธ์ของอาชีพกับรายได้อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นภาคที่อาชีพมีผลต่อระดับของรายได้มากกว่าทุกๆ ภาค ส่วนผลของอาชีพที่มีต่อค่าใช้จ่ายนั้นมีค่าน้อยในทุกๆ ภาค ค่าสัมพันธระหว่างภูมิภาคกับรายได้และค่าใช้จ่ายมีความสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันมากนักในแต่ละภูมิภาคและค่าความสัมพันธ์ของรายได้กับค่าใช้จ่ายในทุกภาคมีค่าความสัมพันธ์ที่ต่ำกว่า 50 เปอร์เซนต์ แสดงว่ารายได้สัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายน้อย การวิเคราะห์ด้วยสัมประสิทธิ์จีไนในปี พ.ศ. 2539 ครัวเรือนทุกภาคมีการกระจายรายได้ที่ต่างกันมาก โดยการกระจายรายได้ในภาคกลาง ภาคใต้และภาคเหนือ มีการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกันกว่าการกระจายรายได้ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

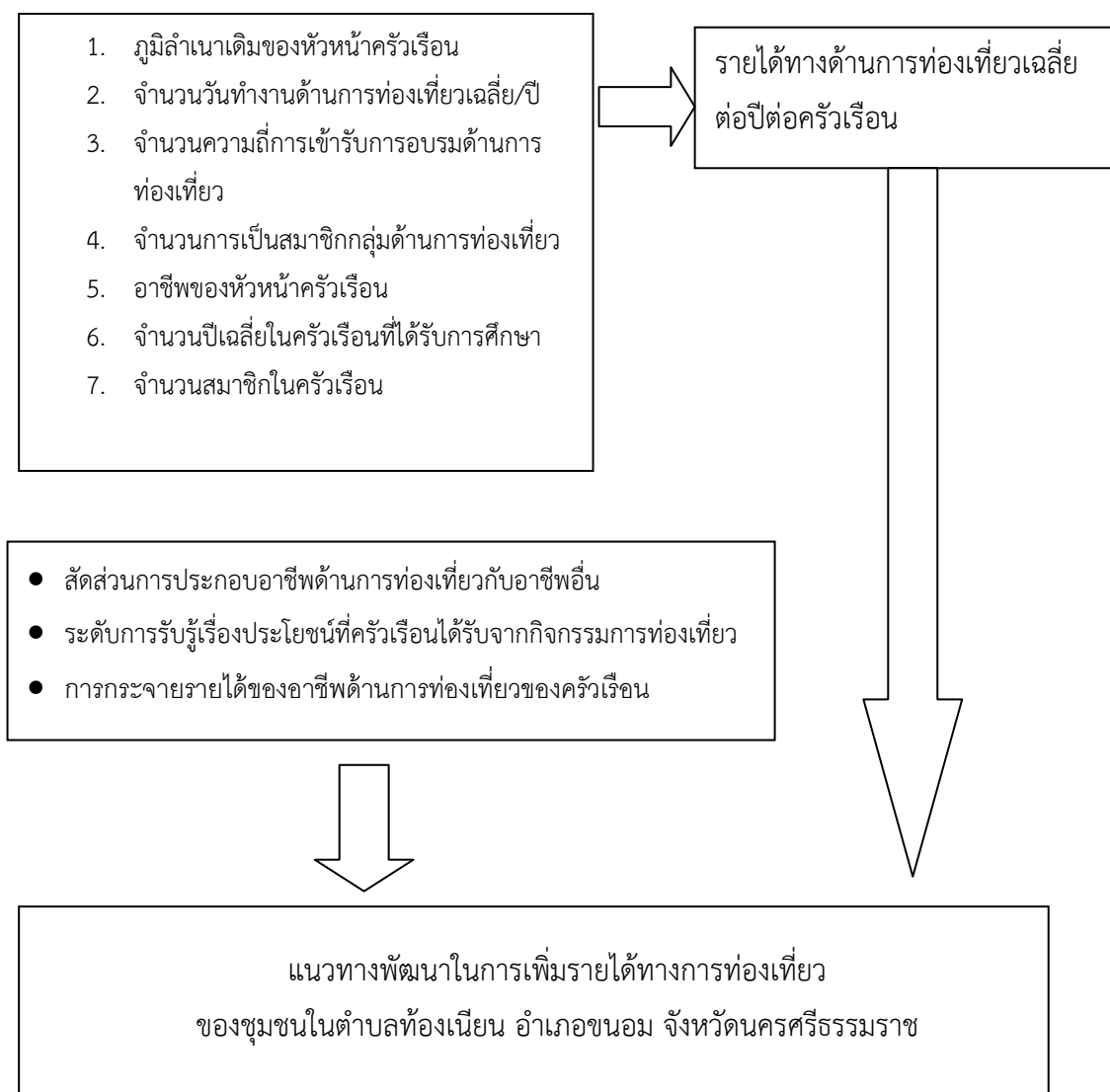
ขวัญใจ ศรีหิรัญ (2549) ศึกษาเรื่อง การกระจายรายได้ของครัวเรือนในจังหวัดบุรีรัมย์ในปี พ.ศ. 2543 2545 และ 2547 โดยแบ่งพื้นที่การศึกษาออกเป็น 3 เขต คือ เขตจังหวัด เขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล ใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์จีไนวัดความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ตามชั้นของรายจ่าย (inequality on expenditure side) เพื่อหาความแตกต่างระหว่างครัวเรือนของจังหวัดบุรีรัมย์ ในชั้นของรายได้ต่างๆตามประเภทของชุมชน คือ เขตจังหวัด เขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล ผลการศึกษาพบว่า การกระจายรายได้ในจังหวัดบุรีรัมย์ ปี พ.ศ.2543 2545 และ 2547 มีค่าสัมประสิทธิ์จีไนเพิ่มขึ้นทั้งในเขตจังหวัด เขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล แสดงว่าความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้มีสูงขึ้น สำหรับการพิจารณาในแต่ละปี ได้แก่ ปี พ.ศ.2543 2545 และ 2547 จะเห็นได้ว่าการกระจายรายได้ของนอกเขตเทศบาลมีความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้น้อยที่สุด นอกจากนั้นยังพบว่าการจัดสรรงบประมาณของจังหวัดมีผลต่อความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ ดังนั้นการจัดสรรงบประมาณของจังหวัดบุรีรัมย์ควรมุ่งเน้นไปยังโครงการที่มีผลต่อการกระจายรายได้ในพื้นที่นอกเขตเทศบาลเป็นหลัก

ไข่มุข บุญส่ง (2550) ศึกษาเรื่อง การกระจายรายได้ของครัวเรือนในจังหวัดกาญจนบุรี เพื่อศึกษาลักษณะการกระจายรายได้ของครัวเรือนในช่วงปี พ.ศ. 2541-2547 และวัดความยากจนของครัวเรือนในจังหวัดกาญจนบุรี โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากรายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคม

ของครัวเรือนจังหวัดกาญจนบุรี ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ระหว่างปี พ.ศ. 2541-2547 และข้อมูลจากสำนักงานสถิติจังหวัดกาญจนบุรี วิเคราะห์ข้อมูลความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ด้วยค่าสัมประสิทธิ์จินีและวัดความยากจนด้วยวิธีการหาค่าสัดส่วนคนจน ผลการศึกษาพบว่าครัวเรือนในจังหวัดกาญจนบุรีมีแนวโน้มของการกระจายรายได้ที่แย่ลงตลอดช่วงปี พ.ศ. 2541-2545 โดยในปี พ.ศ. 2545 ค่าสัมประสิทธิ์จินีมีค่าสูงที่สุด แสดงถึงความไม่เท่าเทียมกันของรายได้มากที่สุด ในปี พ.ศ. 2547 ค่าสัมประสิทธิ์จินีมีค่าน้อยกว่าทุกปี แสดงว่าครัวเรือนมีความเท่าเทียมกันของรายได้มากขึ้นสำหรับภาวะความยากจนพบว่ามีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องทุกปีและในปี พ.ศ.2547 สัดส่วนคนจนลดลงเหลือร้อยละ 10.91 ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ซึ่งตั้งเป้าหมายไว้ไม่เกินร้อยละ 12

Jitpakdee (2011) ศึกษาเรื่อง SUSTAINABILITY OF ECOTOURISM ON YAO NOI ISLAND, THAILAND โดยการศึกษานี้ได้อธิบายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนบนเกาะยาวน้อยโดยใช้ตัวชี้วัด 12 ตัว ที่ครอบคลุมถึงสภาพแวดล้อม เศรษฐกิจและมิติทางสังคม ใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลปฐมภูมิจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 178 ครัวเรือน ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นบันได (Step-Wise Regression Model) ในการทดสอบตัวแปรที่มีผลต่อการมีรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนเกาะยาวน้อย และการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวถึงผลกระทบที่มีต่อความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ข้อมูลทุติยภูมิได้มาจากการทบทวนบทความและงานวิจัย ผลการศึกษาพบว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนทำให้เกิดการจ้างงาน รายได้และโอกาสทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อคนในท้องถิ่น คนในท้องถิ่นส่วนใหญ่ได้ประโยชน์จากการจ้างงานและมีโอกาสของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รายได้ของครัวเรือนเกือบ 50 เปอร์เซ็นต์ มาจากกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยตรง และจำนวนครัวเรือนที่ได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางอ้อมมีสัดส่วนที่สูงขึ้น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของเกาะ และผลจากการทดสอบตัวแปรอิสระพบว่า มีตัวแปรอิสระ 6 ตัวที่อธิบายความสัมพันธ์การมีรายได้จากการท่องเที่ยว คือ จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยว อาชีพครูสอนดำน้ำ อาชีพเจ้าของร้านอาหาร การเข้าร่วมอบรมด้านการท่องเที่ยว จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ถูกว่าจ้างให้ทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว และระดับการศึกษาของสมาชิกในครัวเรือน

2.4 กรอบแนวคิดในการศึกษา (Conceptual Framework)

2.5 สมมติฐานในการศึกษา

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ภูมิลำเนาเดิมของหัวหน้าครัวเรือน การประกอบอาชีพของสมาชิกในครัวเรือน จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปี จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว การเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว จำนวนปีที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

(RESEARCH METHODOLOGY)

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Samples)

ประชากร (Population)

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครั้วเรือนราษฎรที่อาศัยและประกอบอาชีพในพื้นที่ตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ปี พ.ศ.2554 จำนวน 2,378 ครั้วเรือน แบ่งออกเป็น 8 หมู่บ้าน มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3-1 จำนวนครั้วเรือนแยกตามหมู่บ้านในตำบลทองเนียน

ชื่อหมู่บ้าน	จำนวน ครั้วเรือน	จำนวนประชากร		รวม	หมายเหตุ
		ชาย	หญิง		
หมู่ 1 ท่าม่วง	490	632	691	1,323	ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองขนอม
หมู่ 2 แขวงเภา	140	196	199	395	หาดแขวงเภา, อ่าวท้องชิง
หมู่ 3 ท้องโหนด	129	193	199	392	อ่าวท้องโหนด, อ่าวดินสอ
หมู่ 4 ท่าจันทร์	338	261	267	528	ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองขนอม
หมู่ 5 แหลมประทับ	86	103	125	228	อ่าวทองเนียน
หมู่ 6 บ้านเตล็ด	200	336	358	694	อ่าวเตล็ด
หมู่ 7 บ่อโก-ท่า	104	196	197	393	ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองขนอม
หมู่ 8 บางแพง	891	560	583	1,143	หาดปากน้ำ
รวม	2,378	2,477	2,619	5,096	

หมายเหตุ : ข้อมูล ณ วันที่ 1 พฤศจิกายน 2554

ที่มา : เทศบาลตำบลทองเนียน, 2554

กลุ่มตัวอย่าง (Samples)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างจากครัวเรือนราษฎรที่อาศัยอยู่ในตำบลทองเนิน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งผู้ศึกษาทราบขนาดของประชากรที่แน่นอน ดังนั้นจึงใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1970) ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N.e^2}$$

โดยกำหนดให้

N = ขนาดของประชากร

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

e = ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

จากจำนวนประชากรทั้งหมด 2,378 ครัวเรือน (เทศบาลตำบลทองเนิน, 2554) กำหนดให้มีความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ยอมให้เกิดขึ้นเท่ากับ 0.05 หรือร้อยละ 5 ซึ่งแทนค่าสูตรได้ดังนี้

$$\begin{aligned} n &= \frac{2,378}{1+2,378(0.05)^2} \\ &= 342.405 \text{ ตัวอย่าง} \end{aligned}$$

ดังนั้นในการศึกษาค้างนี้จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 342 ตัวอย่าง

เมื่อได้ขนาดตัวอย่างทั้งหมดแล้ว นำมาคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมจากประชากรย่อยในแต่ละชั้นภูมิ โดยวิธีสัดส่วนที่เหมาะสม (Proportional Allocation) ตามจำนวนหมู่บ้าน 8 หมู่บ้าน ซึ่งเมื่อรวมขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากทุกชั้นภูมิเข้าด้วยกันจะเท่ากับขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการศึกษาค้างนี้พอดี มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3-2 จำนวนตัวอย่างตามสัดส่วนของแต่ละหมู่บ้าน

ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนครัวเรือน (หลัง)	สัดส่วน (%)	จำนวนตัวอย่าง (หลัง)
หมู่ 1 ท่าม่วง	490	20.46	70
หมู่ 2 แขวงเภา	140	5.85	20
หมู่ 3 ท้องโหนด	129	5.56	19
หมู่ 4 ท่าจันทร์	338	14.33	49
หมู่ 5 แหลมประทับ	86	3.51	12
หมู่ 6 บ้านเตล็ด	200	8.48	29
หมู่ 7 บ่อโก-ท่า	104	4.39	15
หมู่ 8 บางแพง	891	37.42	128
รวมทั้งสิ้น	2378	100.00	342

ที่มา : มาจากการคำนวณ

การสุ่มตัวอย่าง (Sampling)

วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) เพื่อเลือกครัวเรือนจากบัญชีบ้านเลขที่ทั้งหมดในตำบลท้องเนียนที่ได้มีการเรียงลำดับอย่างเป็นระบบ โดยการเลือกครัวเรือนแรกแบบสุ่มจากหน่วยที่ 1 ถึงหน่วยที่ k และจะเลือกครัวเรือนต่อไปทุก k หน่วยจนครบ n หน่วยตามต้องการ ซึ่งถ้าหากว่าครัวเรือนลำดับถัดไปไม่สามารถเก็บแบบสอบถามได้ก็จะใช้ครัวเรือนลำดับถัดไปแทนจนได้ตัวอย่างครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรคำนวณคือ

$$\begin{aligned} \text{ช่วงสุ่ม (k)} &= \frac{\text{ขนาดของประชากร (N)}}{\text{ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (n)}} \\ \text{แทนค่าสูตร ช่วงสุ่ม} &= \frac{2,378}{342} \\ &= 6.95 \text{ หน่วย} \end{aligned}$$

ดังนั้นครัวเรือนที่สุ่มเพื่อเก็บแบบสอบถามจะมีระยะห่างระหว่างครัวเรือนแรกและครัวเรือนถัดไปทุกๆ 7 หน่วย

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา (Instrument of the Study)

การศึกษานี้เป็นการศึกษาสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อันได้แก่ รายได้ อาชีพที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวและไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวของชุมชน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้จากการท่องเที่ยวของครัวเรือน ระดับความคิดเห็นเรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือน รวมไปถึงเสนอแนะแนวทางในการพัฒนา และเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในตำบลทองเนียน อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจ สังคม รายได้และโอกาสของการมีอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครัวเรือนในชุมชนทองเนียน อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ส่วนที่ 2 ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชนทองเนียน อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ส่วนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของชุมชนทองเนียน อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ลักษณะของแบบสอบถามที่สร้างขึ้น มี 4 รูปแบบ ดังนี้

1. ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นคำถามแบบเลือกตอบเพียงหนึ่งคำตอบ
2. ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นคำถามที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบในตาราง
3. ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นคำถามแบบปลายเปิด
4. ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นคำถามให้ตอบแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามแนวทางของลิเคิร์ท (Likert scale) 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ระดับความสำคัญมากที่สุด	มีค่าคะแนน	5
ระดับความสำคัญมาก	มีค่าคะแนน	4
ระดับความสำคัญปานกลาง	มีค่าคะแนน	3
ระดับความสำคัญน้อย	มีค่าคะแนน	2
ระดับความสำคัญน้อยที่สุด	มีค่าคะแนน	1

เมื่อได้ค่าคะแนนออกมาแล้วจะนำมาหาค่าเฉลี่ย ซึ่งสามารถใช้สูตรในการคำนวณหาความกว้างของอันตรภาคชั้นได้ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5-1}{5} = 0.8$$

ดังนั้นเกณฑ์ในการแปลผลคะแนนเฉลี่ยระดับความสำคัญแต่ละช่วง คือ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21 – 5.00 คะแนน หมายถึง ระดับความสำคัญมากที่สุด
 ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41 – 4.20 คะแนน หมายถึง ระดับความสำคัญมาก
 ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61 – 3.40 คะแนน หมายถึง ระดับความสำคัญปานกลาง
 ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81 – 2.60 คะแนน หมายถึง ระดับความสำคัญน้อย
 ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.80 คะแนน หมายถึง ระดับความสำคัญน้อยที่สุด

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปตรวจสอบความถูกต้อง ให้คะแนนและลงรหัสสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ดังนี้

1) ผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถาม ให้คณะกรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และตรวจสอบเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ให้มีความถูกต้องเหมาะสมกับกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา หลังจากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2) ผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วไปทดสอบความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถามโดยทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างของประชากร จำนวน 40 ตัวอย่าง โดยใช้วิธีของ คอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) อ้างถึงใน บุญเรียง ขจรศิลป์ (2533 : 166) ว่าแบบสอบถามที่ดีจะต้องมีค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.6 ขึ้นไป จากการทดสอบความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามพบว่ามีความเชื่อมั่น 0.96

นอกจากใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้ศึกษาได้ใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลและเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลทองเนียน รวมไปถึงการใช้วิธีการศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study) กับครัวเรือนที่มีรายได้ทางการท่องเที่ยวต่ำจำนวน 5 ครัวเรือนเมื่อเทียบกับครัวเรือนอื่นๆในตำบลเดียวกัน

3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

3.3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

การศึกษานี้ผู้ศึกษา ได้จัดเก็บข้อมูลปฐมภูมิโดยใช้วิธีการดังต่อไปนี้

3.3.1.1 การสำรวจ (Reconnaissance) โดยการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับประชากรในพื้นที่ที่ต้องการศึกษา วัฒนธรรม ประเพณี เพื่อเลือกและพิจารณาข้อมูลที่ต้องใช้ในการศึกษา

3.3.1.2 การใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) คือ ใช้แบบสอบถามที่มีทั้งปลายเปิดและปลายปิด เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนมากขึ้น โดยจุดมุ่งหมายของแบบสอบถามคือ ต้องการทราบเกี่ยวกับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม รายได้ โอกาสของการมีอาชีพด้านการท่องเที่ยวและประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว รวมไปถึงแนวทางในการพัฒนาเพื่อเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวให้กับชาวบ้านตำบลทองเนียน

3.3.1.3 การสัมภาษณ์ (Key Informants Interview) สัมภาษณ์บุคคลในพื้นที่ที่เป็นผู้นำชุมชน หัวหน้ากลุ่มและองค์กรภาครัฐที่มีหน้าที่ในการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวในชุมชน

3.3.1.4 กรณีศึกษา (Case study) ใช้ศึกษาครัวเรือนที่มีรายได้น้อยในเชิงลึก หาที่มาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น รวมไปถึงข้อเสนอแนะจากครัวเรือน

3.3.2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) คือ การทบทวนวรรณกรรม (Literature Review) โดยใช้วิธีการศึกษาจากบทความทางวิชาการ เอกสาร และข้อมูลอื่นๆที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงการศึกษาทบทวนงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการกระจายรายได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ศึกษาสามารถเสนอแนวทางในการพัฒนารายได้ทางการท่องเที่ยวของตำบลทองเนียน อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis of Data)

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมประมวลผลและการวิเคราะห์ทางสถิติต่างๆ ดังนี้

3.4.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป คือ

3.4.1.1 ค่าความถี่ (Simple frequency distribution)

3.4.1.2 อัตราส่วนร้อยละ (Percentage)

3.4.1.3 ค่าเฉลี่ย (Average)

3.4.1.4 ความเบี่ยงเบนเฉลี่ย (Mean Deviation) เพื่อใช้วัดความกระจาย

3.4.2 การวัดการกระจายรายได้ โดยใช้สัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient) สูตรที่ใช้ในการคำนวณ คือ

$$\begin{aligned}
 G_y &= (2 / n)U_y - (n+1) / n \\
 \text{กำหนดให้ } U_y &= 1(y_1) + 2(y_2) + \dots + n(y_n) \\
 y &= (y_1, y_2, \dots, y_n) \\
 &= (Y_1 / S_Y, Y_2 / S_Y, \dots, Y_n / S_Y) \\
 \text{โดยที่ } G_y &= \text{ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ} \\
 U_y &= \text{ค่าถ่วงน้ำหนักเฉลี่ยของลำดับสัดส่วนรายได้ครัวเรือน} \\
 y_n &= \text{สัดส่วนรายได้ของแต่ละครัวเรือนต่อรายได้ของ}
 \end{aligned}$$

ครัวเรือนทั้งหมด

$$\begin{aligned}
 Y_n &= \text{รายได้ของแต่ละครัวเรือน} \\
 S_Y &= \text{รายได้ของครัวเรือนทั้งหมด} \\
 n &= \text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมด} \\
 &\text{และ } Y_1 \leq Y_2 \leq \dots \leq Y_n
 \end{aligned}$$

ถ้าหากค่าสัมประสิทธิ์จีนิมีค่าต่ำกว่า 0.40 หมายความว่า มีการกระจายรายได้ไม่เท่าเทียมกันต่ำ หากค่าสัมประสิทธิ์จีนิมีค่าอยู่ระหว่าง 0.41-0.50 หมายความว่า มีการกระจายรายได้ไม่เท่าเทียมกันปานกลาง และหากค่าสัมประสิทธิ์จีนิมีค่ามากกว่า 0.50 หมายความว่า มีการกระจายรายได้ไม่เท่าเทียมกันสูง

3.4.3 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อทดสอบสมมติฐาน

3.4.3.1 การทดสอบปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้เฉลี่ยจากการท่องเที่ยวของครัวเรือน โดยใช้วิเคราะห์การถดถอยพหุ (Regression Analysis) ด้วยวิธี Stepwise Regression Model สูตรที่ใช้ในการคำนวณ คือ

$$\begin{aligned}
 Y &= b_0 + b_1X_1 + b_2X_2 + \dots + b_nX_n \\
 \text{โดยที่ } Y &= \text{รายได้ทางด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปีต่อครัวเรือน} \\
 X &= \text{ตัวแปรต้น} \\
 n &= \text{จำนวนตัวแปรทั้งหมด}
 \end{aligned}$$

3.4.4 การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis)

ข้อมูลเชิงคุณภาพได้จากแบบสอบถามปลายเปิด-ปิด และการสัมภาษณ์เชิงลึก

3.5 สถานที่ในการวิจัย (Location of the Study)

สถานที่ใช้ในการศึกษา คือ ตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งประกอบไปด้วยหมู่บ้าน จำนวน 8 หมู่บ้าน

3.6 ระยะเวลาในการวิจัย (Research Duration)

ในการศึกษานี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 6 เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2554 – เมษายน 2555

บทที่ 4

ผลการศึกษาและวิจารณ์ (RESULTS AND DISCUSSION)

จากการศึกษาเรื่องการกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ครั้งนี้ เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่าง คือ ครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น ซึ่งประกอบด้วย 8 หมู่บ้าน โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 342 ครัวเรือน นำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

ผู้ศึกษานำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกเป็น 5 ตอน ดังต่อไปนี้

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น โดยนำเสนอข้อมูลด้วยการแสดงค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentages) และค่าเฉลี่ย (Mean)

4.2 วิเคราะห์การกระจายรายได้ของอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient)

4.3 วิเคราะห์การรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยนำเสนอข้อมูลด้วยการแสดงค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.4 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนและแนวทางในการพัฒนาเพื่อเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนา

4.5 ทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ภูมิลำเนาเดิมของหัวหน้าครัวเรือน การประกอบอาชีพของสมาชิกในครัวเรือน จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปี การเข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว การเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว จำนวนปีที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ

4.1 ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น

ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือนใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ลักษณะการแจกแจงความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentages) และค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อบรรยายลักษณะของข้อมูลทั่วไปของครัวเรือน ได้ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.1 ถึงตารางที่ 4.10 และภาพที่ 4.1 ถึงภาพที่ 4.4

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามภูมิลำเนาของหัวหน้าครัวเรือน

ภูมิลำเนาเดิมของหัวหน้าครัวเรือน	จำนวนครัวเรือน	ร้อยละ
คนท้องถิ่นในตำบลท้องถิ่น	241	70.5
ย้ายถิ่นฐานมาจากที่อื่น	101	29.5
รวม	342	100.0

จากตารางที่ 4.1 พบว่าหัวหน้าครัวเรือนเป็นคนท้องถิ่นในตำบลท้องถิ่น จำนวน 241 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 70.5 และหัวหน้าครัวเรือนที่ย้ายถิ่นฐานมาจากที่อื่น จำนวน 101 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 29.5

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน

ระดับการศึกษา	จำนวนครัวเรือน	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษา	3	0.9
ประถมศึกษา	177	51.8
มัธยมศึกษาตอนต้น/ปวช.	60	17.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	73	21.3
ปริญญาตรี	28	8.2
สูงกว่าปริญญาตรี	1	0.3
รวม	342	100.0

จากตารางที่ 4.2 พบว่าหัวหน้าครัวเรือนมีวุฒิการศึกษา ระดับประถมศึกษา จำนวน 177 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 51.8 มากที่สุด รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. จำนวน 73 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/ปวช. จำนวน 60 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ

17.5 ระดับปริญญาตรี จำนวน 28 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ไม่ได้รับการศึกษา จำนวน 3 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.9 และน้อยที่สุดคือ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครั้วเรือนจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครั้วเรือน

จำนวนสมาชิกในครั้วเรือน	จำนวนครั้วเรือน	ร้อยละ
1-2	61	17.8
3-4	169	49.4
5-6	100	29.2
7-8	12	3.5
รวม	342	100.0

จากตารางที่ 4-3 พบว่าครั้วเรือนที่มีสมาชิกในครั้วเรือน 3-4 คน มีจำนวน 169 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 49.4 มากที่สุด รองลงมาคือ มีสมาชิกในครั้วเรือน 5-6 คน จำนวน 100 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 29.2 สมาชิกในครั้วเรือน 1-2 คน จำนวน 61 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 17.8 และน้อยที่สุดคือ มีสมาชิกในครั้วเรือน 7-8 คน จำนวน 12 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 3.5

ตารางที่ 4-4 ร้อยละ (Percentage) ของหัวหน้าครั้วเรือนและสมาชิกในครั้วเรือนที่อาศัยอยู่ในตำบล
ท้องเนียนจำแนกตามโครงสร้างอาชีพ

อาชีพ	อาชีพหลัก	อาชีพรอง	จำนวนวันทำงานเฉลี่ย ของครัวเรือนต่อปี (วัน)
	ร้อยละ	ร้อยละ	
ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการ			
ท่องเที่ยว :			
ทำสวน	25.09	1.34	242
ประมง	17.17	0.37	275
รับราชการ	3.65	0	286
ธุรกิจส่วนตัว	3.41	0	360
รวม	52.61	1.71	

ตารางที่ 4-4 (ต่อ) ร้อยละ (Percentage) ของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในตำบลท้องเนียนจำแนกตามโครงสร้างอาชีพ

อาชีพ	อาชีพหลัก	อาชีพรอง	จำนวนวันทำงานเฉลี่ย ของครัวเรือนต่อปี (วัน)
	ร้อยละ	ร้อยละ	
เกี่ยวกับกิจกรรมทางการ			
ท่องเที่ยวโดยตรง :			
มัคคุเทศก์	0.12	0.24	83
เรือท่องเที่ยว	0.12	6.82	107
พนักงานโรงแรม	4.38	0	271
รวม	4.62	7.06	
มีความคาบเกี่ยวกับกิจกรรม			
ทางการท่องเที่ยว :			
ค้าขาย	16.08	1.22	322
รับจ้าง	26.67	0.97	187
รวม	42.75	2.19	

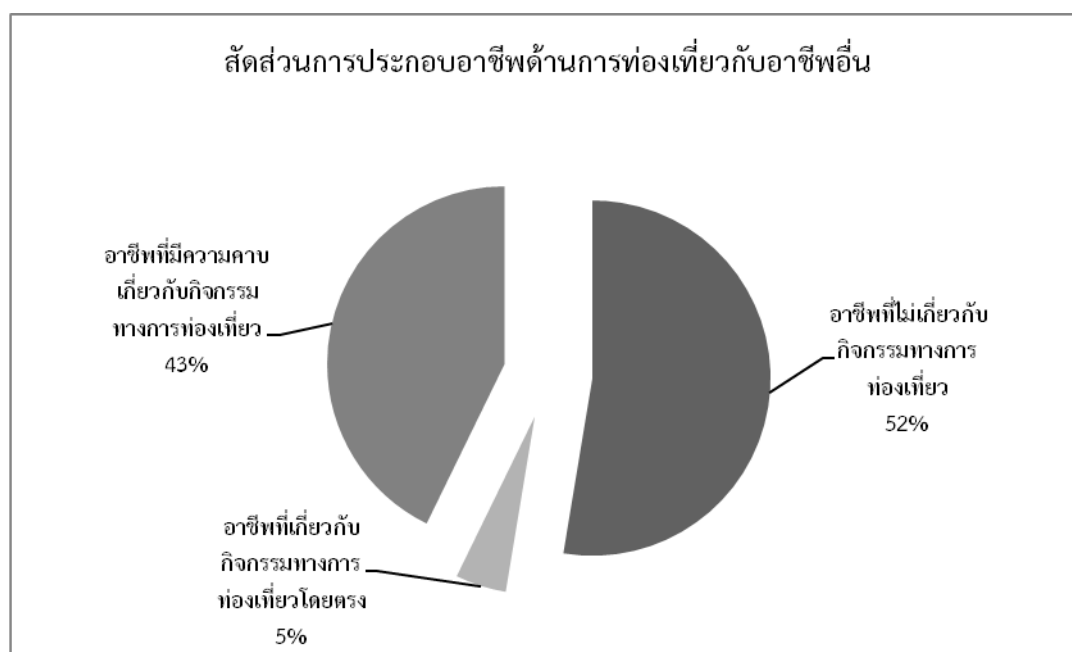
จากตารางที่ 4.4 พบว่าอาชีพของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในชุมชนท้องเนียนแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ อาชีพที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว อาชีพที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยตรงและอาชีพที่มีความคาบเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว โดยอาชีพที่ไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวนั้น พบว่าหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพหลักทำสวน ร้อยละ 25.09 มากที่สุด โดยมีจำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 242 วัน รองลงมาคือ อาชีพประมง ร้อยละ 17.17 มีจำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 275 วัน อาชีพรับราชการ ร้อยละ 3.65 จำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 286 วัน อาชีพธุรกิจส่วนตัว เช่น ร้านซักรีด ร้านถ่ายเอกสาร ร้านถ่ายรูป ร้านเสริมสวย ร้านรับซ่อมจักรยานยนต์ เป็นต้น ร้อยละ 3.41 จำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 360 วัน และแม่บ้าน ร้อยละ 3.29 จำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 288 วัน

อาชีพที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว พบว่า หัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพหลักพนักงานโรงแรม ร้อยละ 4.38 มากที่สุด โดยมีจำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 271 วัน อาชีพมัคคุเทศก์ ร้อยละ 0.12 เท่ากับอาชีพเรือท่องเที่ยว โดยมีวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 83 วัน และ 107 วันตามลำดับ และการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยว

เป็นอาชีพรอง พบว่า มีการประกอบอาชีพเรือท่องเที่ยวมากที่สุด ร้อยละ 6.82 จำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 107 วัน ซึ่งมากกว่าการประกอบเป็นอาชีพหลัก และน้อยที่สุดคือ อาชีพมัคคุเทศก์ ร้อยละ 0.24 จำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 83 วัน

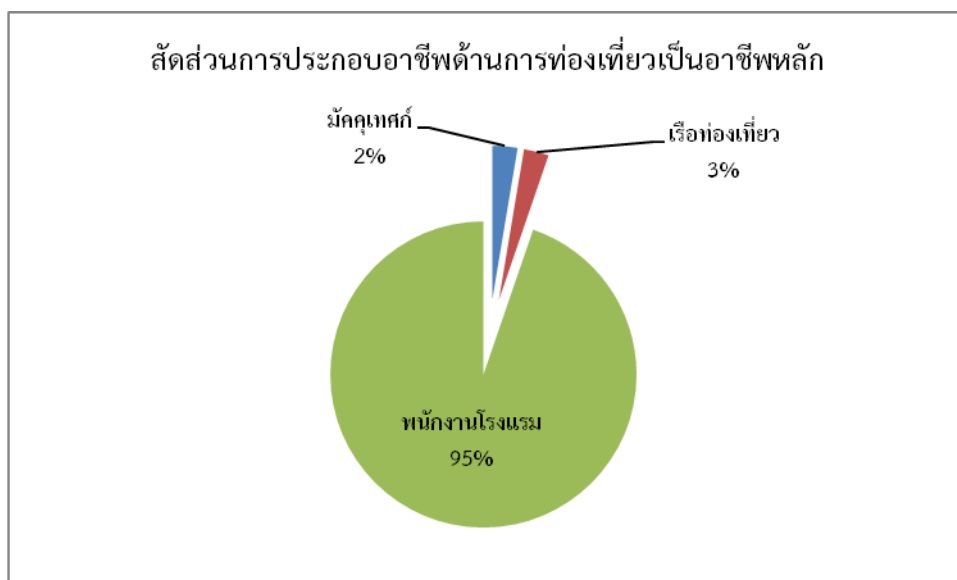
อาชีพที่มีความคาบเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว พบว่า หัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพหลักรับจ้าง ร้อยละ 26.67 มากที่สุด โดยมีจำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 187 วัน รองลงมาคือ อาชีพค้าขาย ร้อยละ 16.08 จำนวนวันทำงานเฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี 332 วัน

ภาพที่ 4.1 แสดงสัดส่วนของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ร้อยละ 52 มากที่สุด รองลงมา คือ การประกอบอาชีพที่มีความคาบเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ร้อยละ 43 และประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยตรงร้อยละ 5 น้อยที่สุด

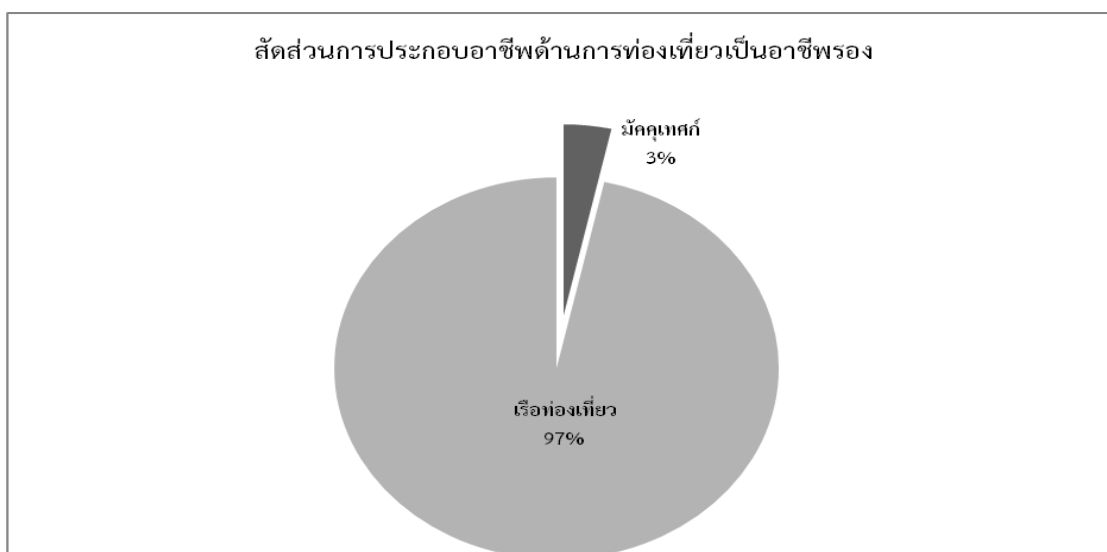
ภาพที่ 4.1 สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวกับอาชีพอื่นของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน ตำบลท้องเนียน อำเภอขนอม

ภาพที่ 4.2 แสดงสัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเป็นอาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือน และสมาชิกในครัวเรือน จากภาพ พบว่า การประกอบอาชีพพนักงานโรงแรม ร้อยละ 95 มากที่สุด รองลงมา คือ อาชีพเรือท่องเที่ยว ร้อยละ 3 และ อาชีพมัคคุเทศก์ ร้อยละ 2 น้อยที่สุด

ภาพที่ 4.2 สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเป็นอาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือน และสมาชิกในครัวเรือน ตำบลท้องเนียน อำเภอขนอม

ภาพที่ 4.3 แสดงสัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเป็นอาชีพรองของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน จากภาพ พบว่า อาชีพเรือท่องเที่ยว ร้อยละ 97 มากที่สุด รองลงมา คือ อาชีพมัคคุเทศก์ ร้อยละ 3

ภาพที่ 4.3 สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเป็นอาชีพรองของหัวหน้าครัวเรือน และสมาชิกในครัวเรือน ตำบลท้องเนียน อำเภอขนอม

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามหน้าที่ของหัวหน้าครัวเรือน ด้านการท่องเที่ยว

n = 342

หน้าที่ด้านการท่องเที่ยว	จำนวนครัวเรือน	ร้อยละ
เจ้าของกิจการ	25	7.3
เจ้าของเงินทุน	1	0.3
เจ้าของที่ดิน	1	0.3
ลูกจ้าง	27	7.9
ไม่ได้ทำงานด้านการท่องเที่ยว	292	85.4

จากตารางที่ 4.5 พบว่า หัวหน้าครัวเรือนไม่ได้ทำงานด้านการท่องเที่ยว จำนวน 292 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 85.4 มากที่สุด รองลงมาคือ เป็นลูกจ้าง จำนวน 27 ครัวเรือน คิดเป็น ร้อยละ 7.9 เป็นเจ้าของกิจการ จำนวน 25 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 7.3 เป็นเจ้าของที่ดิน จำนวน 1 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.3 และน้อยที่สุดคือเป็นเจ้าของเงินทุน จำนวน 1 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.3

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามการเข้าร่วมการอบรม/ประชุมที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่งเสริมทางการท่องเที่ยว

การเข้าร่วม	จำนวนครัวเรือน ทั้งหมด	ร้อยละ	จำนวนครัวเรือนที่ทำกิจกรรม ทางการท่องเที่ยว	ร้อยละ
เคยเข้าร่วมการอบรม/ประชุม	80	23.4	53	85.5
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม/ประชุม	262	76.6	9	14.5
รวม	342	100.0	62	100.0

จากตารางที่ 4.6 พบว่า หัวหน้าครัวเรือนหรือสมาชิกในครัวเรือนเคยเข้าร่วมการอบรมหรือประชุมที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่งเสริมทางการท่องเที่ยว จำนวน 80 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 23.4 ซึ่งในจำนวนนี้มีครัวเรือนที่ทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวรวมอยู่จำนวน 53 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 85.5 ของครัวเรือนที่ทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวทั้งหมด และ ไม่เคยเข้าร่วมการอบรมหรือประชุมที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่งเสริมทางการท่องเที่ยว จำนวน 262 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 76.6 ซึ่งมีจำนวน 9 ครัวเรือนที่ทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 14.5 ของครัวเรือนที่ทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวทั้งหมด

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามการเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว

การเป็นสมาชิกกลุ่มทางการ ท่องเที่ยว	จำนวนครัวเรือน ทั้งหมด	ร้อยละ	จำนวนครัวเรือนที่ ทำกิจกรรมทางการ ท่องเที่ยว	ร้อยละ
เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว	28	8.2	28	45.2
ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว	314	91.8	34	54.8
รวม	342	100.0	62	100.0

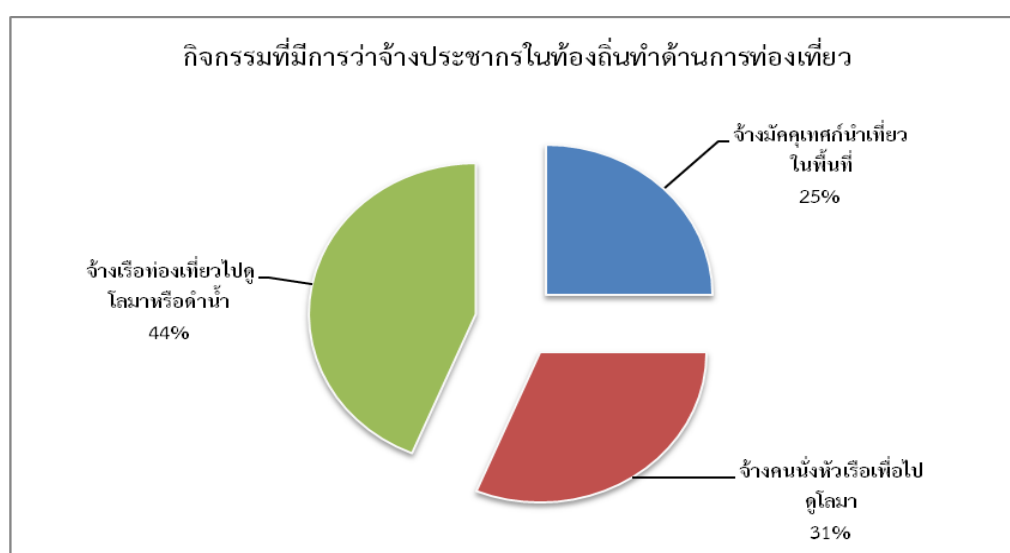
จากตารางที่ 4.7 พบว่า หัวหน้าครัวเรือนหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว จำนวน 28 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ซึ่งเป็นครัวเรือนที่ทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยตรงและไม่เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว จำนวน 314 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 91.8 ซึ่งในจำนวนนี้มีครัวเรือนที่ทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวรวมอยู่ด้วย จำนวน 34 ครัวเรือน

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามการว่าจ้างประชากรใน
ท้องถิ่นทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2554

การว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงาน เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	จำนวนครัวเรือน	ร้อยละ
จ้าง	32	9.4
ไม่จ้าง	310	90.6
รวม	342	100.0

จากตารางที่ 4.8 พบว่า หัวหน้าครัวเรือนหรือสมาชิกในครัวเรือนได้เคยว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว จำนวน 32 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 9.4 และไม่เคยว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว จำนวน 310 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 90.6

ภาพที่ 4.4 แสดงร้อยละ (Percentage) ของกิจกรรมที่มีการว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำด้านการท่องเที่ยว โดยอ้างอิงข้อมูลจากตารางที่ 4-10 พบว่า ได้มีการว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงานด้านการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2554 จำแนกได้ดังนี้ คือ จ้างเรือท่องเที่ยวไปคูโลมา คิดเป็นร้อยละ 44 มากที่สุด รองลงมา คือ จ้างคนนั่งหัวเรือเพื่อไปคูโลมา คิดเป็นร้อยละ 31 และ จ้างมัคคุเทศก์นำเที่ยวในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 25 น้อยที่สุด

ภาพที่ 4.4 กิจกรรมที่มีการว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำด้านการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.9 รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและไม่ได้เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน

กิจกรรม	รายได้เฉลี่ย			
	ค่าน้อยที่สุด (Min)	ค่ามากที่สุด (Max)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบน (Std.)
กิจกรรมทางการท่องเที่ยว	15,000	600,000	138,741	112,449
ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	50,000	1,800,000	209,808	213,436
คาบเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว	50,000	1,300,000	230,144	225,608

* t-test sig = 0.00

จากตารางที่ 4.9 พบว่า รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน มีรายได้เฉลี่ยต่ำสุดคือ 15,000 บาท รายได้เฉลี่ยสูงที่สุดคือ 600,000 บาท และรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่ไม่ได้เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน มีรายได้เฉลี่ยต่ำสุดคือ 50,000 บาท รายได้เฉลี่ยสูงที่สุดคือ 1,800,000 บาท รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่ทำกิจกรรมคาบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวต่ำสุดคือ 50,000 บาท สูงที่สุดคือ 1,300,000 บาท

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละ (Percentage) ของครัวเรือนจำแนกตามสัดส่วนรายได้จากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว

รายได้	จำนวนครัวเรือน	ร้อยละ ของครัวเรือนที่มีรายได้จาก กิจกรรมทางการท่องเที่ยว	ร้อยละ ของครัวเรือนทั้งหมด
<50,000	6	9.7	1.75
50,000-100,000	25	40.3	7.31
100,001-200,000	19	30.6	5.56
200,001-400,000	10	16.1	2.92
400,001-600,000	2	3.2	0.58
รวม	62	100.0	18.12

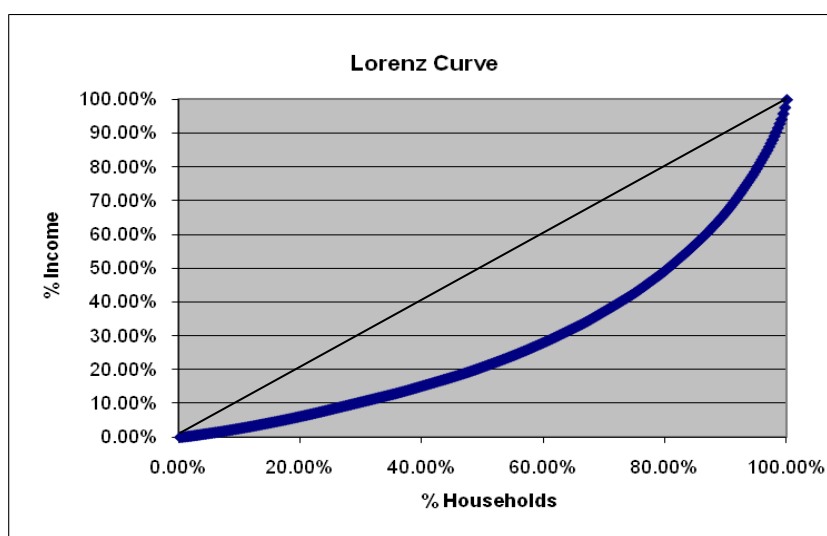
จากตารางที่ 4.10 พบว่า ครั้วเรือนมีรายได้จากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 50,000-100,000 บาท จำนวน 25 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 40.3 ของครั้วเรือนที่มีรายได้จากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว มากที่สุด มีรายได้ไม่น้อยกว่า 50,000 บาท จำนวน 6 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 9.7 รายได้ 100,001-200,000 บาท จำนวน 19 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 30.6 รายได้ 200,001-400,000 บาท จำนวน 10 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 16.1 และน้อยที่สุดคือ รายได้ 400,001-600,000 บาท จำนวน 2 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 3.2

4.2 วิเคราะห์การกระจายรายได้ของครั้วเรือนในชุมชนท้องถิ่น

ใช้แผนภาพ เรียกว่า “เส้นโค้งลอเรนซ์” และ ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient) ในการอธิบายผล ได้ผลการวิเคราะห์ตามภาพที่ 4.5 ถึงภาพที่ 4.7

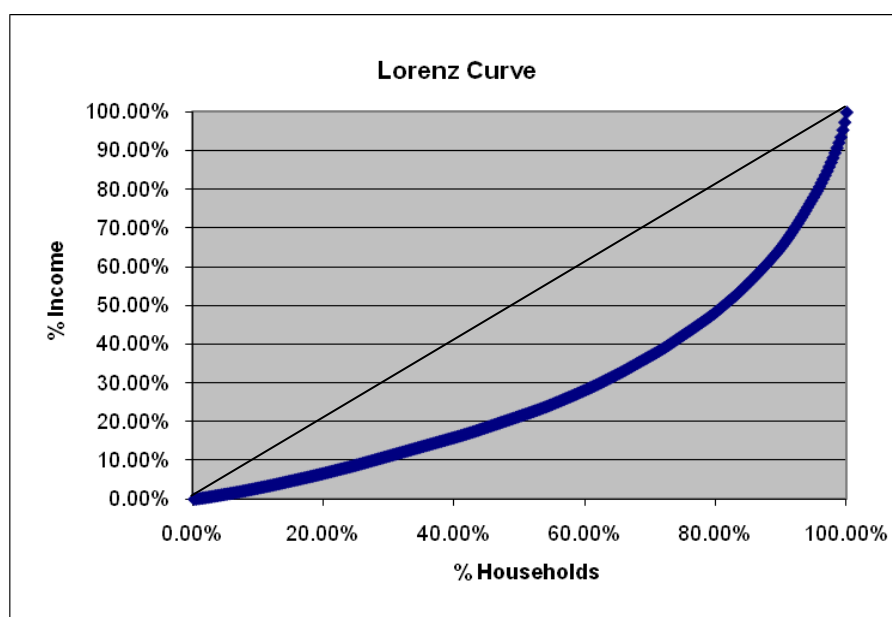
ภาพที่ 4.5 แสดงการกระจายรายได้ของครั้วเรือนในชุมชนท้องถิ่น เมื่อพิจารณาจากภาพจะเห็นว่าเส้นตรงอยู่เส้นหนึ่งลากเชื่อมระหว่างจุดที่มีร้อยละความถี่สะสมของจำนวนครั้วเรือนและของรายได้เป็นศูนย์ (จุดกำเนิด) กับจุดที่มีร้อยละความถี่สะสมของจำนวนครั้วเรือนและรายได้เป็นร้อย มีลักษณะเป็นเส้นตรง 45 องศา เส้นตรงดังกล่าวเรียกว่า “เส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์ (Egalitarian line)” ดังนั้น หากเส้นโค้งลอเรนซ์ห่างออกจากเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์มากเท่าใด ความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้จะมีมากขึ้นเท่านั้น

จากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีนิในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์จีนิเท่ากับ 0.435 ซึ่งหมายความว่ามีความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้อยู่ในระดับปานกลาง เขียนสมการได้ดังนี้ $(2/342)97.0029-(342+1)/342$

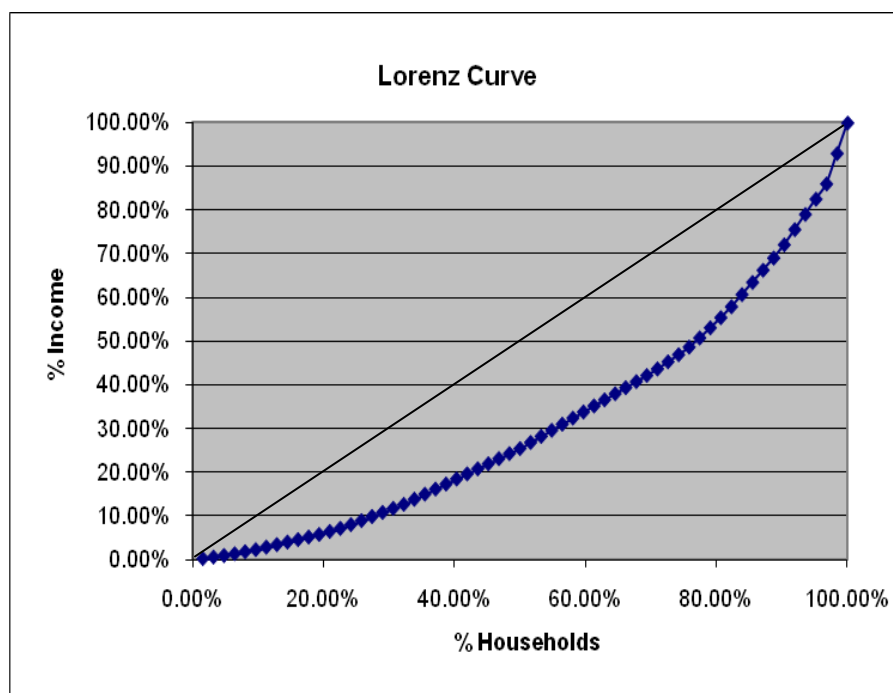
ภาพที่ 4.5 การกระจายรายได้ของครั้วเรือนในชุมชนท้องถิ่น อำเภอชนอม

ภาพที่ 4.6 แสดงการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยว เมื่อพิจารณาจากภาพจะเห็นได้เส้นโค้งลอเรนซ์ห่างออกจากเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้ และจากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีไนพบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์จีไนเท่ากับ 0.434 ซึ่งหมายความว่ามีความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้อยู่ในระดับปานกลาง เขียนสมการได้ดังนี้ $(2/334)94.8881-(334+1)/334$

ภาพที่ 4.6 การกระจายรายได้ของครัวเรือนในชุมชนท่องเที่ยว อำเภอนนทบุรี
ที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว

ภาพที่ 4.7 แสดงการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เมื่อพิจารณาจากภาพจะเห็นได้เส้นโค้งลอเรนซ์อยู่ใกล้กับเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้ค่อนข้างต่ำ และจากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์จีไนพบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์จีไนเท่ากับ 0.375 ซึ่งหมายความว่ามีความไม่เท่าเทียมในการกระจายรายได้อยู่ในระดับต่ำ เขียนสมการได้ดังนี้ $(2/62)19.867-(62+1)/62$

ภาพที่ 4.7 การกระจายรายได้ของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนนทบุรี
ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว

และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์จีนี้จากการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวกับการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์จีนี้จากการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่ทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวมีค่าน้อยกว่าค่าสัมประสิทธิ์จีนี้จากการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่าการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่ทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวมีการกระจายรายได้ที่ดีกว่า

4.3 ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ได้ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

ผลประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับ จากกิจกรรมการท่องเที่ยว	N	ส่วน เบี่ยงเบน (Std.)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ระดับการรับรู้ เรื่อง ความพอใจ
ด้านเศรษฐกิจ	342	0.9979	3.4	ปานกลาง
1.สร้างงานใหม่หรืออาชีพใหม่ในท้องถิ่น	342	1.07634	3.38	ปานกลาง
2.มีรายได้เพิ่มมากขึ้น	342	.95782	3.45	มาก
3.เปิดโอกาสให้มีงานทำเพิ่มมากขึ้นทั้งงานประจำ และชั่วคราว	342	.99759	3.47	มาก
4.สินค้าเกษตรและสินค้าพื้นเมืองขายได้ราคาดีขึ้น	342	1.03096	3.44	มาก
5.มีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น	342	.98126	3.37	ปานกลาง
6.มีการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพด้านการท่องเที่ยว	342	.98986	3.40	ปานกลาง
7.ฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น	342	.95154	3.54	มาก
ด้านสังคม	342	1.2782	3.6	มาก
8.สภาพแวดล้อมของท้องถิ่นน่าอยู่และดีขึ้น	342	.87961	3.73	มาก
9.มีระบบสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ถนน ฯลฯ ดีขึ้น	342	.94161	3.62	มาก
10.มีการยกระดับการศึกษาของคนในท้องถิ่น	342	.91914	3.56	มาก
11.มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น	342	3.32143	3.75	มาก
12.มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น	342	.96939	3.44	มาก
13.ชุมชนมีความสามัคคี อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข	342	.97973	3.63	มาก

ตารางที่ 4.11 (ต่อ) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

ผลประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว	N	ส่วนเบี่ยงเบน (Std.)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจ
14.มีมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยและความมั่นคงแก่พื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว	342	.93619	3.58	มาก
ด้านวัฒนธรรม-ขนบธรรมเนียมประเพณี	342	0.9237	3.5	มาก
15.ฟื้นฟูการละเล่น การแสดงและประเพณีต่างๆ ของท้องถิ่น	342	.93089	3.39	ปานกลาง
16.การอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิมไว้	342	.90048	3.59	มาก
17.มีการสืบทอดวัฒนธรรมและประเพณีที่ดั่งามสู่ลูกหลาน	342	.93958	3.63	มาก
ด้านสภาพแวดล้อม	342	0.9553	3.6	มาก
18.มีการวางแผนการจัดการและควบคุมสภาพแวดล้อม	342	.91670	3.55	มาก
19.มีการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว	342	.94321	3.75	มาก
20.มีการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ดีขึ้น	342	.99928	3.59	มาก
21.มีการร่วมมือพัฒนาด้านการท่องเที่ยวจากทุกภาคส่วน	342	.96184	3.50	มาก
Total	342	1.0388	3.5	มาก

จากตารางที่ 4.11 พบว่า โดยภาพรวมค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวเท่ากับ 3.5 จัดอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านสังคมเท่ากับ 3.6 จัดอยู่ในระดับมากและค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อมเท่ากับ 3.6 จัดอยู่ในระดับมากเช่นกัน ค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการ

ท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีเท่ากับ 3.5 จัดอยู่ในระดับมากและค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านเศรษฐกิจเท่ากับ 3.4 จัดอยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณารายละเอียดในภาพรวมพบว่า ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านสังคม มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 จัดอยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อม มีการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 จัดอยู่ในระดับมาก และระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านเศรษฐกิจ มีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37 จัดอยู่ในระดับปานกลาง

4.4 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนและแนวทางในการพัฒนาเพื่อเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในชุมชนท้องถิ่น อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study) กับครัวเรือนที่มีรายได้ทางการท่องเที่ยวต่ำจำนวน 5 ครัวเรือนเมื่อเทียบกับครัวเรือนอื่นๆ ในตำบลเดียวกัน และการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนหรือกลุ่มทางการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลและเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลท้องถิ่น โดยนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนาตามตารางที่ 4.12 ถึงตารางที่ 4.13 โดยนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนา

ตารางที่ 4.12 สรุปการศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study) กับครัวเรือนที่มีรายได้ทางการท่องเที่ยวต่ำ

ครัวเรือนลำดับที่	สาเหตุการมีรายได้ต่ำ	ความต้องการของครัวเรือน	แนวทางการเพิ่มรายได้
1	- ประกอบอาชีพรับจ้าง - ไม่มีเรือเป็นของตัวเอง - ไม่เคยเข้ารับการอบรมเพื่อเพิ่มทักษะและความรู้ - ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยวใดๆ	ต้องการเข้าอบรมเพื่อเพิ่มความรู้และทักษะด้านการท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอบรมมัคคุเทศก์เฉพาะพื้นที่	เพิ่มความสามารถด้านการพูดเพื่อประกอบอาชีพมัคคุเทศก์นำชมและให้ความรู้ในแหล่งท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการนั่งหัวเรือ

ตารางที่ 4.12 (ต่อ) สรุปการศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study)

ลำดับที่	สาเหตุการมีรายได้น้อย	ความต้องการของครัวเรือน	แนวทางการเพิ่มรายได้
2	- ประกอบอาชีพเรือท่องเที่ยวเป็นอาชีพรอง - จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวน้อย - ไม่มีเวลาเข้าร่วมการอบรมเนื่องจากการอบรมใช้เวลา 2-3 วัน	เข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการทำของที่ระลึกขายให้แก่นักท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มรายได้	ประกอบอาชีพทำของที่ระลึกขายให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวดูโลมาที่ทำเทียบเรือบ้านแขวงเก่า
3	- สินค้าที่ขายให้กับนักท่องเที่ยวบริเวณท่าเทียบเรือไม่ดึงดูดลูกค้า - นักท่องเที่ยวน้อยลงเนื่องจากสภาวะทางเศรษฐกิจของประเทศ - ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว - ไม่เคยเข้าร่วมการอบรมด้านการท่องเที่ยว	เข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการทำของที่ระลึกขายให้แก่นักท่องเที่ยว	- ทำของที่ระลึก (Hand made) ขายให้แก่นักท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายและมีความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น - ออกแบบบรรจุภัณฑ์ของกะปิ มั่นกั้งและน้ำพริกให้น่าสนใจและดึงดูดนักท่องเที่ยว
4	- ประกอบอาชีพแม่บ้านทำงานในโรงแรม - อายุงานน้อย - ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว	เข้าร่วมอบรมงานด้านบริการในแขนงอื่น เพื่อเพิ่มทักษะและความสามารถ	ฝึกทักษะงานบริการให้ครบทุกด้านเพื่อการเลื่อนตำแหน่งงานในอนาคต
5	- ประกอบอาชีพแม่ครัวในโรงแรม - ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว - ไม่เคยเข้าร่วมการอบรมด้านการท่องเที่ยว	เข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการทำของที่ระลึกขายให้แก่นักท่องเที่ยว	ประกอบอาชีพทำของที่ระลึกขายให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวดูโลมาที่ทำเทียบเรือบ้านแหลมประทับ

จากตารางที่ 4.12 พบว่า สาเหตุของการที่ครัวเรือนมีรายได้ทางการท่องเที่ยวต่ำ ส่วนใหญ่แล้วเกิดมาจากการไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยวและไม่เคยเข้าร่วมการอบรมด้านการท่องเที่ยว ซึ่งสาเหตุเกิดมาจากการไม่ทราบข่าวสารการจัดอบรม และการไม่มีเวลาเข้าร่วมอบรม เนื่องจากการอบรมในแต่ละครั้งจะใช้เวลา 2-3 วันและสถานที่จัดอบรมอยู่ในตัวจังหวัด นครศรีธรรมราช ความต้องการของครัวเรือนที่ต้องการเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยว คือ การเข้าร่วมการอบรมในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการทำของที่ระลึกโดยใช้วัสดุที่มีอยู่ในชุมชนขายให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของตำบลท้องเนียน โดยมีแนวทางในการเพิ่มรายได้ คือ การขายของที่ระลึกเป็นอาชีพเสริมควบคู่ไปกับการทำอาชีพหลักอื่นๆ นอกจากนี้สมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบอาชีพทำงานในโรงแรมต้องการที่จะอบรมเพิ่มทักษะเกี่ยวกับงานด้านบริการ เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ และคนที่มีอาชีพนั่งหัวเรือต้องการที่จะอบรมเกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์เพื่อเพิ่มรายได้อีกทางหนึ่ง

ตารางที่ 4.13 การสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลและเกี่ยวข้องกับ การท่องเที่ยวในตำบลท้องเนียน

หน่วยงาน	ความรับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว	ปัญหา/อุปสรรค	แนวทางการดำเนินงานในอนาคต
เทศบาลตำบลท้องเนียน	- เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวตำบลท้องเนียน - หน้าที่หลัก คือ การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในภาพรวม - ประสานงานกับกลุ่มทางการท่องเที่ยวต่างๆ - ทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับช่วงเทศกาลในแต่ละปี	- การประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวไม่ทั่วถึงและเข้าไม่ถึงกลุ่มเป้าหมาย - ไม่มีสถานที่ให้บริการข้อมูลด้านการท่องเที่ยวโดยตรง	- จัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยวพร้อมจัดหาเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ข้อมูล

ตารางที่ 4.13 (ต่อ) การสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลและ
เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลทองเนียน

หน่วยงาน	ความรับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว	ปัญหา/อุปสรรค	แนวทางการดำเนินงานในอนาคต
กลุ่มประมงชายฝั่ง รักษบ้านเกิด	- ส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีรายได้เสริมควบคู่กับการสร้างอาชีพใหม่ - ปลุกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรของท้องถิ่นให้อยู่อย่างยั่งยืน - รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล - จัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยว คือ นั่งเรือดูโลมา ตกปลาตามเกาะต่างๆ และดำน้ำดูปะการังบริเวณเกาะแตน	- นักท่องเที่ยวลดลงมากกว่าครึ่งเนื่องจากประสบกับปัญหาภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศ - ปี 2554 ที่ผ่านมามีภาคใต้ของประเทศไทยมีมรสุมค่อนข้างมากทำให้เรือท่องเที่ยวไม่สามารถนำออกเรือไปดูโลมาได้	รวมกลุ่มทางการท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลทองเนียนและกำหนดแนวทางการดำเนินงานให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน
กลุ่มท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์ บ้านแหลมประทับ	- จัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยว คือ นั่งเรือดูโลมา - สนับสนุนผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นเป็นสินค้า OTOP - ให้บริการที่พักแก่นักท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์	- ทางเดินไปลงเรือบริเวณท่าเทียบเรือพังทลายลงและยังไม่ได้รับการซ่อมแซม - นักท่องเที่ยวลดลงเนื่องจากประสบกับปัญหาภาวะเศรษฐกิจภายใน ประเทศ - ปี 2554 ที่ผ่านมามีภาคใต้ของประเทศไทยมีมรสุมค่อนข้างมากทำให้ไม่สามารถออกเรือได้	- ทำเส้นทางเรียนรู้ธรรมชาติโดยใช้รูปแบบของเส้นทางศึกษาธรรมชาติอ่าวคั้งกระเบนเป็นแม่แบบ - พัฒนาที่พักนักท่องเที่ยว

จากตารางที่ 4.13 พบว่า เทศบาลตำบลท้องเนียนได้มอบให้เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์เป็นคนรับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวของเทศบาลโดยตรง หน้าที่หลัก คือ ประสานงานกับกลุ่มทางการท่องเที่ยวและหน่วยงานอื่นๆ รวมไปถึงการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลท้องเนียนในภาพรวม ซึ่งประกอบไปด้วย กิจกรรมนั่งเรือดูโลมา เส้นทางศึกษาธรรมชาติและกิจกรรมโฮมสเตย์ เป็นต้น โดยทำเป็นแผนพับแจกแก่นักท่องเที่ยวและหน่วยงานภายนอก นอกจากนี้ได้จัดทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับช่วงเทศกาลในแต่ละปี ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว คือ ไม่มีศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์การดำเนินงานในอนาคต คือ เร่งก่อสร้างศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยวให้แล้วเสร็จภายในปีงบประมาณ 2555

กลุ่มประมงชายฝั่งรักษำบ้านเกิด มีหน้าที่หลัก คือ ส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีรายได้เสริมควบคู่ไปกับการสร้างอาชีพใหม่ ปลุกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรของท้องถิ่นให้อยู่อย่างยั่งยืน รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล กิจกรรมด้านการท่องเที่ยวภายในชุมชน แบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมนั่งเรือชมโลมาสีชมพู กิจกรรมตกปลาตามเกาะบริเวณหาดขนอม และกิจกรรมดำน้ำดูปะการังน้ำตื้นบริเวณเกาะแตน ปัญหาและอุปสรรคที่ทางกลุ่มพบคือ นักท่องเที่ยวลดลงเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศไม่ดี ประกอบกับในช่วงปี 2554 ภาครัฐได้ของประเทศไทยมีมรสุมค่อนข้างเยอะทำให้เรือออกจากฝั่งไม่ได้ เป็นผลทำให้รายได้ของสมาชิกในกลุ่มลดลงตามไปด้วย แนวทางการดำเนินงานในอนาคต ทางกลุ่มฯ หวังว่าการท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลท้องเนียนจะรวมกลุ่มกันและดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันมากยิ่งขึ้น

กลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านแหลมประทับ มีหน้าที่หลัก คือ จัดกิจกรรมและเส้นทางท่องเที่ยว แหลมประทับ เกาะหลักขอ เขาพับผ้า โลมาสีชมพู เกาะนุ้ย หลวงปู่ทวดและบ่อน้ำจืดกลางทะเล นอกจากนี้มีการสนับสนุนผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นเป็นสินค้า OTOP และให้บริการที่พักแก่นักท่องเที่ยวที่ต้องการพักค้างคืนเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตของชาวประมงแบบโฮมสเตย์ ปัญหาและอุปสรรคที่กลุ่มพบคือ ลักษณะทางกายภาพของบริเวณท่าเทียบเรือบ้านแหลมประทับไม่ปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว เนื่องจากเกิดการพังทลายลงมาและยังไม่ได้รับการซ่อมแซมเนื่องจากขาดงบประมาณจากหน่วยงานต่างๆ ที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคเกี่ยวกับลมมรสุมที่พัดผ่านภาคใต้ของประเทศไทยในช่วงปี 2554 ซึ่งมีมากกว่าปกติ ทำให้ไม่สามารถออกเรือได้ทำให้สมาชิกมีรายได้จากเรื่อน้ำเต๋วลดลง แนวทางการดำเนินงานในอนาคตได้มีการวางแผนทำเส้นทางเรียนรู้ธรรมชาติโดยใช้รูปแบบของเส้นทางศึกษาธรรมชาติอ่าวคุ้งกระเบนเป็นแม่แบบ และฟื้นฟูกีฬากอล์ฟทะเลที่ยกเลิกไปเมื่อ พ.ศ. 2547

จากการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลและเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลทองเนียน ครั้วเรือนที่มีรายได้เฉลี่ยจากการท่องเที่ยวต่ำและข้อมูลจากแบบสอบถาม พบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครั้วเรือนในตำบลทองเนียน ดังนี้

1. การสร้างเครือข่ายของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวยังไม่เข้มแข็งเพียงพอ ทำให้ขาดการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มุ่งแต่ประโยชน์ในกลุ่มของตนเอง
2. ชาวบ้านส่วนใหญ่ขาดความรู้เกี่ยวกับการดูแลและอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว
3. ขาดความร่วมมือกันระหว่างคนในชุมชน ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว และหน่วยงานราชการในท้องถิ่น
4. ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก/ของฝาก ที่ระลึกถึงแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอชนอมมีจำนวนน้อย และส่วนใหญ่สั่งผลิตจากที่อื่น เช่น ตุ๊กตาโลมา สั่งผลิตจากจังหวัดราชบุรี น้ำพริกกระปุกสั่งจากอำเภอเกาะสมุย เป็นต้น
5. ในแหล่งท่องเที่ยวไม่มีการทำป้ายบอกทางและป้ายสื่อความหมายแก่นักท่องเที่ยวอย่างชัดเจน
6. ชาวบ้านขาดความรู้ความสามารถด้านภาษา ทำให้ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้
7. ไม่มีศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยว และแผนที่ท่องเที่ยวรวมถึงแผ่นพับของแหล่งท่องเที่ยวในตำบลทองเนียนมีน้อยและไม่เพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยว
8. เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวของตำบลทองเนียนไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากทางอำเภอ ทำให้การพัฒนาและการดูแลทรัพยากรทำได้น้อย
9. เส้นทางคมนาคมไม่สะดวก เส้นทางบางช่วงเป็นถนนลูกรังและแคบ รถทัวร์ขนาดใหญ่เข้าถึงลำบากและหาจุดกักับรถยาก
10. แหล่งท่องเที่ยวทางทะเลของตำบลทองเนียนไม่มีท่าเทียบเรือที่เหมาะสมและปลอดภัยในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

จากการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครั้วเรือนในตำบลทองเนียน อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช สามารถเสนอแนวทางในการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวตามตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 แนวทางในการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากร

กลุ่มปัญหาและอุปสรรค	แนวทางในการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยว
1. ปัญหาด้านการขาดความรู้ความเชี่ยวชาญในการประกอบอาชีพ	อบรมวิชาชีพต่างๆ ให้กับผู้ที่สนใจ เช่น การทำของที่ระลึก จากวัสดุในท้องถิ่น การอบรมเกี่ยวกับงานบริการ เช่น มัคคุเทศก์เฉพาะพื้นที่ เป็นต้น
2. ปัญหาด้านความร่วมมือกันระหว่างคนในชุมชน ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว และหน่วยงานราชการในท้องถิ่น	รณรงค์ให้มีการทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวร่วมกันเพื่อสร้างเครือข่าย
3. ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายสื่อความหมาย ศูนย์ข้อมูลและของที่ระลึก	จัดทำป้ายบอกเส้นทาง ป้ายข้อมูล (ป้ายสื่อความหมาย) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลท่องเที่ยว และจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ สนับสนุนให้มีศูนย์ผลิตภัณฑ์สินค้าพื้นเมือง
4. ปัญหาด้านระบบสาธารณูปโภค เช่น ขาดถนนที่สะดวก ขาดท่าเทียบเรือที่เหมาะสม	จัดทำสาธารณูปโภคพื้นฐาน ถนน ท่าเรือ และจุดขึ้น-ลงเรือที่เหมาะสมและปลอดภัยตามสภาพของพื้นที่

4.5 ทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ภูมิลำเนาเดิมของหัวหน้าครัวเรือน การประกอบอาชีพของสมาชิกในครัวเรือน จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปี จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว การเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว จำนวนปีที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ ข้อมูลที่จะนำเสนอต่อไปนี้อยู่ในตารางที่ 4.15 ถึงตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4-15 เมตริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	จำนวนวัน ทำงานด้าน การ ท่องเที่ยว เฉลี่ย (X ₁)	จำนวนปีเฉลี่ย การศึกษาใน ครัวเรือน (X ₂)	จำนวนสมาชิก ทั้งหมดใน ครัวเรือน (X ₃)	จำนวน ความถี่การ เข้ารับการ อบรม (X ₄)	การเป็นสมาชิก กลุ่มทางการ ท่องเที่ยว (X ₅)	ภูมิลำเนาเดิม ของหัวหน้า ครัวเรือน (X ₆)	สมาชิกใน ครัวเรือน ประกอบ อาชีพ มัคคุเทศก์ (X ₇)	สมาชิกใน ครัวเรือน ประกอบ อาชีพเรือ ท่องเที่ยว (X ₈)	สมาชิกใน ครัวเรือน ทำงานใน โรงแรม (X ₉)
จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน(X ₂)	0.287 [*]								
จำนวนสมาชิกทั้งหมดในครัวเรือน(X ₃)	0.243	-0.104							
จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว (X ₄)	0.412 ^{**}	0.407 ^{**}	-0.074						
การเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว(X ₅)	0.519 ^{**}	0.233	0.296 ^{**}	0.100					
ภูมิลำเนาเดิมของหัวหน้าครัวเรือน(X ₆)	0.018	-0.108	0.179	-0.232	0.222				
สมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพมัคคุเทศก์(X ₇)	0.197	-0.183	0.093	0.119	-0.205	-0.105			
สมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเรือท่องเที่ยว (X ₈)	0.746 ^{**}	0.417 ^{**}	0.251 [*]	0.339 ^{**}	0.713 ^{**}	0.175	-0.225		
สมาชิกในครัวเรือนทำงานในโรงแรม(X ₉)	-0.834 ^{**}	-0.340 ^{**}	-0.292 [*]	-0.392 ^{**}	-0.062 ^{8**}	-0.131	-0.205	-0.907 ^{**}	
รายได้ของครัวเรือนที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเฉลี่ย(Y)	0.459 ^{**}	0.491 ^{**}	0.000	0.605 ^{**}	0.036	-0.150	0.075	0.436 ^{**}	0.470 ^{**}

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4-15 พบว่า จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ย (X_1) จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน (X_2) จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว (X_4) สมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเรือท่องเที่ยว (X_8) และสมาชิกในครัวเรือนทำงานในโรงแรม (X_9) มีความสัมพันธ์กับรายได้ของครัวเรือนที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเฉลี่ย (Y) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

ตารางที่ 4-16 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรสำหรับการวิเคราะห์ถดถอย (Regression Analysis)

ตัวแปรพยากรณ์	ค่าเฉลี่ย	ค่าสัมประสิทธิ์
1. จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยว/ปี (X_1)	174.98	0.459 ^{**}
2. จำนวนปีเฉลี่ยที่ได้รับการศึกษาในครัวเรือน (X_2)	9.76	0.491 ^{**}
3. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน (X_3)	3.97	0.000
4. จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว (X_4)	1.0/2.0	0.605 ^{**}
5. การเป็นสมาชิกกลุ่ม (X_5)	1.0/2.0	0.036
6. ภูมิลาเนาเดิม (X_6)	1.0/2.0	-0.150
7. อาชีพแม่คูกเทศก์ (X_7)	1.0/2.0	0.075
8. อาชีพเรือท่องเที่ยว (X_8)	1.0/2.0	0.436 ^{**}
9. อาชีพพนักงานโรงแรม (X_9)	1.0/2.0	0.470 ^{**}

^{**} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

^{*} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.16 สูตรที่ใช้ในการคำนวณ คือ $Y = b_0 + b_1X_1 + b_2X_2 + \dots + b_nX_n$ โดย Y คือ รายได้ทางด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปีต่อครัวเรือน $b_1, b_2, \dots$, คือ ค่าสัมประสิทธิ์ที่ใช้ในการอธิบายตัวแปร $X_1, X_2, \dots, X_n$ ทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณด้วยสถิติ F หลังจากนั้นคัดเลือกตัวแปรที่มีความสัมพันธ์สูงกับตัวแปรเกณฑ์เข้าสมการ

จากตาราง พบว่า มีตัวแปรพยากรณ์ 5 ตัว คือ จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน จำนวนปีเฉลี่ยที่ได้รับการศึกษาในครัวเรือน จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรม (ครั้ง/ปี/ครัวเรือน) หัวหน้า/สมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเรือท่องเที่ยว หัวหน้า/สมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพพนักงานโรงแรม มีความสัมพันธ์กับรายได้ทางด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปีต่อครัวเรือน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

ตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยแบบเป็นขั้นบันได

ตัวแปร พยากรณ์	R	R ²	Adjusted R ²	F	Sig.
X ₄	0.605	0.366	0.356	34.696	.000
X ₄ , X ₂	0.662	0.438	0.419	22.994	.000
X ₄ , X ₂ , X ₁	0.690	0.476	0.448	17.531	.000

จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรม (ครั้ง/ปี) (X₄)

จำนวนการความถี่เข้ารับการอบรม (ครั้ง/ปี) (X₄) , จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน (X₂)

จำนวนการความถี่เข้ารับการอบรม (ครั้ง/ปี) (X₄) , จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน (X₂) , จำนวน
วันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ย (X₁)

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้นๆ ปรากฏว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ตัวแปรเกณฑ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือ จำนวนการความถี่เข้ารับการอบรม (ครั้ง/ปี) (X₄) , จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน (X₂) , จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ย (X₁) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ 0.690 ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ปรับปรุง (R²_{Adj}) เท่ากับ 0.476 ตัวแปรทั้งสามตัวสามารถทำนายได้ร้อยละ 47.60 หมายความว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับการมีรายได้ทางด้านการท่องเที่ยวอีกประมาณร้อยละ 43.40 ไม่สามารถระบุได้จากการศึกษาในครั้งนี้

ตารางที่ 4.18 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม หรือตัวแปรพยากรณ์ (X) ที่มีความสัมพันธ์กับการมีรายได้ทางการท่องเที่ยวเฉลี่ย (Y)

ตัวแปรพยากรณ์ (X)	ตัวแปรตาม		t	Sig.
ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน	Unstandardized Coefficients	Standardized Coefficients		
	β	Beta		
(Constant)	-82,774.330		-2.080	0.042
จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรม (X ₄)	53487.644	0.410	3.709	0.000
จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน (X ₂)	10636.839	0.262	2.492	0.016
จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ย (X ₁)	228.489	0.215	2.037	0.046
	R = 0.690		R ² = 0.476	

Dependent Variable: รายได้ของครัวเรือนที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปี

จากตารางที่ 4-18 พบว่า ผลการวิเคราะห์ถดถอย (Regression Analysis) แสดงให้เห็นว่าตัวแปรพยากรณ์ (X) ทั้ง 3 ตัว สามารถนำไปอธิบายความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนนทบุรี จังหวัดนครศรีธรรมราชกับการมีรายได้เฉลี่ยทางการท่องเที่ยว หรือตัวแปรเกณฑ์ (Y) ได้ ซึ่งตัวแปรพยากรณ์ (X) ทั้ง 3 ตัว ประกอบด้วย จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรม จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน และจำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปีต่อครัวเรือนสามารถอธิบายความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้ทางการท่องเที่ยวเฉลี่ยที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยสามารถพยากรณ์รายได้ของครัวเรือนที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเฉลี่ยได้ร้อยละ 47.60 มีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ 0.410 0.262 และ 0.215 หมายความว่า ถ้าจำนวนความถี่การเข้ารับการอบรม จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน และจำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปีต่อครัวเรือนเพิ่มขึ้น รายได้ทางการท่องเที่ยวก็เพิ่มขึ้นต่อหน่วยเท่ากับ 0.410 0.262 และ 0.215 ตามลำดับ โดยเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$Y = -82,774.330 + 0.410X_4 + 0.262X_2 + 0.215X_1$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ (SUMMARY, IMPLICATION AND RECOMMENDATION)

5.1 สรุปผลการศึกษา (Summary)

จากการศึกษาอิสระเรื่อง การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ศึกษาขอเสนอผลการศึกษาคครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ สมมติฐาน ประชากรที่ใช้ในการศึกษา เครื่องมือในการศึกษา วิธีการวิเคราะห์ สรุปผลการศึกษา ข้อเสนอแนะ และข้อจำกัดในการศึกษา ดังนี้

5.1.1 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อันได้แก่ รายได้ การกระจายรายได้ อาชีพที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว และไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวของชุมชนในตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนจากการท่องเที่ยวในตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนในตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราชได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว
4. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช
5. เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนา และเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

5.1.2 วิธีดำเนินการศึกษา

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ คือ ครัวเรือนราษฎรที่อาศัยและประกอบอาชีพในพื้นที่ตำบลท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวนทั้งสิ้น 342 ครัวเรือน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากฐานทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของเครื่องมือมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจและสังคม การมีรายได้ สัดส่วน และโอกาสของการมีอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น จำนวน 6 ข้อ

2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นเรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว จำนวน 21 ข้อ

2.3 แบบสัมภาษณ์กรณีศึกษา (Case Study) จำนวน 3 ข้อ

2.4 แบบสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนหรือกลุ่มทางการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลและเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลท้องถิ่น จำนวน 8 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม จำนวนทั้งหมด 342 ฉบับ แบบสัมภาษณ์กรณีศึกษา (Case Study) จำนวนทั้งหมด 5 ฉบับ และแบบสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนหรือกลุ่มทางการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลและเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลท้องถิ่น จำนวนทั้งหมด 3 ฉบับ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์โดยใช้สถิติพรรณนา (descriptive statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจและสังคม การมีรายได้ สัดส่วนและโอกาสของการมีอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น โดยพิจารณาจากค่าความถี่ (frequency) ร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.2 วิเคราะห์การกระจายรายได้ของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น โดยพิจารณาจากแผนภาพ เรียกว่า “เส้นโค้งลอเรนซ์” และ ค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient)

4.3 วิเคราะห์ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยพิจารณาจากค่าความถี่ (frequency) ร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.4 วิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคปัญหาในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนและแนวทางในการพัฒนาเพื่อเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในชุมชนท้องถิ่น อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนา

4.5 วิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ภูมิสำเนา จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปี จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว การเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยว การประกอบอาชีพของสมาชิกในครัวเรือน จำนวนปีที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis)

5.2 สรุปผลการวิจัย (Research Summary)

5.2.1 ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนในชุมชนท้องถิ่น

หัวหน้าครัวเรือนเป็นคนท้องถิ่นในตำบลท้องถิ่น จำนวน 241 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 70.5 และหัวหน้าครัวเรือนที่ย้ายถิ่นฐานมาจากที่อื่น จำนวน 101 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 29.5

หัวหน้าครัวเรือนมีวุฒิการศึกษา ระดับประถมศึกษา จำนวน 177 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 51.8 มากที่สุด รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. จำนวน 73 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/ปวช. จำนวน 60 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 17.5 ระดับปริญญาตรี จำนวน 28 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ไม่ได้รับการศึกษา จำนวน 3 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.9 และน้อยที่สุดคือ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3

ครัวเรือนที่มีสมาชิกในครัวเรือน 3-4 คน มีจำนวน 169 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 49.4 มากที่สุด รองลงมาคือ มีสมาชิกในครัวเรือน 5-6 คน จำนวน 100 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 29.2 สมาชิกในครัวเรือน 1-2 คน จำนวน 61 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 17.8 และน้อยที่สุดคือ มีสมาชิกในครัวเรือน 7-8 คน จำนวน 12 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 3.5

อาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในชุมชนท้องถิ่น ประกอบอาชีพรับจ้าง จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 มากที่สุด รองลงมาคือ อาชีพทำสวน จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 25.09 อาชีพประมง จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 17.17 อาชีพค้าขาย จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 16.08 อาชีพพนักงานโรงแรม จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 4.38 อาชีพรับราชการ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 3.65 อาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 3.41 อาชีพแม่บ้าน จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 3.29 อาชีพเรือท่องเที่ยว จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.12 และอาชีพมัคคุเทศก์ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.12 น้อยที่สุด

หัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพรองเกี่ยวกับเรือท่องเที่ยว จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 6.82 มากที่สุด รองลงมาคือ อาชีพทำสวน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 1.34 อาชีพค้าขาย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 1.22 อาชีพรับจ้าง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 0.92 อาชีพประมง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.37 และน้อยที่สุดคือ อาชีพมัคคุเทศก์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.24

จำนวนวันทำงานของครัวเรือนเฉลี่ยต่อปีมากที่สุดคือ อาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวน 360 วัน รองลงมาคือ อาชีพค้าขาย จำนวน 322 วัน อาชีพแม่บ้าน จำนวน 288 วัน อาชีพรับราชการ จำนวน 286 วัน อาชีพประมง จำนวน 275 วัน อาชีพพนักงานโรงแรม จำนวน 271 วัน อาชีพทำสวน จำนวน 242 วัน อาชีพรับจ้าง จำนวน 187 วัน อาชีพเรือท่องเที่ยว จำนวน 107 วัน และอาชีพมัคคุเทศก์ จำนวน 83 วัน ตามลำดับ

หัวหน้าครัวเรือนไม่ได้ทำงานด้านการท่องเที่ยว จำนวน 292 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 85.4 มากที่สุด รองลงมาคือ เป็นลูกจ้าง จำนวน 27 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 7.9 เป็นเจ้าของกิจการ จำนวน 25 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 7.3 น้อยที่สุดคือ เป็นเจ้าของที่ดิน จำนวน 1 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.3 และเป็นเจ้าของเงินทุน จำนวน 1 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.3

หัวหน้าครัวเรือนหรือสมาชิกในครัวเรือนเคยเข้าร่วมการอบรมหรือประชุมที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่งเสริมทางการท่องเที่ยว จำนวน 80 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 23.4 ซึ่งในจำนวนนี้มีครัวเรือนที่ทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวรวมอยู่จำนวน 53 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 85.5 ของครัวเรือนที่ทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวทั้งหมด และ ไม่เคยเข้าร่วมการอบรมหรือประชุมที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่งเสริมทางการท่องเที่ยว จำนวน 262 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 76.6 ซึ่งมีจำนวน 9 ครัวเรือนที่ทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 14.5 ของครัวเรือนที่ทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวทั้งหมด

หัวหน้าครัวเรือนหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว จำนวน 28 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 8.2 ซึ่งเป็นครัวเรือนที่ทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยตรงและไม่เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว จำนวน 314 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 91.8 ซึ่งในจำนวนนี้มีครัวเรือนที่ทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวรวมอยู่ด้วย จำนวน 34 ครัวเรือน

หัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ร้อยละ 52 มากที่สุด รองลงมา คือ การประกอบอาชีพที่มีความคาบเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ร้อยละ 43 และประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยตรงร้อยละ 5 น้อยที่สุด

สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเป็นอาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน การประกอบอาชีพพนักงานโรงแรม ร้อยละ 95 มากที่สุด รองลงมา คือ อาชีพเรือท่องเที่ยว ร้อยละ 3 และ อาชีพมัคคุเทศก์ ร้อยละ 2 น้อยที่สุด

สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเป็นอาชีพรองของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน อาชีพเรือท่องเที่ยว ร้อยละ 97 มากที่สุด รองลงมา คือ อาชีพมัคคุเทศก์ ร้อยละ 3

รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน มีรายได้เฉลี่ยต่ำสุดคือ 15,000 บาท รายได้เฉลี่ยสูงที่สุดคือ 600,000 บาท และรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่ไม่ได้เกิดจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน มีรายได้เฉลี่ยต่ำสุดคือ 50,000 บาท รายได้เฉลี่ยสูงที่สุดคือ 1,800,000 บาท

ครัวเรือนมีรายได้จากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 50,000-100,000 บาท จำนวน 25 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 40.3 ของครัวเรือนที่มีรายได้จากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว มากที่สุด

มีรายได้น้อยกว่า 50,000 บาท จำนวน 6 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 9.7 รายได้ 100,001-200,000 บาท จำนวน 19 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 30.6 รายได้ 200,001-400,000 บาท จำนวน 10 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 16.1 และน้อยที่สุดคือ รายได้ 400,001-600,000 บาท จำนวน 2 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 3.2

หัวหน้าครั้วเรือนหรือสมาชิกในครั้วเรือนได้เคยว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว จำนวน 32 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 9.4 และไม่เคยว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว จำนวน 310 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 90.6

มีการว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงานด้านการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2554 คือ จ้างเรือท่องเที่ยวไปดูโลมา คิดเป็นร้อยละ 44 มากที่สุด รองลงมา คือ จ้างคนนั่งหัวเรือเพื่อไปดูโลมา คิดเป็นร้อยละ 31 และจ้างมัคคุเทศก์นำเที่ยวในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 25 น้อยที่สุด

5.2.2 วิเคราะห์การกระจายรายได้ของอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครั้วเรือนในชุมชนท่องเที่ยว อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ค่าสัมประสิทธิ์จีนี้จากการกระจายรายได้ของครั้วเรือนในชุมชนท่องเที่ยว ในภาพรวมเท่ากับ 0.435 ค่าสัมประสิทธิ์จีนี้จากการกระจายรายได้ของครั้วเรือนที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยว เท่ากับ 0.434 และค่าสัมประสิทธิ์จีนี้จากการกระจายรายได้ของครั้วเรือนที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เท่ากับ 0.375 แสดงให้เห็นว่าการกระจายรายได้ของครั้วเรือนที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวมีการกระจายรายได้ดีกว่าครั้วเรือนที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยว

5.2.3 วิเคราะห์การรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครั้วเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

ภาพรวมค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครั้วเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวเท่ากับ 3.5 จัดอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครั้วเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านสังคมเท่ากับ 3.6 จัดอยู่ในระดับมาก ด้านสภาพแวดล้อมเท่ากับ 3.6 จัดอยู่ในระดับมากเช่นกัน ด้านวัฒนธรรม-ขนบธรรมเนียมประเพณีเท่ากับ 3.5 จัดอยู่ในระดับมากและด้านเศรษฐกิจเท่ากับ 3.4 จัดอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณารายละเอียดในภาพรวมพบว่า ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครั้วเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านสังคม มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 จัดอยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับด้านสภาพแวดล้อม มีการอนุรักษ์

ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 จัดอยู่ในระดับมาก และด้านเศรษฐกิจ มีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37 จัดอยู่ในระดับปานกลาง

5.2.4 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนและแนวทางในการพัฒนาเพื่อเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากรในชุมชนท่องเที่ยว อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลท่องเที่ยว อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

1. ปัญหาด้านการขาดความรู้ความเชี่ยวชาญในการประกอบอาชีพ
2. ปัญหาด้านความร่วมมือกันระหว่างคนในชุมชน ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว และหน่วยงานราชการในท้องถิ่น
3. ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายสื่อความหมาย ศูนย์ข้อมูลและของที่ระลึก
4. ปัญหาด้านระบบสาธารณูปโภค เช่น ขาดถนนที่สะดวก ขาดท่าเทียบเรือที่เหมาะสม

ความต้องการของครัวเรือนที่ต้องการเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยว

การเข้าร่วมการอบรมในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการทำของที่ระลึกโดยใช้วัสดุที่มีอยู่ในชุมชนขายให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของตำบลท่องเที่ยว

แนวทางในการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของประชากร

1. อบรมวิชาชีพต่างๆ ให้กับผู้ที่สนใจ เช่น การทำของที่ระลึกจากวัสดุในท้องถิ่น การอบรมเกี่ยวกับงานบริการ เช่น มัคคุเทศก์เฉพาะพื้นที่ เป็นต้น
2. รมรูงค้ให้มีกรทำกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวร่วมกันเพื่อสร้างเครือข่าย
3. จัดทำป้ายบอกเส้นทาง ป้ายข้อมูล (ป้ายสื่อความหมาย) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลท่องเที่ยวและจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ สนับสนุนให้มีศูนย์ผลิตภัณฑ์สินค้าพื้นเมือง
4. จัดทำสาธารณูปโภคพื้นฐาน ถนน ท่าเรือ และจุดขึ้น-ลงเรือที่เหมาะสมและปลอดภัยตามสภาพของพื้นที่

5.2.5 ทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัยจากตารางที่ 4-15 มีตัวแปรอิสระ 5 ตัว คือ จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน จำนวนปีเฉลี่ยที่ได้รับการศึกษาในครัวเรือน จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรม (ครั้ง/ปี/ครัวเรือน) หัวหน้า/สมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพเรือท่องเที่ยว หัวหน้า/สมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพพนักงานโรงแรม มีความสัมพันธ์กับรายได้ทางด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปีต่อครัวเรือนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

จากตารางที่ 4-16 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ (X) ที่ใส่เข้าไปในสมการ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้ทางด้านการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือ จำนวนความถี่เข้ารับการอบรม (ครั้ง/ปี) (X_4), จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน (X_2), จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ย (X_1) ตัวแปรทั้งสามตัวสามารถทำนายได้ร้อยละ 47.60 หมายความว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับการมีรายได้ทางด้านการท่องเที่ยวอีกประมาณ 43.40 ไม่สามารถระบุได้จากการศึกษาในครั้งนี้

จากตารางที่ 4-17 พบว่า ผลการวิเคราะห์ถดถอย (Regression Analysis) แสดงให้เห็นว่าตัวแปรทั้ง 3 ตัว ซึ่งประกอบด้วย จำนวนการเข้ารับการอบรม จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน และจำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปีต่อครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับการมีรายได้ทางด้านการท่องเที่ยว 0.410 0.262 และ 0.215 ตามลำดับ

5.3 อภิปรายผลการศึกษา (Implication)

อภิปรายผลการศึกษาเรื่อง การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในชุมชนท่องเที่ยวในอำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช แบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวกับอาชีพอื่น การกระจายรายได้ของอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครัวเรือน ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ผลการทดสอบสมมติฐานในการศึกษาและแนวทางการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลท่องเที่ยว

5.3.1 ตอนที่ 1 สัดส่วนการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวกับอาชีพอื่น

จากการศึกษาพบว่า หัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยตรง คิดเป็นร้อยละ 5 ของครัวเรือนตัวอย่างทั้งหมด โดยประกอบอาชีพหลักเป็นพนักงานโรงแรมมากที่สุด ส่วนอาชีพรองคือ การประกอบอาชีพเรือท่องเที่ยว

5.3.2 ตอนที่ 2 การกระจายรายได้ของอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครัวเรือน

จากการศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์จีนี้จากการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่ประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยว เท่ากับ 0.375 เปรียบเทียบกับค่าสัมประสิทธิ์จีนี้จากการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่ไม่ประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยว เท่ากับ 0.434 แสดงให้เห็นว่าการกระจายรายได้ของครัวเรือนที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวมีการกระจายรายได้ดีกว่าครัวเรือนที่ไม่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยว

5.3.3 ตอนที่ 3 ระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

จากการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านสังคม ด้านสภาพแวดล้อม และด้านวัฒนธรรม-ขนบธรรมเนียมประเพณี จัดอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน ในขณะที่ค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องความพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องมาจากครัวเรือนในตำบลท่องเที่ยวส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เช่น ทำสวน ประมง ค้าขาย เป็นต้น ซึ่งในภาพรวมการประกอบอาชีพดังกล่าวมาจะมีสภาพทางเศรษฐกิจค่อนข้างดีอยู่แล้ว ทำให้ไม่รู้สึกรว่าการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวจะช่วยเพิ่มประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจให้กับครัวเรือน แต่กลับพอใจในประโยชน์ที่ครัวเรือนจะได้รับจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยว คือ ช่วยให้มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวและมีการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

5.3.4 ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานในการศึกษา

สมมติฐานกำหนดไว้ว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ภูมิลำเนาเดิมของหัวหน้าครัวเรือน จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปี/ครัวเรือน จำนวนความถี่การเข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว การเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยว การประกอบอาชีพของสมาชิกในครัวเรือน จำนวนปีเฉลี่ยที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า มีปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม 3 ตัวแปร (X) ที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ คือ จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือน จำนวนการเข้ารับการอบรม และจำนวนปีเฉลี่ยที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน

จำนวนการเข้ารับการอบรม (ครั้ง/ปี) มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้ทางด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด โดยครัวเรือนในชุมชนท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

โดยตรง ประมาณร้อยละ 85 เข้ารับการอบรมด้านการท่องเที่ยว มากกว่า 1 ครั้งต่อปีต่อครัวเรือน ซึ่งหลักสูตรที่อบรม คือ การอบรมพนักงานบริการ อบรมมัคคุเทศก์เฉพาะพื้นที่ อบรมการดูแลความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว เป็นต้น ซึ่งผู้ที่ผ่านการอบรมด้านการท่องเที่ยวจะมีความรู้ความสามารถในงานบริการเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีทักษะในการให้บริการลูกค้าและเพิ่มโอกาสก้าวหน้าในอาชีพโรงแรมบางแห่งที่ตั้งอยู่ในพื้นที่มีการปรับเงินเดือนให้กับพนักงานหลังจากที่พนักงานได้เข้ารับการอบรมเพื่อเพิ่มทักษะในด้านต่างๆ คนนั่งหัวเรือนำเที่ยวที่เข้ารับการอบรมมัคคุเทศก์เฉพาะพื้นที่ทำให้สามารถพูดบรรยายแหล่งท่องเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวได้ ทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้น เป็นต้น

จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือน มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้ทางด้านการท่องเที่ยวเป็นลำดับที่สอง จำนวนปีเฉลี่ยการศึกษาในครัวเรือนชุมชนท่องเที่ยว อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช เท่ากับ 9.76 ปี คือ หัวหน้าครัวเรือนรวมไปถึงสมาชิกในครัวเรือน มีการศึกษามากกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งครัวเรือนที่มีระดับการศึกษาที่สูงจะมีความสามารถและโอกาสในการทำงานด้านการท่องเที่ยวมากกว่าครัวเรือนที่มีระดับการศึกษาน้อย

จำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อปี มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้ทางด้านการท่องเที่ยวเป็นลำดับที่สามและเป็นลำดับสุดท้ายของงานวิจัยชิ้นนี้ โดยครัวเรือนที่มีจำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวมากจะมีรายได้มากกว่าครัวเรือนที่มีจำนวนวันทำงานด้านการท่องเที่ยวน้อย

จากการศึกษาพบว่ามีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jitpakdee (2011) ศึกษาเรื่อง SUSTAINABILITY OF ECOTOURISM ON YAO NOI ISLAND, THAILAND เป็นการศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการมีรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนเกาะยาวน้อย ผลจากการทดสอบตัวแปรอิสระพบว่าตัวแปรอิสระ 6 ตัวที่อธิบายความสัมพันธ์การมีรายได้จากการท่องเที่ยว คือ จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยว อาชีพครูสอนดำน้ำ อาชีพเจ้าของร้านอาหาร การเข้าร่วมอบรมด้านการท่องเที่ยว จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ถูกว่าจ้างให้ทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว และระดับการศึกษาของสมาชิกในครัวเรือน

5.3.5 ตอนที่ 5 แนวทางการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลท่องเที่ยว

5.4 ข้อจำกัด (Limitation)

5.4.1 แบบสอบถาม (questionnaire) เป็นลักษณะเขียนตอบ ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุและไม่คุ้นเคยกับการทำแบบสอบถาม จึงต้องใช้เวลาและความพยายามอย่างมากในการตอบ

5.4.2 เนื่องจากมีเวลาในการศึกษาน้อยทำให้ศึกษาไม่ครอบคลุมในทุกมิติของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว ผลการศึกษาที่ได้จึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวเท่านั้น

5.5 ข้อเสนอแนะ (Recommendation)

5.5.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

5.5.1.1 จากผลการวิจัย พบว่า จำนวนการเข้ารับการอบรมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวเห็นความสำคัญของการเข้าร่วมอบรม เพราะนอกจากจะเป็นการเพิ่มความรู้และพัฒนาทักษะแล้วยังเป็นการเปิดโอกาสให้รู้จักกับบุคคลที่ทำงานด้านเดียวกัน ซึ่งในอนาคตสมารถจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ นอกจากนี้การเข้าร่วมการอบรมในลักษณะของการพัฒนาวิชาชีพ เช่น การทำของที่ระลึก ยังสามารถเพิ่มรายได้ให้แก่ครัวเรือนอีกทางหนึ่ง ซึ่งจากงานวิจัยชิ้นนี้พบว่า ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวมีความต้องการที่จะเข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการทำของที่ระลึกเพื่อขายให้กับนักท่องเที่ยวมากที่สุด รองลงมาคือการอบรมเกี่ยวกับงานด้านการบริการเช่น อบรมพนักงานบริการในร้านอาหาร อบรมพนักงานต้อนรับส่วนหน้า และอบรมเพื่อเพิ่มทักษะด้านภาษาต่างประเทศ เป็นต้น

5.5.1.2 จากผลการวิจัย พบว่า จำนวนปีเฉลี่ยที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียนสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชากรในท้องถิ่นเห็นความสำคัญของการศึกษา เพราะคนที่มีการศึกษาในระดับสูงจะมีโอกาสในการทำงานด้านการท่องเที่ยวในตำแหน่งที่สูงซึ่งจะมีผลต่อรายได้โดยตรง นอกจากนี้คนที่มีการศึกษาสูงยังสามารถเป็นกำลังหลักในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เนื่องจากมีความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวให้ยั่งยืน

5.5.1.3 จากผลการวิจัย พบว่า จำนวนวันในการทำงานด้านการท่องเที่ยวต่อปีต่อครัวเรือนสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของการมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องมาจากอาชีพด้านการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ของชุมชนท้องถิ่น อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช คือ การทำเรือท่องเที่ยว ซึ่งจะมีรายได้ไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับจำนวนวันทำงาน ถ้าหากมีวันทำงานมากก็จะมีรายได้มากในขณะเดียวกันถ้ามีจำนวนวันทำงานน้อยก็จะมีรายได้น้อย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรสนับสนุนให้มีการทำงานเกี่ยวกับเรือท่องเที่ยวเป็นอาชีพเสริมหลังจากที่ว่างจากการออกเรือหาปลาให้ชาวบ้านนำเรือมาใช้ในการพานักท่องเที่ยวไปดูโลมา

5.5.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการศึกษา เรื่อง การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น อำเภอนนทบุรี จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

5.5.2.1 ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น ปัจจัยด้านวัฒนธรรม ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม เป็นต้น เพื่อจะได้ผลการวิจัยที่ครอบคลุมและมีประโยชน์ต่อการนำไปใช้งานมากยิ่งขึ้น

5.5.2.2 ควรสำรวจพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษาเพื่อระบุกลุ่มตัวอย่างและสัดส่วนในการเก็บแบบสอบถามให้ตรงกับความต้องการเพื่อตอบโจทย์การวิจัย

บรรณานุกรม

กอบศักดิ์ ภูตระกูล. (2553). ปัญหาการกระจายรายได้และทางออก. สืบค้นเมื่อ 8 พฤศจิกายน 2554.

จาก <http://www.tuhpp.net/p=374>

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2553). ก.ท่องเที่ยวสรุปการจัดทำ NI ท่องเที่ยวเป็นครั้งแรกของประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 7 พฤศจิกายน 2554. จาก

http://www.mots.go.th/ewt_news.php?nid=2879&filename=index

กรมการท่องเที่ยว. (2552). สถิตินักท่องเที่ยว (Tourist Arrivals in Thailand). ปี 2009.

สืบค้น เมื่อ 10 พฤศจิกายน 2554. จาก

<http://www.tourism.go.th/2010/th/statistic/tourism.php?cid=27>

กรมการท่องเที่ยว. (2554). สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ปี 2548-2553.

สืบค้น เมื่อ 10 พฤศจิกายน 2554. จาก

<http://tourism.go.th/2010/th/news/view.php?ItemID=2220>

กรมการปกครอง. (2540ก). การจัดทำแผนพัฒนาตำบล. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น

กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศและการสื่อสาร, สำนักงานจังหวัดนครศรีธรรมราช. (2551).

ตำบลทองเนียน. สืบค้น เมื่อ 12 พฤศจิกายน 2554. จาก

<http://www.nakhonsithammarat.go.th/canorm.php>

กลุ่มงานสารสนเทศการพัฒนาชุมชน, สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดนครศรีธรรมราช. (2552).

ข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช.2ค). สืบค้นเมื่อ 8 พฤศจิกายน 2554. จาก

<http://www3.cdd.go.th/nakhonsi/NRD52/nrd52.asp>

ขวัญใจ ศรีหิรัญ. (2549). การกระจายรายได้ของครัวเรือนในจังหวัดบุรีรัมย์ ปี พ.ศ. 2543 2545 และ

2547. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีที่ 27 ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม-

สิงหาคม 2550.

ไข่มุข บุญส่ง. (2550). การกระจายรายได้ของครัวเรือนในจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์

เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จิระ บุรีคำ. (2545). ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ของครัวเรือนเกษตรชาวเขาในเขต

ภาคเหนือตอนบน.บทความประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 41,

กรุงเทพฯ หน้า 270-279

จุฑารัตน์ จุลศิริพงษ์. (2542). เอกสารประกอบการสอน 226101 เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น. ชลบุรี:

ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2548). การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ. สืบค้นเมื่อ 30 พฤศจิกายน 2554.

จาก http://www.bs.ac.th/2548/e_bs/watpon/multiple_regression.pdf

- ชัยวุฒิ ชัยพันธุ์. (2544). *พัฒนาชนบทยั่งยืน*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เดชรัตน์ สุขกำเนิด, (2534). *การวิเคราะห์องค์ประกอบของการกระจายรายได้ของครัวเรือนประมงชายฝั่ง*. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เทศบาลตำบลทองเนียน. (2554). *ข้อมูลทั่วไป*. สืบค้นเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2554. จาก <http://www.thongnian.go.th>
- เทศบาลตำบลทองเนียน. (2554). *ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ*. สืบค้นเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2554. จาก <http://www.thongnian.go.th>
- เทศบาลตำบลทองเนียน. (2554). *จำนวนครัวเรือนแยกตามหมู่บ้าน*. สืบค้นเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2554. จาก <http://www.thongnian.go.th>
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. *ภาวะเศรษฐกิจไทย ปี 2553 (ฉบับเต็ม)*. สืบค้นเมื่อ 5 พฤศจิกายน 2554. จาก http://www.bot.or.th/Thai/EconomicConditions/Thai/report/Pages/econ_yearly.aspx
- ธนศ ศรีวิชัยลาพันธ์. (2554). *การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน*. สืบค้นเมื่อ 12 พฤศจิกายน 2554. จาก [http://www.econ.cmu.ac.th/teacher/thanes/files/Book321\(2011\).pdf](http://www.econ.cmu.ac.th/teacher/thanes/files/Book321(2011).pdf)
- บุญธรรม ราชรักษ์. (2548). *การคลังว่าด้วยการกระจายความเป็นธรรม (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปรทัตต์ ศรีหาทน. (2546). *ปัจจัยที่กำหนดความแตกต่างกันของรายได้และค่าใช้จ่ายของครัวเรือนไทย พ.ศ. 2543*. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกริก
- ผู้จัดการ 360° รายสัปดาห์. (2553). *เชื้ปีเสือ 8 จว.ได้ยืมรับนักเที่ยวเพิ่ม ททท.จัดกิจกรรมดูมาเลย์-สิงคโปร์* สืบค้นเมื่อ 4 พฤศจิกายน 2554. จาก <http://www2.manager.co.th/mgrWeekly/ViewNews.aspx?NewsID=9530000009053>
- พิมลพรรณ ลาภยงยศ. (2541). *การกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น กรณีศึกษาเกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์), มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ปิริยะ ผลพิรุฬห์. (2007). *ตัวคูณทวีของการท่องเที่ยว*. สืบค้นเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2554. จาก http://piriya-pholphirul.blogspot.com/2007/03/blog-post_30.html
- รัชณี ชัยยาภรณ์. (2544). *การวิเคราะห์การกระจายรายได้ของครัวเรือนเกษตรในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2539 และ 2541*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วีณา เทพช่วยสุข. (2539). *การกระจายรายได้ของครัวเรือนในประเทศไทย ในช่วง พ.ศ.2529-2535*. วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ศรินธร เอื้อยศิริเมธี. (2545). *การกระจายรายได้ของครัวเรือนในระดับจังหวัดของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

- เศรษฐกิจชุมชน. (2548). *เศรษฐศาสตร์สำหรับประชาชน*. ค้นเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2554, จาก <http://www.fpo.go.th/S-I/Source/Article/Article31.htm>
- สมประสงค์ เสนารัตน์. (2553). *การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ*. สืบค้นเมื่อ 30 พฤศจิกายน 2554. จาก http://images.senarat.multiply.multiplycontent.com/.../MRA_by_R.pdf
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2553). *ทิศทางแผนพัฒนาฉบับที่ 11 (ฉบับชุมชน)*. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2554. จาก www.nesdb.go.th/Portals/0/news/annual_meet/.../plan11_comu.pdf
- องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราช. (2551). *แผนแม่บทพัฒนาการพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช (ห้าปี) พ.ศ.2553-2557*. นครศรีธรรมราช : ผู้แต่ง
- อรอนงค์ ฉะยมแหลม. (2550). *โครงการวิจัยศักยภาพและขีดความสามารถในการรองรับได้ของแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลในอำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช*. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
- อินทนน เบญจกุล. (2541). *การกระจายรายได้ของครัวเรือนเขตชนบทในจังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อำเภอขนอม. (2553). *ประวัติและข้อมูลทั่วไปของอำเภอขนอม*. สืบค้นเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2554. จาก <http://khanomdistrict.com/menukhanom-genneral.php>
- อำเภอขนอม. (2553). *ข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อปีต่อคนตามการสำรวจ จปฐ*. สืบค้นเมื่อ 9 พฤศจิกายน 2554. จาก <http://khanomdistrict.com/menukhanom-genneral.php>
- อำเภอขนอม. (2553). *การกำหนดวิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ของแผน และเป้าหมาย*. สืบค้นเมื่อ 9 พฤศจิกายน จาก <http://khanomdistrict.com/menukhanom-genneral.php>
- Barcelona Field Studies Centre. (2011). *Tourism Multiplier*. [Online]. Retrieved November 8, 2011 from <http://geographyfieldwork.com/TouristMultiplier.htm>
- Jitpakdee R. (2011). *SUSTAINABILITY OF ECOTOURISM ON YAO NOI ISLAND, THAILAND*. Dissertation, Asian Institute of Technology, Thailand.
- Robbins, S. P. (2003). *Organizational behavior (10th ed.)*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- THAIZA. (2010). *แผนที่*. สืบค้นเมื่อ 5 พฤศจิกายน 2554. จาก <http://dekcon.wordpress.com>
- The Economic Journal of Takasaki City University of Economics Vol.45 No.1 2002. *The Expansions of the Essays on Tourism Multiplier Model, HOJO*. [Online]. Retrieved November 15, 2011, from <http://www1.tcue.ac.jp/home1/k-gakkai/ronsyuu/.../hojo.pdf>

Wagner, J. A., & Hollenbeck, J. R. (2005). *Organizational behavior:*

Securing competitive advantage (5th ed.). Cincinnati, OH: South-Western.

William T. Wilson, (2002). APPENDIX III : *THE GINI COEFFICIENT*. [Online]. Retrieved November 10, 2011 from <http://www.mackinac.org/4335>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น
อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

.....

ผู้วิจัย นางสาวภคพร คงแก้ว

นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
 การทำวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลนี้จะเก็บไว้เป็นความลับ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน
2. โปรดพิจารณาข้อความและทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความหรือกรอกข้อมูล
 ที่ตรงกับความเป็นจริง

.....

บ้านเลขที่ หมู่ที่ หมายเลขโทรศัพท์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจ สังคม การมีรายได้และโอกาสของการมีอาชีพด้านการ
ท่องเที่ยวของครัวเรือน

1.1 หน้าหนึ่งของหัวหน้าครัวเรือนด้านการท่องเที่ยว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) ☐ เจ้าของกิจการ 2) ☐ ลูกจ้าง 3) ☐ เจ้าของเงินทุน 4) ☐ เจ้าของที่ดิน
- 5) ☐ ไม่ได้ทำงานด้านการท่องเที่ยว

1.2 จำนวนสมาชิกทั้งหมดในครัวเรือน (รวมผู้ตอบแบบสอบถาม) คน

1.3 ข้อมูลทั่วไปของหัวหน้าครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน

[illegible]

ประเด็นคำถาม	ใช่ (Yes)	ไม่ใช่ (No)	หมายเหตุ
1.4 ท่านเป็นคนท้องถิ่นในตำบลต้องเนี่ยนใช่หรือไม่	☐	☐	ถ้าไม่ใช่กรุณาระบุภูมิลำเนาเดิมของท่าน..... สาเหตุในการย้ายถิ่นฐาน..... ท่านอาศัยอยู่ในตำบลต้องเนี่ยนเป็นระยะเวลา ปี
1.5 ในปีที่ผ่านมา (2554) ท่านได้ว่าจ้างประชากรในท้องถิ่นทำงานเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหรือไม่	☐	☐	<u>กิจกรรมที่ว่าจ้าง</u> จำนวนลูกจ้างกี่คนต่อครั้ง.....จำนวนวันในการจ้าง (วัน)..... เงินค่าจ้าง (บาท)/ครั้ง..... <u>กิจกรรมที่ว่าจ้าง</u> จำนวนลูกจ้างกี่คนต่อครั้ง.....จำนวนวันในการจ้าง (วัน)..... เงินค่าจ้าง (บาท)/ครั้ง.....
1.6 ท่านเคยเข้าร่วมการอบรมหรือเข้าร่วมประชุมที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่งเสริมทางการท่องเที่ยวหรือไม่	☐	☐	<u>ชื่อหลักสูตรที่อบรม/เรื่องที่ประชุม</u> กี่ครั้งต่อปี หน่วยงานที่จัด <u>ชื่อหลักสูตรที่อบรม/เรื่องที่ประชุม</u> กี่ครั้งต่อปี หน่วยงานที่จัด

ประเด็นคำถาม	ใช่ (Yes)	ไม่ใช่ (No)	หมายเหตุ
1.7 ท่านเป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยวหรือไม่	☐	☐	<u>ชื่อกลุ่ม</u> ระยะเวลาการเป็นสมาชิก (ปี) ตำแหน่งภายในกลุ่ม <u>ชื่อกลุ่ม</u> ระยะเวลาการเป็นสมาชิก (ปี) ตำแหน่งภายในกลุ่ม

ตอนที่ 2 ประโยชน์ที่ครัวเรือนได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยว

ท่านคิดว่าท่านได้รับประโยชน์จากกิจกรรมการท่องเที่ยวมากน้อยอย่างไร

ด้านเศรษฐกิจ					
ประโยชน์ที่ได้รับ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
2.1 สร้างงานใหม่หรืออาชีพใหม่ในท้องถิ่น					
2.2 มีรายได้เพิ่มมากขึ้น					
2.3 เปิดโอกาสให้มีงานทำเพิ่มมากขึ้นทั้งงานประจำและชั่วคราว					
2.4 สินค้าเกษตรและสินค้าพื้นเมืองขายได้ราคาดีขึ้น					
2.5 มีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น					
2.6 มีการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพด้านการท่องเที่ยว					
2.7 ฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น					
ด้านสังคม					
ประโยชน์ที่ได้รับ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
2.8 สภาพแวดล้อมของท้องถิ่นน่าอยู่และดีขึ้น					
2.9 มีระบบสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ถนน ฯลฯ ดีขึ้น					
2.10 มีการยกระดับการศึกษาของคนในท้องถิ่น					
2.11 มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น					
2.12 มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น					
2.13 ชุมชนมีความสามัคคีกันอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข					
2.14 มีมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยและความมั่นคงแก่พื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว					

ด้านวัฒนธรรม-ขนบธรรมเนียมประเพณี					
ประโยชน์ที่ได้รับ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
2.15 พื้นที่ฟูการละเล่น การแสดงและประเพณี ต่างๆ ของท้องถิ่น					
2.16 การอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิม ไว้					
2.17 มีการสืบทอดวัฒนธรรมและประเพณีที่ดี งามสู่ลูกหลาน					
ด้านสภาพแวดล้อม					
ประโยชน์ที่ได้รับ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
2.18 มีการวางแผนการจัดการและควบคุม สภาพแวดล้อม					
2.19 มีการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว					
2.20 มีการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวให้สามารถ รองรับนักท่องเที่ยวได้ดีขึ้น					
2.21 มีการร่วมมือพัฒนาด้านการท่องเที่ยวจากทุก ภาคส่วน					

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยว

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

*** ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ ***

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น
อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ผู้วิจัย นางสาวกศพร คงแก้ว

นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
 ลักษณะ การทำวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลนี้จะเก็บไว้เป็นความลับ

ชื่อ-นามสกุล ตำแหน่ง

หน่วยงาน

กรอบคำถาม

1. ข้อมูลทั่วไปของหน่วยงาน
2. หน้าที่ของหน่วยงานที่ดำเนินการด้านการท่องเที่ยว
3. ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวคือใคร/แผนกไหน
4. ในพื้นที่ที่หน่วยงานท่านรับผิดชอบมีแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่/แหล่งท่องเที่ยวใดบ้าง
5. ในพื้นที่ที่ท่านรับผิดชอบมีกิจกรรมทางการท่องเที่ยวอะไรบ้าง
6. มีการดำเนินการสนับสนุนและส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวอย่างไร
7. ในการดำเนินการที่ผ่านมา มีอุปสรรคอะไรบ้าง
8. ในอนาคตมีการวางแผนทางด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ท่านรับผิดชอบอย่างไร

แบบสัมภาษณ์กรณีศึกษา (Case Study) เพื่อการวิจัย
การกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น
อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

.....

ผู้วิจัย นางสาวกคพร คงแก้ว

นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
 ลักษณะ การทำวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลนี้จะเก็บไว้เป็นความลับ

.....

ชื่อ-นามสกุล บ้านเลขที่ หมู่ที่

กรอบคำถาม

1. ข้อมูลทั่วไปของครัวเรือน
 - อาชีพหลักและอาชีพรอง
 - จำนวนสมาชิกในครัวเรือน
 - การศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน
 - รายได้ของครัวเรือน
 - ภาวะหนี้สินของครัวเรือน
 - การถือครองที่ดินที่เอื้อต่อการทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยว
2. การทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยว/รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำอยู่
3. อุปสรรคในการทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวและการได้รับโอกาสในการประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยว

ภาคผนวก ข

การศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study)

กรณีศึกษาครัวเรือนลำดับที่ 1

นาย ก อายุ 38 ปี ย้ายถิ่นฐานมาจากจังหวัดอุดรธานี ปัจจุบันอาศัยอยู่คนเดียวในบ้านเช่าหมู่ที่ 2 เป็นระยะเวลา 4 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป บางครั้งได้รับการว่าจ้างจากเจ้าของเรือประมงในหมู่ที่ 2 ให้เป็นคนนั่งหัวเรือนำนักท่องเที่ยวไปชมโลมา ซึ่งจะได้ค่าจ้างครั้งละ 200 บาท นาย ก ไม่เคยเข้าร่วมการอบรมหรือประชุมด้านการท่องเที่ยว เพราะไม่เคยทราบว่าจะมีการจัดการอบรมและไม่เป็นสมาชิกกลุ่มท่องเที่ยวใดๆ ซึ่งนาย ก คิดว่าถ้ามีโอกาสได้เข้าร่วมการอบรมด้านการท่องเที่ยวจะทำให้มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นจนสามารถบรรยายให้นักท่องเที่ยวฟังได้และมีโอกาสมีรายได้เพิ่มมากขึ้น

กรณีศึกษาครัวเรือนลำดับที่ 2

นาง ข อายุ 53 ปี อาศัยอยู่หมู่ที่ 2 บ้านแขวงเภา มีสมาชิกในครัวเรือนทั้งหมด 8 คน โดยเป็นผู้สูงอายุ 2 คน ซึ่งมีรายได้จากเบี้ยผู้สูงอายุทุกเดือนๆ ละ 500 บาท นาง ข และ ลูกชายคนโต ประกอบอาชีพเรือประมง โดยมีเรือหางยาว 1 ลำ ลูกชายคนโตของนาง ข เป็นสมาชิกกลุ่มประมงชายฝั่งรักษ์บ้านเกิดเมื่อว่างเว้นจากการออกเรือหาปลา นาง ข และ ลูกชาย จะใช้เรือประมงนำนักท่องเที่ยวไปดูโลมา ซึ่งอัตราค่าเช่าเหมาอยู่ที่เที่ยวละ 1,000 บาท ในช่วงปีที่ผ่านมานักท่องเที่ยวมีน้อยประกอบกับมีมรสุมค่อนข้างเยอะทำให้ไม่ค่อยได้ออกเรือหาปลาและนำเที่ยว อีกทั้งน้ำมันแพงขึ้นทำให้รายได้เมื่อหักค่าใช้จ่ายลดลง เมื่อมีการจัดอบรมด้านการท่องเที่ยวจะได้รับแจ้งข่าวผ่านทางประธานชมรมแต่นาง ข ไม่ได้เข้าร่วมเนื่องจากอายุมากแล้วและมีภาระต้องดูแลหลาน 4 คน ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน ส่วนลูกชายไม่มีเวลาและไม่สะดวกที่จะเดินทางไปเข้าร่วมอบรมเนื่องจากการอบรมแต่ละครั้งใช้เวลา 2-3 วัน และเป็นการอบรมในตัวเมืองนครศรีธรรมราช ในอนาคต นาง ข วางแผนที่จะเปิดร้านขายของที่ระลึกให้แก่นักท่องเที่ยวที่ท่าเทียบเรือบ้านแขวงเภา ซึ่งในปัจจุบันนี้ในบริเวณดังกล่าวไม่มีของที่ระลึกจากการท่องเที่ยวขายให้แก่นักท่องเที่ยวเลย

กรณีศึกษาครัวเรือนลำดับที่ 3

นาย ค อายุ 55 ปี อาศัยอยู่หมู่ที่ 5 มีสมาชิกในครัวเรือน 4 คน นาย ค และ ภรรยา ประกอบอาชีพค้าขาย โดยทำกะปิ มาขายเป็นสินค้า OTOP ขายให้แก่นักท่องเที่ยวที่บริเวณท่าเทียบเรือบ้านแหลมประทับในราคากระปุกละ 100 บาท ซึ่งยอดขายขึ้นอยู่กับฤดูกาลท่องเที่ยวและจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยว ในปีที่ผ่านมานักท่องเที่ยวลดลงเนื่องจากสภาวะทางเศรษฐกิจของประเทศทำให้ยอดขายลดลงด้วย นาย ค และภรรยาเคยได้รับการแนะนำจากนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวและซื้อผลิตภัณฑ์กะปิว่าน่าจะมีการออกแบบบรรจุภัณฑ์ให้สวยงามและน่าสนใจมากกว่านี้เพื่อให้นักท่องเที่ยวสนใจมากขึ้น นาย ค ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยวบ้านแหลมประทับเพราะไม่

มีเรือประมง และไม่เคยเข้าร่วมการอบรมด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากไม่เคยได้รับทราบข่าวสารด้านการอบรม ถ้ามีโอกาสนาย ค อยากอบรมเกี่ยวกับการทำของที่ระลึกขายให้นักท่องเที่ยว เพราะในปัจจุบันนี้สินค้าของที่ระลึกที่ขายให้นักท่องเที่ยวบริเวณท่าเทียบเรือ อาทิ ตุ๊กตาโลมา พวงกุญแจโลมา ผ้าบาติก เสื้อยืดปกลายโลมา เป็นต้น ล้วนเป็นสินค้าที่สั่งซื้อมาจากจังหวัดราชบุรี

กรณีศึกษาครัวเรือนลำดับที่ 4

นาย ง อายุ 40 ปี อาศัยอยู่หมู่ที่ 8 มีสมาชิกในครัวเรือน 3 คน นาย ง จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นาย ง และ ภรรยา ประกอบอาชีพค้าขายโดยไปขายของที่แพปลา ส่วนลูกสาวประกอบอาชีพแม่บ้านทำงานในโรงแรมอนาวิลล่า ดังเก รีสอร์ท ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2553 นาย ง และสมาชิกในครัวเรือนไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มทางการท่องเที่ยวใดๆ อีกทั้งไม่มีสินทรัพย์อื่นนอกจากบ้านที่ใช้อยู่อาศัยในปัจจุบันเพียง 1 หลังและรถมอเตอร์ไซด์พ่วงข้าง 1 คัน ลูกสาวของนาย ง เคยเข้าร่วมการอบรมด้านการท่องเที่ยวในหัวข้อ พนักงานบริการ ที่มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์จัดขึ้นร่วมกับสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช ณ โรงแรมขนอมโกลเด้น บีช โดยได้รับข่าวสารการอบรมจากผู้จัดการโรงแรม ซึ่งในอนาคตถ้ามีการจัดอบรมเกี่ยวกับงานด้านการบริการอีก ลูกสาวของนาย ง สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมอีกเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะในอาชีพเพื่อความก้าวหน้าของตำแหน่งงานในอนาคต

กรณีศึกษาครัวเรือนลำดับที่ 5

นาย จ อายุ 60 ปี อาศัยอยู่หมู่ที่ 5 มีสมาชิกในครัวเรือน 2 คน นาย จ จบการศึกษาระดับประถมศึกษา นาย จ ประกอบอาชีพหลักทำสวนมะพร้าว ส่วนภรรยา ประกอบอาชีพแม่ครัวในโรงแรม นาย จ และ ภรรยา ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านแหลมประทับเพราะไม่มีเรือประมง นอกจากนี้ยังไม่เคยเข้าร่วมการอบรมด้านการท่องเที่ยวใดๆ เนื่องจากภรรยาของนาย จ ไม่สะดวกที่จะเดินทางไปเข้าร่วมอบรมเนื่องจากการอบรมแต่ละครั้งใช้เวลา 2-3 วัน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาระงานที่รับผิดชอบ ถ้ามีโอกาสภรรยาของนาย จ อยากอบรมวิชาชีพการทำของที่ระลึกขายให้นักท่องเที่ยว เพราะอยากทำงานที่บ้าน ไม่ต้องเดินทางไปทำงานที่โรงแรมซึ่งอยู่ห่างจากบ้าน 20 กิโลเมตร

ภาคผนวก ค

การสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแล
และเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในตำบลทองเนียน

1. สัมภาษณ์นางสาวอนันตรา เรื่องสา เจ้าหน้าทีประชาสัมพันธ์ เทศบาลตำบลทองเนียน

เทศบาลตำบลทองเนียน เป็นตำบลหนึ่งในสามตำบลของอำเภอชนอม จังหวัด นครศรีธรรมราช ตั้งอยู่เหนือสุดของอำเภอและจังหวัด ปัจจุบันเทศบาลตำบลทองเนียนไม่มีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวโดยตรง ทางเทศบาลฯ จึงได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์เป็นคนดูแลด้านการท่องเที่ยว โดยหน้าที่หลักคือ ประสานงานกับกลุ่มทางการท่องเที่ยวในเทศบาลตำบลทองเนียนและหน่วยงานอื่นๆ รวมไปถึงประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่เทศบาลฯ ในภาพรวม ซึ่งประกอบไปด้วยกิจกรรมและแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย อาทิ นั่งเรือดูโลมาที่บ้านแหลมประทับและบ้านแขวงเขา เส้นทางศึกษาธรรมชาติท้องซิง กิจกรรมโฮมสเตย์บ้านแหลมประทับ เป็นต้น การทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับช่วงเทศกาลในแต่ละปี เช่น วันที่ 7 มีนาคม พ.ศ. 2555 ทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรม เป็นต้น นอกจากนี้ได้ทำแผนพบปะประชาสัมพันธ์ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวแก่หน่วยงานภายนอก บุคคลทั่วไปและนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่โดยสามารถขอแผนพบได้ที่สำนักงานเทศบาลตำบลทองเนียน ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานที่ผ่านมาคือ การประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวไม่ทั่วถึงและเข้าไม่ถึงกลุ่มเป้าหมายเนื่องจากขาดคนที่มีความเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวโดยตรงมารับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว และไม่มีสถานที่ให้บริการข้อมูลด้านการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว เรื่องเร่งด่วนที่จะต้องรีบดำเนินการในอนาคตคือ จัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและจัดให้มีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวอยู่ประจำที่ศูนย์ฯ

2. สัมภาษณ์นายเกรียงไกร บุญแก้ว รองประธานกลุ่มประมงชายฝั่งรักษบ้านเกิด

กลุ่มประมงชายฝั่งรักษบ้านเกิด ตั้งอยู่ริมหาดแขวงเขา บริเวณท่าเรือเฟอร์รี่ไลน์ชนอม-สมุย พื้นที่หมู่ที่ 2 บ้านแขวงเขา ก่อตั้งเมื่อ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2547 จากการรวมตัวกันของชุมชนเพื่อจัดตั้งชุมชนส่งเสริมและอนุรักษ์การท่องเที่ยว โดยมีเป้าหมายสำคัญคือ ส่งเสริมให้สมาชิกในชุมชนมีรายได้เสริมควบคู่ไปกับการสร้างอาชีพใหม่ พร้อมร่วมกันรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล รวมถึงปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรของท้องถิ่นให้คงอยู่อย่างยั่งยืน โดยมีคณะกรรมการดำเนินงาน 13 คน สมาชิกชมรมคือ ชาวบ้านที่มีเรือประมงที่อาศัยอยู่บริเวณริมชายหาดหมู่ที่ 2 ทั้งนี้ กลุ่มประมงชายฝั่งรักษบ้านเกิด มีการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ โดยนำเรือหางยาวซึ่งเป็นเรือประมงของสมาชิมาให้บริการ มีการใช้ระบบสื่อสารเพื่อตรวจสอบสภาพอากาศ กิจกรรมด้านการท่องเที่ยวภายในชุมชน แบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมนั่งเรือชมโลมาสีชมพู บริเวณอ่าวเตล็ดและบ้านแหลมประทับ กิจกรรมตกปลาตามเกาะบริเวณหาดชนอม และกิจกรรมดำน้ำดูปะการังน้ำตื้นบริเวณเกาะแตน นอกจากนี้ทางกลุ่มฯ ยังมีการส่งเสริมให้ชาวบ้านในพื้นที่และสมาชิกของชมรมจัดทำโครงการเพิ่มผลผลิตในธรรมชาติหรือธนาคารปูม้าขึ้น เพื่ออนุรักษ์ปูม้าที่กำลัง

จะหมดไปจากเขตหาดขนอม ในการดำเนินงานที่ผ่านมา (พ.ศ. 2554) ทางกลุ่มประสบปัญหาและอุปสรรคจากภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ทำให้นักท่องเที่ยวลดน้อยลงมากกว่าครึ่ง สมาชิกขาดรายได้เนื่องจากนักท่องเที่ยวน้อยและมีลมมรสุมเข้ามาเยอะ ในอนาคตทางกลุ่มฯ หวังว่าการท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลท้องเนียนจะรวมกลุ่มกันและดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน ช่วยเหลือกันมากกว่าต่างคนต่างทำ และมีการส่งเสริมการทำของที่ระลึกขายให้กับนักท่องเที่ยว ผลงานที่ภาคภูมิใจของกลุ่มคือการติด 1 ใน 63 ชุมชนทั่วประเทศ ที่ได้รับรางวัลการประกวดชุมชนดีเด่นด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในปี พ.ศ. 2550 ซึ่งมีชุมชนเข้าประกวดกว่า 160 ชุมชน

3. สัมภาษณ์ นายวิโชติ สุขใส ประธานกลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านแหลมประทับ

ชมรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านแหลมประทับ ตำบลท้องเนียน อำเภอขนอม ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2546 โดยการรวมกลุ่มของชาวบ้านในหมู่ที่ 5 บ้านแหลมประทับ ปัจจุบันนายวิโชติ สุขใส ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 5 ดำรงตำแหน่งประธานชมรม สมาชิกของชมรมประกอบด้วย กลุ่มชาวเรือประมงทั้งหมด 30 ลำ ซึ่งเป็นเรือหางยาว โดยจะมีการจัดคิวในการพานักท่องเที่ยวนั่งเรือประมงออกไปดูโลมา กลุ่มแม่บ้านทำกะปิบ้านแหลมประทับ ซึ่งทำกันแทบทุกครัวเรือน เป็นกลุ่มที่พัฒนาผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นเพื่อเป็นสินค้าตอบสนองแก่นักท่องเที่ยว สร้างรายได้เพิ่มแก่ชุมชน และองค์กรอื่นๆ เช่น หน่วยงานระดับอำเภอ เทศบาลซึ่งสนับสนุนการท่องเที่ยวของชมรม เช่น เสื้อชูชีพสำหรับนักท่องเที่ยว และอุทยานแห่งชาติหาดขนอม-หมู่เกาะทะเลใต้ จะช่วยดูแลเรื่องการบุกรุกป่าชายเลน กิจกรรมและเส้นทางท่องเที่ยวที่ทางชมรมให้บริการแก่นักท่องเที่ยวคือ แหลมประทับ เกาะหลักซอ เขาพิงผ้า เกาะผี ซ่องรูเล็ด โลมาสีชมพู เกาะนุ้ย หลวงปู่ทวดและบ่อน้ำจืดกลางทะเล นอกจากนี้ยังมีการให้บริการที่พักแบบโฮมสเตย์สำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการพักค้างคืนเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตของชาวประมง ในการดำเนินงานที่ผ่านมา (พ.ศ. 2554) ชมรมประสบกับอุปสรรคทางด้านกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว คือ บริเวณท่าเทียบเรือหางยาวของบ้านแหลมประทับพังทลายลงและยังไม่มียกประมาณจากหน่วยงานใดมาซ่อมแซม นอกจากนี้ในปีที่ผ่านมาทางภาคใต้ของประเทศไทยมีมรสุมค่อนข้างเยอะทำให้ไม่สามารถออกเรือได้ประกอบกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาดูโลมาลดน้อยลงอันเนื่องมาจากภาวะทางเศรษฐกิจของประเทศทำให้สมาชิกในชมรมมีรายได้ลดลง ในอนาคตทางชมรมวางแผนที่จะทำเส้นทางเรียนรู้ธรรมชาติโดยใช้รูปแบบของเส้นทางศึกษาธรรมชาติอ่าวคังกระเบนเป็นแม่แบบ และฟื้นฟูเกาะกอล์ฟทะเลที่ยกเลิกไปเมื่อปี พ.ศ. 2547 เนื่องจากเปลี่ยนทีมฝ่ายบริหารในองค์การบริหารส่วนตำบลท้องเนียน (เปลี่ยนเป็นเทศบาลตำบลท้องเนียนเมื่อ พ.ศ. 2550) ทำให้โครงการด้านการท่องเที่ยวไม่ต่อเนื่อง

ภาคผนวก ง

ตาราง Schema

Research Coordination Schema

วัตถุประสงค์ในการศึกษา	ตัวแปร/ปัจจัยที่กำหนด	ข้อมูลที่ต้องการ	เครื่องมือในการเก็บข้อมูล	เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล
1. เพื่อศึกษาสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อันได้แก่ รายได้ การกระจายรายได้ อาชีพที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว และไม่เกี่ยวข้อง กับธุรกิจท่องเที่ยวของชุมชนใน ตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช	รายได้ อาชีพของประชากร	- จำนวนรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อปี (เพื่อดูการกระจายรายได้) - การประกอบอาชีพของครัวเรือนในตำบลทองเนียนทั้งที่ เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวและ ไม่เกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยว	ข้อมูลปฐมภูมิ - แบบสอบถาม ข้อมูลทุติยภูมิ - แบบสอบถาม	- สัมประสิทธิ์จีไน - สถิติเชิงพรรณนา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีรายได้ จากการท่องเที่ยวของครัวเรือน ใน ต.ทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช	ภูมิลาเนา จำนวนวันทำงาน/ปี การเข้ารับการอบรม การเป็นสมาชิกกลุ่ม การประกอบอาชีพ	- การมีรายได้ทางด้านการท่องเที่ยว - การมีอาชีพด้านการท่องเที่ยวของครัวเรือน	ข้อมูลปฐมภูมิ - แบบสอบถาม	- Regression Analysis
3. เพื่อศึกษาระดับความพอใจใน ประโยชน์ที่ครัวเรือนในตำบล ทองเนียน อำเภอนอม จังหวัด นครศรีธรรมราช	ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสภาพแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม-ขนบธรรมเนียม	- ประโยชน์ที่ครัวเรือน ได้รับจากกิจกรรมทางการท่องเที่ยวในด้านต่างๆ (Likert scale)	ข้อมูลปฐมภูมิ - แบบสอบถาม	- สถิติเชิงพรรณนา

วัตถุประสงค์ในการศึกษา	ตัวแปร/ปัจจัยที่กำหนด	ข้อมูลที่ต้องการ	เครื่องมือในการเก็บข้อมูล	เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล
4.เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช	-	- ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของครัวเรือน	ข้อมูลทุติยภูมิ - สัมภาษณ์ - กรณีศึกษา	- การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ
5.เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนา และเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลทองเนียน อำเภอนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช	-	- แนวทางในการพัฒนาและเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวของครัวเรือนในตำบลทองเนียน	ข้อมูลปฐมภูมิ - แบบสอบถาม ข้อมูลทุติยภูมิ - สัมภาษณ์ - กรณีศึกษา	- การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

ประวัติผู้เขียน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	ภาคพร คงแก้ว	
วัน เดือน ปี เกิด	13 มิถุนายน 2526	
สถานที่เกิด	นครศรีธรรมราช	
วุฒิการศึกษา		
วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศศ.บ. (การโรงแรม)	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	2548

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

นักวิชาการ (ด้านการท่องเที่ยว) สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์